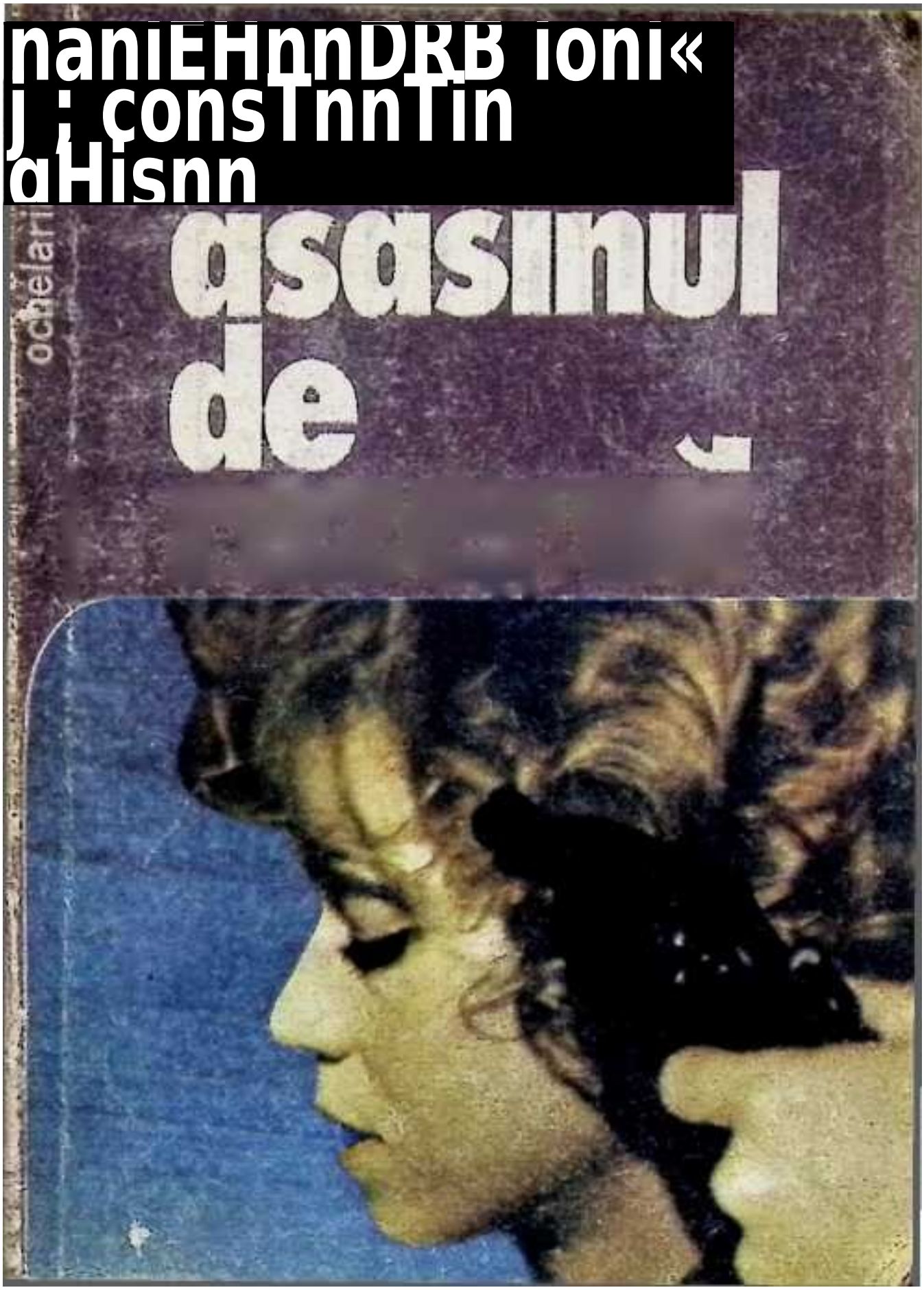
ochelari
asasinul
de

ALEXANDRA CONTA CONSTANTIN GHIBAN

ASASINUL DE REZERVA

Toate drepturile aparţin editurii PÓRUS

Volumul de faţă reprezintă o nouă versiune, sensibil îmbunătăţită, a romanului *Unul dintre noi,* apărut în urmă cu cîţiva ani. Scrupuloşi cu ei înşişi şi mai cu seamă faţă de cititori, autorii se simt datori să facă precizarea cuvenită.

ALEXANDRA CONTA

CONSTANTIN GHIBAN

ASASINUL DE REZERVĂ

Komin

EDITURA PORUS
1991
Consilier literar: CORNELIU-POPESCU
Coperta : CORNELIA STANCIU

ISBN. 973—9127—09—6.

Prolog Unu

Tot balamucul a început într-o seară de iunie, la capătul unei zile liniştite şi pline de mici satisfacţii. Mă întorsesem încă de dimineaţă în oraş, scăpat nesperat de repede dintr-o delegaţie, însă nu m-am prezentat, aşa cum s-ar fi cuvenit, la serviciu. Ce-i drept, conştiinţa mea a oscilat o vreme, pînă cînd am băgat de seamă că era prea tîrziu ca să mă mai duc la program, aşa că am acceptat berea rece insistent oferită de colegul care mă însoţise în deplasare. După numai citeva ore de somn şi un duş înviorător, luam parte la un concurs de bridge, unde – culmea ! – am fost într-o formă destul de bună.

Aşadar, seara mă întorceam acasă, mulţumit de rezultat, şî prin minte îmi defilau de-a valma aşi, popi şi dame de toate culorile. „Mai mult dame P‘ ar afirma, cu un zîmbet maliţios, o anumită persoană, care nu mă iartă niciodată şi mai are şi tupeul să se numească bun prieten. Eu însă, cu pedanteria ce mă caracterizează, ţin să precizez că erau şi aşi, şi popi, ba chiar şi nişte decari, în egală măsură.

în uşa, mă aştepta un bilet. Daca vii închipuiţi cumva că „un binevoitor” mă ameninţa cu moartea ca să nu divulg nu ştiu ce teribil secret, sau mă şantaja ordinar, sau îmi răpise soţia şi cei trei copii şi cerea

despăgubiri ' fabuloase, vă înşelaţi. Aţi citit probabil prea multe cărţi poliţiste în ultima vreme şi v-aş recomanda călduros cîteva luni de pauză. Ca să fiţi pe- deplin liniştiţi, aflaţi că nu cunosc nici un secret, n-am omorît pe nimeni pînă acum şi nici nu-mi propun pentru viitorul apropiat, nu sînt căsătorit şi n-am copii, nici legitimi, nici nelegitimi. Cit despre despăgubiri, fie ele chiar mai modeste, nu poate fi vorba, deocamdată. De unde nu-i ...

Semnătura de pe bilet era tot atît de indescifrabilă ca şi textul, însă mie tocmai asta îmi dezvăluia pe deplin identitatea autorului, de parcă şi-ar fi scris numele cu litere de-o şchioapă. Nu e nevoie să fii grafolog : un singur om e în stare sâ mîzgâlească asemenea semne pe o hîrtie şi să pretindă că scrie un bilet. Şi acesta nu e altul decît bunul meu prieten Doru – tocmai despre el vă vorbeam – care îmi pune mereu la încercare cunoştinţele rebusiste.

Cîteva minute mi-au fost suficiente ca să rezolv criptografia, obţinînd următorul text :

„20 iunie

Dragă Radu,

Venit cu treburi pe la minister, am profitat de ocazie ca să te întîlnesc. Nu te-a:n găsit la slujbă – şi nu mă miră – dar m-a neliniştit că nu te-am găsit nici acasă, la o oră atît de matinală

pentru tine. Azi insă n-am noroc. Şi nici nu mai pot aştepta. Trebuie să mă întorc neapărat la combinat cu nişte aprobări speciale. Voi reveni

cit se poate de repede cu o scrisoare, un telefon, sau chiar în persoană, căci avem de aranjat treburi importante.

Cu regrete, Doru”

O să spuneţi, uşor dezamăgiţi : „Bine ! Şi ce-i cu astă ? Unde-i balamucul pe care ni l-ai promis ?” „.vcţi puţinticii răbdare ! La ora aceea nici eu nu bănuiam ce mă aşteaptă şi nici nu se găsea vreo zină bună prin apropiere, ca să mă avertizeze.

A doua zi, tocmai mă pregăteam să plec de la uzină, de data asta la ora obişnuită – nu prinzi în fiecare zi citc-o delegaţie – cînd m-a abordat un necunoscut : un tip ¡nalt şi bine făcut, îmbrăcat sobru cu costum, vestii şi cravată, parcă prezenta moda toamnei viitoare. Mi se făcea frig pri- vindu-l, mai cu seamă că cu purtam o cămaşă subţire, cu minecă scurtă, descheiată la primii doi nasturi. Era o căldură infernală.

— Dumneavoastrii sînteţi inginerul Radu Encs- cu, nu-i aşa ? m-a întrebat el pe un ton oarecum oficial.

— în persoană. Mi-a apărut cumva poza în ziarele de dimineaţă ?

— Nu ştiu, nu le-am citit, dar prietenul dumneavoastră Doru mi-a explicat foarte clar cum vă pot găsi. „Urcă la primul etaj, mi-a zis, la biroul de proiectări şi uită-te după o blondă înaltă, cu ochi albaştri şi trup de manechin. Pe undeva prin preajma ei o să vezi un tip brunet şi slab, cu ochii pierduţi în admiraţie. Dă-i scrisoarea asta !”

facă pasiune pentru tot felul de ţipi ciudaţi şi antipatici. N-am nimic cu Corina Zenda. E o femeie de viaţă, cultivată, citeodată chiar simpatică, mai ales cînd îl ia peste picior pe dom'colonel, scumpul ei bărbat. Mai mult, joacă bridge, şi încă destul de bine, ceea ce nu-i deloc neglijabil, dacă mai găseşti doi bridge-işti prin preajmă.

Herr colonel, în schimb, e ceva de speriat. De cînd a ieşit la pensie, a devenit un grădinar fanatic. Ore întregi te instruieşte cu competenţă despre lucrările agricole necesare obţinerii unor producţii sporite de legume şi fructe. Bănuiesc că acum s-a privatizat şi şi-a extins ferma, aşa încit n-ar fi exclus să ne solicite şi la stringerea recoltei, dacă ne prinde cumva pe acolo. Cînd prezentarea situaţiei în agricultură este epuizată, ilustrul orator abordează, cu acelaşi aplomb, tema celor două conflagraţii mondiale. Deapănă amintiri din război, înşirînd poveşti plictisitoare şi interminabile. Inevitabil, unele sînt reluate din cînd în cînd. Numai eu am auzit anul trecut una de vreo trei ori. E un adevărat miracol cum de reuşeşte madam Corina să pară atît de captivată de istorisirile so- ţiorului ei, de care, după aprecierea mea, o despart cam douăzeci de anişori. Deci, dacă vreau să urmăresc mai departe serialul, trebuie să mă grăbesc. Biletele sînt pe terminate. Ha !

Recunosc, Ana este o persoană interesantă : brunetă, cu ochi verzi, cu un chip minunat şi un trup demn de Hollywood. Dar nu ştiu de ce îmi aminteşte de ea în P.S., ca un argument suprem. Anul trecut, într-adevăr, ne

împrietenisem puţin, aveam chiar senzaţia că mă place, dar a apărut blegul ăla bărbos, înalt ca o prăjină şl tot atît de prost care i-a răpit pur şi simplu minţile. A dârimat într-o singură zi tot ce clădisem eu cu trudă o săp- tâmînă întreagă. Parcă şi acum văd privirea ironică a doamnei Corina cînd au plecat împreună să se plimbe, ca doi porumbei, pe malul rîului. Nu mai vorbesc că Doru, care mai e şi coleg de serviciu cu înălţimea sa, m-a bombardat cu o sumedenie de amabilităţi, precum îi e obiceiul.

Da ! Asta numeşte dumnealui „vacanţă plăcută” ! Ba mai considcni că merită o sticlă de vodcă pentru grija cu care îmi organizează concediul. Ei, bine, de data asta nu mă mai păcăleşte !

I-am scris în aceeaşi zi, ca nu cumva să considere tăcerea mea drept un răspuns afirmativ.

„Dragul meu,

Constat cu nesfîrşită mîhnirc că nu te-ai schimbat deloc în bine de la ultima noastră întîlnire. Ai în continuare tot felul de idei stupide şi, mai rău, eşti cît se poate de îneîntat de ele. Ascultă, băieţaş ! Dacă-ţi închipui că ai să reuşeşti să mă atragi şi în vara asta „în cadrul feeric al reşedinţei” scumpei tale doamne Corina, să ştii că te înşeli amarnic. Nu mai vreau să aud cum l-au arestat nemţii pe herr colonel, pentru că ar fi încercat să-l omoare pe Hitler, şi cum a evadat imediat după aia, nici să văd figura leşinată a preaînălţatului tău coleg, Barbu, sau să joc bridge cu ameţitul ăla de Vasi- lescu, sau cum

îl cheamă, care adoarme mereu cu aşii în mînă şi nu ştie nici pînă la sfîrşitul jocului care e atuul. Iar ca să te bat pe tine la şah, sincer să fiu, m-am cam plictisit. în plus, dacă vrei să ştii, Ana nu mă interesează cîtuşi de puţin. O fi

ea frumoasă, nu zic nu, dar mie nu-mi plac fetele prostuţe. Iar ea prostuţă trebuie să fie, ca să nu zic mai rău, dacă e în stare să se uite la barba aia pe catalige, atîta vreme cit are în preajma un tip frumos şi deştept ca mine. Pe scurt, răspunsul meu e un nu hotărit şi irevocabil.

E drept, n-am mai pescuit de mult şi tare mi-e dor, iar rîul ăla al lor e plin de peşte, dar numai pentru asta nu merită să îndur atîtea chinuri. Mai mult decit atît, peste o săptămină se deschide turneul de bridge de la Tuşnad şi ştii foarte bine că nu pot lipsi. În definitiv, cineva trebuie să cîştige şi turneul ăsta, nu ? N-ai decit să rizi cit pofteşti, nu-s eu de vină că unul dintre cele mai mari turnee ale anului se organizează tocmai într-o staţiune balneoclimaterică.

Aşa că, dragul meu, nu-ţi rămîne decit să te duci singur, dacă ideea te ispiteşte atît de mult. Poate o să trec şi eu să te salut în drum spre Tuşnad, deşi nu meriţi. Plec cu nişte ţipi cu maşina şi cred că şoseaua trece şi pe acolo. Pînă atunci, ura şi la gară !

Iar data viitoare vino cu nişte propuneri mai rezonabile 1

Radu

P.S. j Cînd îmi mai scrii şi aştepţi răspuns urgent, decupează litere din ziar sau dactilografiază. Nu-mi pot irosi tot timpul meu preţios cu rebusul.

P.S. $_2$ în legătură cu sticla de vodcă, ţi-ai făcut după cum vezi, iluzii. N-ai decit să te zbaţi ca peştele pe uscat, sau să ţi-o cumperi

singur, dacă mai ai cu ce. „

Prolog Doi

încheiasem chiar în ziua aceea dosarul furtului de la un magazin de ceasuri, lucru ştiut de toată lumea, inclusiv de maiorul Zamfir, adică şeful meu. Mă învîrteam, aşadar, agitat prin birou, aşteptind cu nerăbdare să fiu chemat pentru prezentarea raportului.

— Ce-i cu tine, Mateescule ? Parcă ziceai că pleci la Mamaia ! Ce mai arzi gazu pe-aici ? m-a luat la rost un coleg.

— Abia de mîine intru în concediu ! i-am răspuns eu. Cit despre plecare...

M-am oprit însă, bănuind că întrebarea lui nu fusese decit un gest de complezenţă. Nu-l prea vedeam făcînd o tragedie din faptul că-mi întîr- ziasem eu plecarea la mare.

De fapt, explicaţia era cit se poate de banală : cei de la contabilitate uitaseră pur şi simplu să-mi calculeze drepturile băneşti cuvenite pentru concediu. E drept, mi se promisese solemn că ti doua zi o să primesc toţi banii. Nu-i nici o problemă, mi s-a spus, se face o adresă la bancă şi lucrurile se

rezolvă cit ai bate din palme. Cum ştiam că n-am de ales, le-am mulţumit pentru grija pe care o manifestau faţă de mine, amintindu-le că în asemenea cazuri ar trebui prevăzute şi nişte despăgubiri, numai că nu m-a luat nimeni în serios.

După discuţia cu maiorul Zamfir, părăsisem sediul într-o stare de nerăbdare uşor de înţeles. îmi croiam în minte tot felul de planuri, care de care mai tentante, pentru următoarele două săptămîni. Totuşi, un gînd perfid nu-mi dădea pace : un lucru amînat rămîne un lucru nerealizat şi nimeni nu poate garanta că se va mai înfăptui vreodată !

în clipa aceea, nici nu bănuiam cit adevăr ascundeau cuvintele mele. Confirmarea a venit însă mai repede decît mă aşteptam. A doua zi, în timp ce mă îndreptam nerăbdător spre casierie, m-a oprit un coleg care mi-a spus că mă căutaseră toată dimineaţa, disperaţi.

— Repede la şefu ! mi-a mai zis el şi m-a prins de cot, întoreîndu-mă de-a binelea din drum.

După cîteva minute, însuşi maiorul Zamfir, în persoană, mi-a ordonat, fără nici o altă introducere :

— Locotenent Mateescu, îţi amîni concediul şi pleci de urgenţă la V. Ni s-a semnalat un caz care reclamă intervenţia noastră operativă. E vorba de o femeie care

a murit în împrejurări suspecte. Dă-i drumul cît poţi de repede, echipa cred că a ajuns deja acolo.

N-aveam de ales. Trebuia să-mi schimb planul.

După o scurtă conversaţie telefonică cu nevasta, am convins-o să plece singură. E drept că am folosit două argumente substanţiale : promisiunea că o voi urma cit mai curînd posibil şi plicul primit în sfîrşit de la contabilitate, cu o sumă destul de frumuşică, pe care i l-am expediat, recunosc, cu oarecare strîngere de inimă, printr-o colegă.

Nici nu trecuse un sfert de oră şi mâ aflam în maşina care gonea spre V.

Capitolul unu

Trabantul depăşise viteza sunetului, ceea ce începuse să mă cam îngrijoreze. Dezlănţuit, pilotul supersonicului întrecea tot ce-i ieşea în cale : Dacii, Fiaturi, Mercedesuri, căruţe, biciclete etc. Nu ierta nimic. Nu mai auzea nici ce-i spuneam noi de pe bancheta din spate, însă conversaţia nu avea nimic de suferit din cauza asta.

George oricum vorbeşte foarte rar, numai cînd este strict necesar, şi chiar atunci formulează fraze cit se poate de scurte, care cer un consum minim de energie. E un tip înalt, brunet, cu pârul lung, cu o statură atletică, cu nişte ochi negri, ageri şi foarte expresivi în momentele lui de vioiciune. De cele mai multe ori ai însă impresia că, pur şi simplu, doarme pe el. (Uneori aşa şi este !). Un prieten de la clubul de bridge îmi spunea într-o zi, fără glumă :

— Âsta e în stare să se suie în pat cu o ţipă şi să uite de ce !

Eu unul, nu că aş băga mina în foc, am totuşi oare- cari îndoieli în privinţa asta. Nu vă lăsaţi păcăliţi de aparenţe. Sub masca de

apatie şi somnolenţă, rotiţele i se învîrtesc de obicei repede-repede şi mintea îi scapără tot felul de idei, una mai năstruş- nică şi mai neaşteptată decît alta. Găsise, de exemplu, zicea el, principiul unui detector de uraniu, pe care intenţiona să-l care cu el în escapadele lui montane, devenite celebre în întreaga facultate. Pe atunci făcuse o pasiune nebună pentru alpinism. Odată, simţise imboldul să facă un mic antrenament pe blocul unde-şi avea reşedinţa, încercînd să coboare de la etajul zece pe o frînghie legată temeinic de pat. Nimerise într-un apartament de la etajul patru, într-un moment nu tocmai potrivit, se pare fiindcă apăruse a doua zi la club cu ochii vineţi. în cele din urmă, renunţase la detector, atunci cînd cineva îl întrebase la ce avea să-i folosească uraniul Se apucase în schimb de hipnoză şi într-o zi a stîrnit mare vil vă afirmind că poate hipnotiza găini. De bună seamă, nu l-a crezut nimeni, iar dacă s-au făcut o grămadă de pariuri şi s-au pus la bătaie nenumărate sticle de bere şi alte răcoritoare, asta a fost aşa, pentru amuzamentul galeriei. Demonstraţia făcută în curtea unui vecin s-a soldat însă cu o reuşită senzaţională. N-aş putea spune că era vorba de hipnoză, cu adevărat, cert este că a luat găina şi a adormit-o într-un minut, a pus-o cu picioarele în sus şi apoi a trezit-o cu două bătăi din palme, moment în care biata de ea era atît de buimacă încît dădea în neştire din picioare, închipuin- du-şi că fuge. Ceva mai tîrziu, George, veşnic în căutare de noi

experienţe, s-a apucat de vînătoare. A cheltuit o grămadă de bani pentru permis, puşcă şi muniţii, fără să obţină însă succesele scontate. Cînd pleca la vînătoare, avea, de regulă, cu el o traistă plină cu sticle goale. Şi le aşeza la diferite distanţe şi le executa fără milă. O singură dată era să vîneze, într-adevăr ceva mai substanţial, mai precis pe un coleg care avusese nefericita inspiraţie să-l însoţească în hoinărelile sale !

Toate astea au fost însă preocupări din vremea studenţiei. Odată depăşită epoca respectivă, trecuse la lucruri mai serioase. Reuşise, de exemplu, să adapteze un motor de avion casat la o maşină de tuns iarba, proiectată anume pentru amenajarea grădinii sale particulare. Nimic extraordinar pînă aici, numai că lui îi lipsea tocmai grădina. Urma s-o cumpere şi pe asta cu banii încasaţi din vînzarea ciupercilor, pe care avea de gînd să le cultive în pivniţa unui coleg. Lipsit de spirit comercial, acesta refuzase, din păcate, să colaboreze şi planul eşuase, ca atîtea altele. Pe scurt, George e un tip în stare de orice năzdrăvănie.

în ziua aceea, părea puţin ieşit din formă, dacă am în vedere că nu suporta nici o maşină înaintea lui. Altminteri, plecasem de mai bine de o oră şi abia dacă scosese cîteva cuvinte. Nu acelaşi lucru se putea spune însă despre prietena lui, Florenţa, care, plasată în stingă mea, acoperise toată banda sonoră de la începutul călătoriei. Vorbea, practic, fără întrerupere şi, cum avea o voce puternică, de

soprană, după vreo zece kilometri îmi simţeam deja capul mare. La început, tăbârîse asupra bietului George :

— Nu mai goni ca disperatul, că ne bagi în şanţ ! Ce te-a apucat, ai dormit prea mult ?

Răspunsul a fost un mormăit nedefinit.

— Ai luat ceva de mîncare ? Peste o oră, două o să mor de foame.

— Nu, am crezut că...

— Sigur, laşi totul în seama mea. Bine că nu ţi-ai uitat puşcociul, să ai cu ce distra iepurii pe cîmp. Hei ! Fii atent la şosea ! De ce-l laşi pe ăla să ţi-o ia înainte, ce dacă are Mercedes ?

George privea drumul cu un aer plictisit. Păreai imun la toate ironiile Florenţei. Pesemne, chiar îl amuzau. Asistasem însă alteori şi la scene în care ripostase cit se poate de caustic.

— Vă rog, nu angajaţi discuţii cu conducătorul auto ! m-am simţit eu dator să-i iau apărarea. O clipă de neatenţie poate duce la o catastrofă.

— Hop şi tu ! Parcă la el contează ! în sfîrşit, gata ! Nu-i mai zic nimic. Nu mai vorbesc decît cu tine.

Aşa îmi trebuie ! mi-am reproşat în sinea mea. Am încercat totuşi să mai repar lucrurile :

— Ştii, poţi să-l mai intrebi şi pe el cîte ceva, din cînd în cînd. Nu de alta, dar să nu adoarmă.

— Aiurea ! Crezi că-l poţi ţ’.ne treaz cu vorba ? Uită-te la el : i s-a stins ţigara în gură de un sfert de oră şi nici n-a observat. Ia

spune, ai mai văzut vreun film în ultima vreme ? Vai, eu am văzut unul cu Jane Fonda. Mi-a plăcut la nebunie ! George spune că-i o porcărie, bineînţeles, pentru că a dormit tot timpul. Se trezea doar cînd se pregătea tipa de culcare, dar, cum secvenţele astea sînt de obicei foarte scurte, n-a prea avut ce vedea. Nu-i de mirare c-a ieşit atît de dezamăgit.

De pe banca din faţă, George s-a întors puţin, a vrut să spună ceva, pe urmă s-a răzgîndit, con- siderînd probabil că nu merită efortul.

— Ai mai văzut ceva interesant prin oraş ? a continuat inepuizabilă Florenţa. Ah, ieri am găsit nişte pantofi superbi I l-am probat, îmi veneau de minune, dar, din păcate, nu mi-am permis să-i iau. La preţurile astea nu ştiu ce ne-om face !

Renunţasem să mai ascult. De altfel, îşi răspundea singură la întrebări şi se descurca foarte bine şi fără participarea mea. M-am mulţumit să dau din cap din cînd în cînd sau să ridic din sprîncene, cînd aveam impresia că povesteşte ceva mai deosebit – cum i se părea ei – şi că e cazul să mă mir.

Sc ghemuise într-un colţ, cu picioarele sub ea, întoarsă pe jumătate spre mine şi aprindea ţigară de la ţigară. Părul, blond de data asta – o mai văzusem cu vreo două culori – ii era complet răvăşit, iar ochii, albaştri, i se agitau necontenit. în faţă, George continua să fie total apatic. Părea că- nu aude şi nu-l interesează nimic. Pînă şi ambiţiile de şofer de raliu îl cam părăsiseră şi maşina abia se

mai tîra, ceea ce era cum nu se poate mai rău. E drept, concursul începea peste cîteva zile, numai că trebuia să mă întîlnesc mai devreme cu partenerul pentru a mai pune la punct sistemul de licitaţie. George voia şi el să facă popas la nişte rude. Pe de altă parte, îi promisesem lui Doru că trec să văd cum îşi iroseşte zilele de concediu în V. Ori, dacă maşina continua să meargă într-un aşa ritm debordant, riscam să ajung acolo seara, numai bun de culcare.

— Ia spune, după părerea ta a fost corect sau nu ? m-a trezit vocea Florenţei, ca soneria unui ceas deşteptător. Ce te holbezi aşa ?

Mă prinsese în ofsaid ! Nu reuşeam deloc să-mi amintesc ce spusese înainte.

— Cred că da, am răspuns totuşi, căutînd să fiu cit mai evaziv.

— Eram sigură. Află că în cazul ăsta eşti un fraier. Nu ştiu cum poţi să gîndeşti aşa.

După un timp, în care călătoria decursese ca şi mai înainte, ne-am oprit la un popas pentru regenerarea forţelor. Localul era destul de aglomerat, dar, spre surprinderea noastră, bufetul era bine garnisit. Masa ne-a răpit destul de multă vreme, dar a meritat.

Din păcate, bucuria ne-a fost de scurtă - durată. Odată instalaţi în maşina zburătoare, tocmai priveam cu nostalgie peisajul, cînd soprana a atacat într-un registru superacut :

— Ce faci, dornic, îţi faci siesta ?

George întorcea către noi o privire placid-deru- tată.

— Nu ştiu ce s-a întîmplat. Nu vrea să mai

plece.
— Ce fericire ! Hai, puneţi mîna şi vedeţi ce are, că ne-apucă noaptea ! Parcă eraţi ingineri, nu ?
— Am uitat să verific acumulatorul ! s-a scuzat George, mirat la culme ca i s-a putut întîmpla aşa ceva.
— Te .ramoleşti înainte de vreme ! a conchis împăciuitoare Florenţa.

Defecţiunea s-a remediat cît se poate de ingi- nereşte, am împins adică maşina vreo două sute de metri, pînă cînd a binevoit să pornească.

Antrenamentul, destul de serios de altfel, n-a avut darul de a mă încălzi. Nori negri se îngrămădiseră, ameninţători, deasupra noastră, iar temperatura coborîse simţitor. Speranţele mele într-o partidă de pescuit scădeau şi ele vertiginos.
— N-am la îndemînă nimic mai gros de îmbrăcat ! a bombănit George, după citeva minute.

Băiat cumsecade şi săritor, cum mă ştie toatii lumea, gata oricînd să-mi ajut semenii, nu puteam să-l las tocmai pe el să dîrdîie de frig. Am scos din geantă scurta mea de rezervă, uşor mototolită şi puţin cam strimtă pentru el.
— Imbrac-o pe asta, pînă una, alta. Dacă ajungem înainte de-a începe ploaia, ţi-o fac cadou.

Era aproape cinci cînd am sosit, în sfîrşit, în V., odată cu primii stropi de ploaie, cu nervii la pă- mint şi sleiţi de puteri. Reşedinţa soţilor

Zenda părea neschimbată. Casa era împrejmuitii de o curte nu prea mare, care se continua, în compensaţie, cu o grădină imensă, izolată oarecum de restul satului de un rîu. Apa, mică în acea zonă, curge<i paralel cu grădina, apoi făcea o buclă foarte largii şi undeva, destul de departe, revenea la direcţia iniţială. Acolo se aflau locurile noastre de pescuit de anul trecut. în spatele casei, la citeva zeci de metri perpendicular pe rîu, se întindea o pădurice.

Doru avea perfectă dreptate : priveliştei» era feerică.

Cum am intrat în curte, ne-am trezit faţă în faţă cu Herr Zenda.

— O ! Vă salut, domnu inginer ! Credeam că nu mai ajungeţi.

— Şi eu. Vă prezint pe domnişoara Florenţa Dinu şi pe George Ulmeanu, colegi de club. I-am împins pînă aici.

— Colonel inginer Haralambie Zenda 1 s-a recomandat protocolar gazda noastră. Domnu UlnTea- nu, semănaţi nemaipomenit de bine cu un camarad de-al meu de armată. Prin patruzeci şi cinci eram cu el în Germania, cînd...

— Şi totuşi ai venit ! a intervenit salvator Doru, apărut din casă, împreună cu Barbu, simpaticul lui coieg. Speram că ai uitat.

Am făcut prezentările şi am dat mîna fiecare cu fiecare. Am intrat în casă, unde domnea o linişte odihnitoare, după hărmălaia drumului. Nu părea să mai fie cineva acasă.

— Doamna Corina e plecată în oraş cu

maşina. Domnişoara Ana o însoţeşte, m-a informat, grijuliu ca întotdeauna, Doru, aruneîndu-mî o privire plină de înţelesuri.

— Da, ştiţi, soră-mea e plecată la nişte rude săptămîna aceasta, m-a lămurit colonelul. Va trebui să avem noi grijă de toate. Corina s-a dus să facă aprovizionarea, dar văd că întîrzie deja cam mult.

— Sîi nu fi avut vreo pană, am răspuns. Păcat că nu sînt cu ele, m-am specializat în depanarea auto.

Mai bine tăceam. Florenţa n-a lăsat să-i scape prilejul şi s-a lansat imediat într-o relatare detaliată a evenimentelor zilei, redueîndu-ne pe toţi la tăcere. După cîteva minute, Doru mi-a furişat o privire disperată. Am ridicat din umeri a neputinţă şi resemnare. George, care se prăbuşise epuizat într-un fotoliu, a sesizat şi a schiţat un zîmbet îngăduitor. Barbu se aşezase într-un alt fotoliu şi-şi întinsese comod picioarele, ajungînd cu ele pînă în mijlocul camerei. Fuma de zor şi asculta cu un aer indiferent. Numai colonelul era atent, aşteptînd un moment de pauză ca să intervină. în cele din urmă, ocazia s-a ivit.

— Eu am păţit ceva asemănător prin patruzeci- şi opt. Eram cu un fost coleg din clasele primare. Zaharia îl chema. Tot inginer, acum a ieşit şi el la pensie.

Logic, mi-am zis !

— Era ultimul la catalog, din treizeci de elevi, deşi eu ar fi trebuit să fiu după el, dar nu ştiu de ce mă puseseră pe pagina a şasea,

între Răducanu şi Stan[1] Eram aşa : Alexandrescu, Avram, Badea...

Orice s-ar spune, cu memoria stătea bine moşul. Cum Dumnezeu i-o fi ţinînd minte pe toţi ? Se anunţa o seară interesantă, aşa cum de altfel mă aşteptasem. L-am tras pe Doru într-un colţ, cît mai discret posibil, şi am schimbat cîteva vorbe cu el. Apoi l-am luat pe George de mînuţă şi am plecat amîndoi să ne spălăm şi să ne aranjăm ţinuta. Cînd am revenit, atmosfera se încinsese puţin. De undeva apăruse o sticlă de vodcă, aşa că toţi păreau mulţumiţi şi bine dispuşi. Doar bărbosul continua să fie apatic, ceea ce însă nu-l împiedica să bea cu spor. Fără să se întrerupă din povestit, gazda ne-a arătat paharele, care ne aşteptau pline. Am apucat unul din ele, l-am ridicat în semn de „noroc !” către întreaga adunare şi m-am aşezat lîngâ Doru.

— La ce episod a ajuns ? l-am întrebat în şoaptă.

— Greu de spus. Acum mărşăluieşte pe undeva pe lîngă Berlin. Oricum, domnişoara Florenţa tace de vreo zece minute şi cred că e pe cale să explodeze. în altă ordine de idei, îmi pare o persoană foarte simpatică.

— N-ai nici o şansă ! E moartă după George, chiar dacă-l cicăleşte toată ziua.

Tocmai voia să-mi răspundă ceva, desigur insinuant, după zimbetul carc-i apăruse pe figură, cînd s-a deschis uşa. L-am văzut pe Barbone crispîndu-se uşor, apoi căutînd să pară mai departe indiferent, în vreme ce în ochii lui George am zărit o licărire de admiraţie şi surpriză. Cred că a observat-o şi Florenţa, după cum a ridicat uşor din sprîncene.

Ana arăta, nu exagerez, superb, deşi părea puţin obosită şi preocupată, iar ochii-i erau trişti. Doamna Zcnda ne-a salutat bucuroasă, ca orice gazdă ospitalieră, apoi a continuat :

— Scuzaţi-ne că v-am lăsat să aşteptaţi atîta ! Am avut o mulţime de cumpărături de făcut şi ne-am mai şi pierdut una de alta prin oraş.

Din nou prezentări, strîngeri de mină cordiale, dupîi care a venit şi propunerea mult aşteptată, cel puţin de către mine.

— Bănuiesc că vă e foame, nu ? a întrebat ma- dam Cori na. Pregătesc imediat ceva. Ana, vii şi tu să mă ajuţi ?

Eram leşinat de foame. Se făcuse seară şi nu mai mîncasem nimic de la prînz. Nu ştiu alţii cum sînt, dar eu, cînd m-apucă foamea, sînt distrus : rotiţele mi se blochează, nu îmi mai arde de nimic, un efort oricît de mic mi se pare un chin, iar randamentul coboară vertiginos către zero. Este semnalul că trebuie să încetez orice activitate şi să iau măsuri urgente.

Constatam' cu satisfacţie că madam Corina rămăsese la fel de sprintenă, ca şi anul trecut. Se mişca repede şi decisă şi ştia foarte clar ce are de făcut. După nici o jumătate de oră, ne-am aşezat la masă. Cred că toţi eram la fel de înfometaţi.

A urmat o lungă reculegere colectivă. Doar colonelul incerca să ne descrie nişte ciorbe nemţeşti nemaipomenite, consumate de el pe nu ştiu unde, în vremuri imemoriale. După un timp, cînd a constatat că ne-a mai revenit optimismul în obraji, madam Corina a deschis discuţia.

— Ne bucură că v-aţi hotărît totuşi să veniţi 1 mi s-a adresat ea.

E clar, vrea să ştie cit am de gînd să stau pe capul ei ! mi-am zis. Nu se poate ca Doru să nu-i fi spus că sint doar în trecere.

— Aţi prins o perioadă excelentă. E locul plin de vînători şi pescari.

Lui George i s-a aprins instantaneu bcculcţul roşu.

— Vînători ? !

— Sigur. Anul ăsta au venit o mulţime de raţe. Vă pasionează vînătoarea ?

— Da. Am şi puşca la mine.

— Oh, el preferă leii şi tigrii, nu prea-şi pierde vremea cu mărunţişuri ! a intervenit prompt Florenţa.

— Aşa ceva n-avem. Oricum, dimineaţă puteţi face o expediţie cu bărbatu-meu. Nu-i aşa, Harry ?

— Sigur că da. Numai să nu plouă. N-am mai vînat cam de mult. Chiar m-a întrebat

alaltăieri doctorul Vasilescu, amicul nostru : „Dom* colonel, cînd mai facem şi noi o partidă de vînătoarc ?[a] Ştiţi, am fost odată cu el...

— Parcă dumneavoastră eraţi pasionat de pescuit, nu ? m-a întrebat Corina Zenda, fără să se sinchisească de povestea soţului ci.
— Da. Poate am timp de dimineaţă să prind o oră, două pe malul apei. Apropo, ştiţi cumva cînd pleacă trenul spre Tuşnad ?
— Cred că pe la prinz. Vreţi să ne părăsiţi aşa de repede ?
— N-am încotro. Peste trei zile începe turneul de bridge şi nu vreau să-l mai pierd şi anul ăsta.
— Are şi el o idee fixă ! m-a scuzat Doru. I-a intrat în cap că o să cîştige turneul. Plecaţi şi dumneavoastră ? i s-a adresat apoi Florenţei.
— Bineînţeles, dacă reuşim să convingem Tra- bantul. Văd că domnul nu mai vrea să rişte, preferă trenul.
— Cu maşina voastră nu-i nici un risc, i-am ripostat. Poţi fi absolut sigur că n-ajungi prea departe. Faci în schimb condiţie fizică, recunosc. Oricum, aveţi alt traseu, mai ocolit.
— Pentru că veni vorba de bridge, ce-aţi zice de o partidă ? a propus madam Corina. N-am mai jucat de mult.

M-am uitat consultativ spre Florenţa şi George. N-aveau nimic împotrivă, iar eu cu atît mai puţin.
— Un mic antrenament nu strică niciodată.
— Perfect ! Strîngcm masa şi ne-apucăm imediat! a anunţat doamna Zenda, luîndu-şi din nou în primire rolul de gazdă.

Ana s-a ridicat s-o ajute. Nu scosese nici o vorbă şi se vedea cît de colo că face eforturi să pară prezentă. Se aşezase departe de Barbu,

care era la fel de tăcut şi preocupat, şi se străduia să nu-l observe. O privisem de cîteva ori şi îmi răspunsese cu un zîmbet amar.

După vreo zece minute, jucătorii erau instalaţi la o masă. Ceilalţi se retrăseseră într-un colţ pentru conversaţie. Prin conversaţie înţeleg un amplu monolog Haralambie Zenda, întrerupt din timp în timp de scurte întrebări politicoase ale celorlalţi, înălţimea sa Barbu fuma nervos, indiferent la cele ce se întîmplau, iar Ana se ghemuise într-un fotoliu şi căuta sâ-l asculte atentă pe colonel. Bietul Doru tot încerca să intervină în discuţie şi să mai schimbe subiectul, fără să aibă prea mare succes. De altfel, după o vreme a renunţat. îl compătimeam sîncer.

Noi ne vedeam în continuare de joc. Făceam pereche cu madam Corina, care este o parteneră agreabilă, în sensul câ nu face prostii prea mari. Florenţa şi George se certau tot timpul – mai precis ea îl muştruluia pe el – dar eram obişnuit de la club.

Mă simţeam bine. în sfîrşit, aveam şi eu o satisfacţie în ziua aceea : eram recompensat pentru toate suferinţele.

La un moment dat, am constatat că se făcuse linişte. Herr colonel cedase, în cele din urmă, şi aţipise în fotoliu, Ana ieşise, iar Doru se aşezase lingă mine şi mă chibiţa. Mă chinuisem cîndva să-l introduc în tainele jocului, dar mare lucru nu se prinsese de el. înălţimea sa continua să fumeze şi se plimba nervos-meditativ prin cameră.

— Ce-i cu Păsărilâ, s-a apucat de jogging de

sală ? l-am întrebat în şoaptă pe Doru într-o pauză, cînd ceilalţi comentau aprins un joc tocmai încheiat.
— Nu fii insensibil, ca de obicei ! Necazurile dragostei ! mi-a replicat el enigmatic. De ieri, de cînd s-au certat, nu le mai intră nimeni în voie. Nu-i vezi ? Acum el fumează ca disperatul şi face curse, iar ea plinge în grădină. Nu ştiu ce i-o fi apucat. Ieri am stat puţin de vorbă cu ea, dar nu era dispusă la confidenţe. Poate ai tu mai mult noroc.
— Intră puţin în locul meu, şi aşa conducem detaşat. Mă duc măcar s-o consolez.
— O.K. ! Ce trebuie să fac ?
— Vezi şi tu ce fac ceilalţi, iar dacă te întreabă ceva zi pas. Las' că te descurci tu.
Ceilalţi continuau să discute aprins. Abia am izbutit să-i anunţ că fac o mică pauză şi am ieşit. Din fericire, ploaia se oprise.
Ana stătea pe o bancă, singură şi neajutorată, într-adevăr plîngea. Cînd m-a văzut, şi-a şters grăbită lacrimile şi a încercat sâ-mi zîmbească.
— Plînge şi suspină tînăra domniţă... am recitat eu.
— Nu sînt o companie prea agreabilă, ştiu. N-am ce vă face.
A dat resemnată din umeri, în vreme ce pe buze i-a apărut din nou zimbetul trist cu care mă obişnuisem de-a lungul serii.
— Cum poţi vorbi aşa ? Compania ta este un adevărat privilegiu pentru noi, ca să nu mai spun că pentru mine...
— Bine, lasă ! m-a întrerupt. Nu-ţi irosi talentele de cuceritor.
— Vai, cit eşti de crudă 1 Dar nu-i nimic, am răbdare. Dragostea este o floare, trebuie s-o

laşi să crească.
— Oh, am trecut la filozofie ? !
— Da de unde ! Am citat din *Manualul grădinarului amator.* Ai necazuri ?
— Se vede, nu ? Mai bine m-aţi lăsa în pace ! Şi doamna Corina m-a luat azi la întrebări. Acum începi şi tu ?
Era gata să izbucnească din nou în plîns.
— Linişteşte-te ! Nu discutăm despre asta, dacă nu vrei.
A urmait un moment de tăcere. Din casă se auzeau frînturi de conversaţie pigmentată cu diverşi termeni de specialitate : „Nu te atinge de mort „dacă ai pică, laie-l !”
— E un joc cam macabru ! a constatat Ana.
— Unii termeni ţi se pot părea cam ciudaţi, dar altfel, te asigur, e un joc nobil.
„Cizmă ! a răsunat dinăuntru, vocea stridentă şi furioasă a Florenţei. Ţi-am spus să nu te repezi cu asul !”
— Văd, mi-a răspuns Ana.
Se mai destinsese puţin, dar o simţeam încă preocupată.
— Hai, nu le mai pune aşa la inimă ! am încercat eu s-o consolez. Pot să te ajut cu ceva ?
— Nu ! Adică, nu ştiu ! Nu ştiu nici eu ce să fac. Am senzaţia că se întîmplă ceva îngrozitor, că... Lasă-mă ! Nu pot să-ţi spun.
Izbucnise din nou în plîns, de data asta de-ade- văratelea. Din clipa în clipă aveau să izvorască şi mărturisirile, printre lacrimi. Atunci s-a auzit vocea doamnei Corina, care apăruse în pragul uşii :
— Haideţi, că luăm bătaie ! Cred că prietenul dumneavoastră a vindut meciul. Ana,

vino şi tu ! S-a lacut cam răcoare. Cel mai bun lucru ar fi sâ te culci. Mîine ai să te simţi mult mai bine, o sâ vezi. îţi dau ceva de dormit.

— Mai stau puţin ! a răspuns Ana abia şoptit, dar hotărîtă.

Am schiţat un semn de salut şi m-am îndreptat spre casă.

— Ce-i cu ei, de ce s-au certat ? am întrebat-o pe madam Corina.

— Nu ştiu. Eu nu i-am auzit' şi de la ea nu poţi afla nimic. E o fire atît de închisă ! Dumneavoastră v-a spus ceva ?

— Da ! S-o las în pace. Am impresia că vede lucrurile mai negre decît sînt.

Ajunsesem în sufragerie. Colonelul dispăruse, se culcase, probabil, iar Barbu şi Doru se tratau temeinic cu vodcă.

— Hai, dragă, pe unde umbli, îţi ghiceşti în stele ? m-a luat în primire Florenţa. Mai facem un tur şi o-ntindem la culcare. Miine avem o zi bogată.

Am aprobat în cor. După jumătate de oră gazda ne-a condus spre dormitoare. Ştiam de anul trecut că dormitul nu va fi o problemă, erau destule camere. Madam Corina ne-a strecurat totuşi vestea că peste două zile veneau încă două familii.

Evident, biletele se vînduseră, fusesem doar avertizat.

A rămas ca eu, Doru şi George să dormim în camera mare, Barbu ocupase deja o cămăruţă, iar fetele urmau să stea împreună într-o alta.

— Nu vă mai lungiţi la poveşti, că n-o să vă las să dormiţi în neştire, ne-a avertizat Florenţa. Raţele şi peştii n-au să vă aştepte pe voi. La patru, cel mai tîrziu, v-am sculat, să ştiţi !

Ajuns în cameră, am spulberat hotărît speranţele lui Doru într-o seară prelungită la un pahar de vorbă, iar tentativele lui de a antama o conversaţie cu George s-au dovedit, evident, sortite eşecului. După nici o jumătate de oră, toată casa era cufundată într-un somn adînc.

Avea să urmeze,- într-adevăr, o zi grea, dar nu aşa cum ne aşteptam noi.

M-au trezit nişte bubuituri în uşă şi vocea sonoră a Florenţei :

— Hei, deşteptarea ! Grăbiţi-vâ, că evadează toate raţele !

Am mormăit ceva despre cît de tare mă afecta chestia asta. Spre surprinderea mea, George era deja îmbrăcat şi îşi pregătea puşca. Arăta odihnit şi gata de acţiune.

— Ia te uită la el, ce proaspăt este ! am exclamat.

— Cînd e vorba de vînâtoare pot renunţa şi la somn, mi-a răspuns el, zîmbind.

— Din partea mea vă doresc să împuşcaţi toate sălbăticiunile, una să nu vă scape ! Dar de ce trebuie să mă sculaţi şi pe mine ?

— Ce-aveţi, fraţilor, a mormăit şi Doru, fără să deschidă ochii. Nu se mai poate dormi în casa asta ? Ah, mor de sete, daţi-mi nişte apă !
— Eşti copil ! Apa nu-i bună nici în cizme. Nimic nu-i mai eficace la ora asta decit o bere rece. Hai, sus ! Dacă nu mai putem prinde un pui de somn, măcar să băgăm puţin spaima prin peştii din împrejurimi.

Nc-am echipat rapid şi ne-am îndreptat spre sufragerie. Herr colonel ne aştepta cu undiţele pregătite şi cu o puşcă în mină. Barbu şi Florenţa tocmai aduceau cafelele aburinde, iar madam Corina preparase o gustare apetisantă.
— Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă ! am zis, după ce i-am salutat cuviincios.
— Mai bine v-aţi grăbi, că e deja cinci şi jumătate ! a sărit Florenţa. Domnul Barbu spune că trenul spre Tuşnad pleacă pe la douăsprezece, iar noi mai trebuie să vedem şi ce facem cu maşina.
— La maşină vă ajut eu, s-a oferit prompt colonelul. Mă pricep. Cînd am făcut armata eram şoferul unităţii şi reparam de unul singur...
— Lasă, că le mai povesteşti şi pe drum, a intervenit salvator nevastă-sa. Pe la cit să vă aştept ?
— Păi, cred că pe la nouă şi jumătate-zece, am răspuns. în sfîrşit, eu am pornit ! Dar unde-a dispărut George ?
— Cine ştie ce şi-a mai uitat de data asta ! a izbucnit înciudată Florenţa, traversînd cu paşi apăsaţi camera şi plecînd în căutarea lui.
— Asta-i întotdeauna aşa de bleg ? m-a întrebat în şoaptă Doru.
— Nu, uneori e mult mai rău.

Tocmai atunci a intrat şi George, parcă tîrîindu-se. Energia pe care i-o admirasem ceva mai devreme se epuizase între timp. Cu gesturi lente, în total contrast cu agitaţia generală, dumnealui se chinuia să-şi aşeze pe cap o pălărie de vînător.

— Atunci la zece toată lumea să fie acasă, a decretat Florenţa, apărută în urma lui. Gogo, ai grijă că voi mergeţi, probabil, mai departe. Trebuie să plecaţi mai devreme spre casă.

— Da ! s-a declarat de acord George.

— Atunci, domnule inginer, veniţi cu mine ! a comandat colonelul ca şi cum ar fi spus : „Dupii mine, copii !". şi a ieşit imediat, cu puşca agăţată de umăr.

— Gata, băieţi, încolonarea ! a preluat Florenţa, la rîndul ei, comanda celei de a doua grupe. Să mergem !

— Ana nu vine ? am întrebat-o.

— Zicea că nu se simte prea bine. îi era şi somn ; cred că n-a prea dormit noaptea asta.

M-am uitat la Păsărilă. Nu arăta prea vioi, dar părea mai liniştit decît în seara precedentă. O luase înainte cu Doru, care îi povestea ceva de pe la serviciu. Am salutat-o pe gazdă şi am pornit după ei.

— Vă aştept la zece cu tigaia pregătită. Succes ! ne-a urat ea.

Am străbătut în ritm alert grădina imensă şi am ieşit pe o portiţă dosnică. în spatele grădinii, am dat de o potecă îngustă, care ducea către rîu. Cafeaua tare şi aerul destul de rece mă înviorasera şi eram nerăbdător să ajung. Am grăbit pasul. în mod cu totul surprinzător, Florenţa tăcea, astfel îneît am reuşit să schimb cîteva vorbe cu cei doi.

— Nici nu te-am întrebat de cînd eşti pe-aici ! m-am adresat lui Doru.

— De două zile ! mi-a răspuns el pe un ton dezamăgit. Am venit cu Barbu cu maşina, dar se pare că ne-am cam grăbit. Am fost primii, abia mîinc urmează să sosească şi ceilalţi.

— Am înţeles eu greşit data ! s-a scuzat bărbosul. Ne-am cam plictisit zilele astea, mai ales că domnul Zenda nu făcuse rost de undiţe.

— În plus, neştiind că venim aşa curînd, nu aveau nici un strop de băutură în casă, a adăugat Doru.

— îţi plîng de milă, i-am răspuns. Nu există supliciu mai mare pentru tine decît să stai două zile pe uscat.

— Exagerează, ca de obicei, a avertizat-o el pe Florenţa. Nu trebuie să-l credeţi.

— Oh, fiţi liniştit ! Ştiu cu cine am de-a face. De altfel, nu mi s-a părut că dumnealui ar strîmba din nas cînd vede o sticlă de vodcă.

— Ba, da ! Dacă-i goală ! a sărit Doru.

— Oricum, deocamdată poţi să fii mulţumit. Se pare că madam Cocina a făcut plinul. Apropo, cit mai staţi ? am întrebat, uitîndu-mă şi la Barbone.

— Habar n-am ! a răspuns Doru. Depinde de cine mai vine. După cîte am înţeles, dintre coi do anul trecut numai noi sîntem recidivişti.

— Eu cred că plec azi sau mîinc, a intervenit Pă- sărilă cu o voce hotărîtă. Trebuie să trec neapărat pe la nişte rude. Poate voi reveni peste cîteva zile. Haideţi mai repede ! a schimbat apoi vorba. Mai a- vem puţin.

— Sper că v-a trecut prin cap să-mi luaţi şi mie o undiţă, s-a interesat Florenţa. Doar n-aţi crezut că vin să mă uit la voi ! Cînd eram mică mă duceam mereu la pescuit cu fratele meu,

cîteodată chiar îmi plăcea, numai că mă plictiseam să tot stau în acelaşi loc. Oricum, decit să-ţi bubuie puşca la ureche, mai bine faci plajă pe malul apei sau în barcă, nu ?

— E şi mai puţin riscant, i-am răspuns. Afară, bineînţeles, de cazul cînd nu ştii să înoţi.

— Ei. cine nu ştie ? !

— Eu, de exemplu, habar n-am ! a precizat Pă- sărilă.

„Cu înălţimea ta, la ce ţi-ar trebui ? i-am replicat în gînd. Cît de adîncă trebuie să fie apa ca să fii în pericol ?”

Între timp, ajunsesem la rîu. Am mers o vreme pe mal, căutînd un loc prielnic.

— N-am nici un chef să rîdeţi de mine. Sper că n-o să stăm toţi în acelaşi loc, nu ? a întrebat Florenţa.

„Ferească sfîntul !” i-am răspuns speriat în gînd, constatînd că debitul verbal îi revenise la cotele o- bişnuite.

— Nici nu e bine să stăm toţi grămadă ! am spus, poate tocmai locul ăla să fie cu ghinion.

— Perfect, îi luăm prin învăluire, s-a declarat de acord Doru. Eu propun să mergem mai jos, către vărsare, că sînt mai mulţi şi mai mari.

— Eu mă opresc aici, a hotărît înălţimea sa. des- cărcîndu-şi demonstrativ uneltele din spate.

Ne-am ales fiecare cîte o undiţă şi puţină momeală, apoi ne-am risipit. Doru a pornit grăbit înainte, conform planului pe care tocmai îl propusese, Barbone a rămas pe poziţie, iar eu şi Florenţa ne-am găsit cîte un loc undeva între ei. Din depărtare începuseră să se audă împuşcături înfundate, ceea ce însemna că şi vînătorii se apucaseră de treabă.

Ain stat vreo douăzeci de minute în acelaşi loc. Peştii nu voiau să mă vizitez sau nu se treziseră încă; oricum, începusem să mă plictisesc. îmi place să pescuiesc, nu să stau de pomană pe malul apei. Mi- am luat jucăriile şi m-am mutat mai spre dreapta. L-am revăzut pe Păsărilă, în stingă mea, unde îl lăsasem, l-am făcut semn că n-am noroc, iar el mi-a răspuns tot prin semne că a prins ceva, nu cine ştie ce. în dreapta, Florenţa privea concentrată în adîn- cul apei. Doru ajunsese departe, tocmai se muta şi el. M-am oprit, în sfîrşit, dornic să arunc iar undiţa. Se luminase bine şi soarele se pregătea să răsară. Iarba din jur era plinii de rouă, iar ploaia din ajun muiase bine pămintul. Pantalonii mi se udaseră pînă la genunchi, pantofii se preschimbaseră în nişte saboţi de noroi. Nu venisem echipat, corespunzător. Din fericire, peştii reveniseră la sentimente mai bune : pe la opt aveam o recoltă destul de bogată. Erau ei cam mici, dar plăcerea contează. Uitasem cu totul de ceilalţi. Mă deplasasem de cîteva ori spre dreapta, fără să-i mai văd. Doar George şi colonelul işi făceau mereu simţită prezenţei împuşcînd de zor, ei ştiau ce.

Pe la ora nouă a apărut Florenţa, uşor bosumflată.

— Gata, m-am plictisit! Hai să mergem ! a spus.

— Ai prins ceva ? am întrebat-o.

Mi-a arătat punga. Avea doar doi peşti, e drept, destul de frumoşi. Am privit-o cu un dispreţ superior.

— Au mai fost cîţiva, dar le-am dat drumul, erau prea mici ! s-a scuzat ea. Ia să-i văd pe ai tăi !

I-am arătat mîndru prada. A fost rîndul ci să mii privească dispreţuitor.

— Eşti un criminal ordinar ! mi-a zis. Eşti în stare să-i pîndeşti pînă cînd ies din icre şi să-i înhaţi imediat.

— Mici, dar mulţi. Gata ! Strîng şi mergem. Pe ceilalţi i-ai văzut ?

— Nu ! Lunganul a rămas mult în urmă, iar prietenul tău era hotărît să meargă pînă la vărsare.

— O fi ajuns la mare de-acum. Treaba lui, el nu trebuie să plece, asa că n-are de ce să se grăbească. Hai !

Ne depărtasem destul de mult de casă, ceea ce însemna că trebuia să mărim pasul. Ne-am uitat după Barbone, dar nu l-am văzut nicăieri. N-a răspuns nici cînd l-am strigat. ,.în definitiv, treaba lui", mi- am zis. Avea ceas, n-avea decît să-şi planifice timpul de unul singur. Am mai încercat totuşi, ca să avem conştiinţa împăcată. Vegetaţia de pe mal era foarte bogată, ar fi putut să-l ascundă, iar zgomotul apei ar fi putut să ne acopere vocile. Nu s-a auzit nimic altceva decît ecoul unor împuşcături, în depărtare.

— Credeam că au terminat vînătoarea, a spus Florenţa nervoasă. Să vezi că Gogo o să întîrzie. Uite că e deja nouă şi jumătate.

— Nu-i nimic, recuperează la volan, i-am răspuns. De altfel, voi mai puteţi rămîne.

— Nu se poate, Gogo l-a anunţat pe vărul lui că sosim cel tîrziu azi.

Se făcuse zece fără un sfert cînd am ajuns în grădina din spatele casei. Madam Corina culegea nişte mere într-un coş.

— Ei, ia să văd cu ce vă lăudaţi ! ne-a întîmpinat ca zîmbind.

I-am arătat trofeele. Văzuse şi grozăvii mai mari, nu părea prea impresionată.

— Merge ! o spus, evident politicoasă. Dar ceilalţi unde sînt ?

— I-am pierdut pe drum, am- răspuns. Sper să vină şi ei cit de curînd.

în clipa aceea, a răsunat împuşcătura. O împuşcătură ca oricare alta, auzisem destule în cursul dimineţii, numai că asta răsunase surprinzător de aproape, dinspre casă. Ne-am privit intrigaţi.

— Sper că George nu s-a apucat să dea iama prin găinile din curte, s-a alarmat Florenţa.

— N-ar fi exclus. Sînt o pradă mai uşoară decît raţele, în orice caz.

— Dar ei nici nu s-au întors încă, nu e decît Ana acasă. N-a ieşit din camera ei toată dimineaţa, a intervenit doamna Corina.

Involuntar am iuţit paşii, îndreptîndu-ne spre casă, în curte nu era nimeni, iar casa era cufundată în linişte.

— Ana ! a strigat Florenţa, pornind spre camera pe care o împărţiseră peste noapte.

A bătut la uşă, apoi a deschis grăbită. Am văzut-o cum se opreşte brusc şi se reazemă moale de tocul uşii, alba la faţă.

— Ce s-a întîmplat ? a strigat gazda alarmată.

Ne-am repezit spre cameră şi ne-am oprit amîn- doi în prag. Am simţit cum mi se taie picioarele. Madam Corina a scos un ţipăt scurt, dueîndu-şi mîna la gură. Ana zăcea prăbuşită

într-un fotoliu, cu capul lăsat pe umăr. La tîmpla dreapta se vedea

un orificiu, din care se prelingea un fir de singe. Mina dreaptă îi atîrna moale, iar la picioarele fotoliului se găsea un pistol. Am inspirat adînc şi imani apropiat. I-am luat mina şi i-am căutat pulsul. Murise. Cele două femei rămăseseră nemişcate, numai privirile lor îngrozite dovedeau că mai erau încă în viaţă.

— Cred că ar fi bine să nu atingem absolut nimic! am spus. Trebuie anunţată poliţia şi, eventual, un doctor. Nu ştiu exact cum se procedează.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa. Cucoanele începuseră să plîngă. Tocmai apăruseră Barbu şi Georgc şi le priveau miraţi. Florenţa l-a luat pe Georgc deoparte, iar cu m-am simţit dator să-l a- nunţ pe celălalt. M-a privit o clipă perplex, apoi a fugit spre camera Anei. A revenit numaidecît. tră- gîndu-şi greoi picioarele. S-a prăbuşit resemnat în- tr-un fotoliu, cu coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în palme. îşi trecea mîinile prin păr cu gesturi maşinale, nocontrolate. Madam Corina, caro părea că se redresase oarecum, i-a adus un pahar cu vodcă. L-a băut pe nerăsuflate şi mi l-a întins cu degete tremurînde. Am luat sticla şi i l-am umplut din nou. Mi-am turnat şi mic unul. Simţeam, într-adevăr, nevoia.

— Pe unde dracu a rămas Harry ? l-a întrebat doamna Zcnda pe George.

— Ne-am despărţit mai devreme. Spunea că se duce în sat.

Tocmai atunci Harry a apărut în prag, bine dispus, gata să înceapiă una din poveştile lui.

Nevas- tă-sa l-a tras în curte şi l-a pus în temă. Probabil câ l-a trimis la poliţie, pentru câ domnul Zenda a plecat imediat, fără să mai ste;i pe gînduri.

După vreo cinci minute a apărut şi Doru cu o pung;i plină de peşti.

— Să vă fie ruşine, aţi început fără mine ! a strigat el din prag, pe un ton vesel, sorbind din ochi sticla de pe masă.

M-am uitat urit la el şi zîmbetul i-a pierit dintr-odată. Tăcerea şi figurile color din jur l-au lămurit că ceva nu-i în ordine. Nu i-am dat timp să mă întrebe ce s-a întîmplat. l-am pus în mînii un pahar, l-am tras deoparte şi i-am spus.

Dacă-l pocneam cu ceva în cap, ar fi arătat cu siguranţă mai puţin năucit. Ne-am aşezat cu toţii care pe undo am apucat, la întîmplarc, tot n-aveam altceva mai bun de făcut în momentele acelea.

Stăteam şi ne uitam de cine ştie cînd unii la alţii, incapabili de a mai spune ceva. După primele două pahare băute pe nerăsuflate. înălţimea sa îşi mai revenise din şoc. Se lăsase pe spate în fotoliu, cu o figură destul de liniştită, dacă se putea numi linişte pasivitatea sa. Descoperise de fapt un punct în spaţiu şi se uita cu insistenţă la el, ori undeva dincolo de el, mîngîindu-şi barba, cu aceleaşi gesturi maşinale cu care mai înainte îşi pieptănase părul.

M-am trezit că mi se făcea milă de el, cu toată antipatia pe care mi-o insufla. Nu-i deloc plăcut să ştii că cineva s-a sinucis din pricina ta, indiferent do sentimentele nutrite faţă do persoana respectivă. Nici nu mă îndoiam că Ana se împuşcase din cauza lui ; era un lucru recunoscut tacit de toată lumea.

Nu se gîndea nimeni să rupă tăcerea şi, de altfel, cuvintele ar fi fost de prisos. Eu şi Doru stăteam la masă, concentraţi asupra paharelor, din care mai sorbeam din cînd în cînd, în vreme ce Florenţa se retrăsese într-un colţ cu Gogo al ei.

După un timp, Barbone s-a ridicat greu din fotoliu, s-a apropiat de masă, a înhăţat sticla şi .şi-a umplut din nou paharul.

— Vă rog să mă scuzaţi ! a mormăit el şi s-a îndreptat, tîrîndu-şi picioarele, spre camera lui.

Citeva clipe am rămas mai departe tăcuţi, pînă cînd Florenţa n-a mai putut răbda şi a izbucnit:

— Ce s-a întîmplat, dragă, cu ei, de a ajuns fata în situaţia asta ?

Am dat din umeri.

— Fii calmă, nu te enerva ! am sfătuit-o. Numai el ştie ce-au avut de împărţit.

— Şi n-ai aflat tu chiar nimic ? mi-a strecurat Doru o aluzie străvezie.

— Încetează ! i-am spus iritat. Ce sînt eu, duhovnic ? Crezi că mi-a plîns pe umăr ?

— Stai, dragă, ce sari aşa ? a intervenit Florenţa. Ziceai de mine să fiu calmă !

— Toată întîmplarea asta mă calcă pe nervi, am continuat eu pe acelaşi ton. Gîndiţi-vă că va începe probabil o anchetă şi-or să ne ţină aici pînă se termină. Asta poate să însemne cine ştie cîte zile.

— Dar de ce e nevoie de o anchetă ? S-a sinucis un om, e regretabil, firește; dar noi nu sîntem vi- novaţi cu nimic.

— Naiba ştie ? ! Frate-meu, care e medic, mi-a spus că întotdeauna în cazuri de-astea sînt obligaţi să facă autopsie şi tot felul de cercetări.

— Pierdem turneul ! m-a completat George, apoi, epuizat de efortul făcut, şi-a rezemat capul de spătarul fotoliului şi a închis ochii.
— Ţie nu ţi-a spus nimic aseară ? am întrebat-o pe Florenţa.
— Ce să-mi spună ? Abia ne cunoscusem. Cînd am intrat în cameră, ea cr;i deja în pat, întoarsă spre perete. Sînt sigură că nu dormea, dar nici n-avea chef de vorbă, asta era clar.
— O conversaţie cu tine era tocmai ce-i lipsea ! am spus.
Se pregătea să riposteze vehement, dar m-a salvat Doru.
— Amărît ? m-a testat el.
— Fii. mă, serios ! îmi plăcea, fără îndoială, şi îmi pare rău, bineînţeles. Însă nu e cazul să-mi plîngi de milă.
— Nici n-aveam de gînd.
— Drept să-ţi spun, nu-mi dau seama ce-a fost în capul ei, am continuat eu, fără să-l iau în seamă. O credeam mai tare şi mai deşteaptă...
— Şi-a şi găsit pentru cine să se omoare !
— Apropo, crezi că-i frumos să-l lăsăm pe ăla singur ? Parcă mi-e milă de el.
— Şi mie. Mă duc să văd ce face şi să-l aduc încoace.
Peste numai cîteva minute, Doru a revenit singur.
— Stă cu ochii în tavan ! ne-a informat el. Cică nu-i trebuie nimic în afară de vodcă şi vine mai tîr- ziu. Să-l lăsăm să se mai liniştească, săracu !
— Ce săracu ? am ripostat. Ia să nu-l mai compătimim atît! în definitiv, din cauza lui s-a întîm- plat nenorocirea.
— Da tu de unde ştii ? Poate că ea a fost

vinovată ! mi-a replicat Florenţa.

Dupii care a întrebat-o pe madam Corina :

— Dar ce-o fi cu poliţia de nu mai vine ?

— Harry nu l-o fi găsit pe şeful de post. Umblă şi ăsta, că niciodată nu ştii de unde să-l iei !

Se făcuse din nou linişte. Mă simţeam ca într-un acvariu. M-am gindit că la ora aia trebuia să mă a- flu în trenul spre Tuşnad. Mă omoară Emil ! mi-am zis. L-am asigurat că ajung pînă marţi, iar acum e deja miercuri şi am puţine şanse să plec mîinc. M-am ridicat hotârît şi le-am spus :

— Fraţilor, cu dispar pentru vreo jumătate de oră. Dau o fugă pînă la poştă, sper că mai există aşa ceva în satul ăsta. Trebuie să-mi anunţ partenerul că în- tîrzii. Noroc că am numărul de telefon al hotelului !

— întreabă-l cînd se termină înscrierea ! mi-a a- mintit Gcorge, care se mai înviorase între timp.

Mi-am fluturat mîna în semn de salut şi m-am îndreptat grăbit spre poartă. Dacă venea poliţia, numi mai dădeau voie să plec, aşa că trebuia să profit de ocazie.

— Stai puţin ! a strigat în urma mea Păsărilă, a- părut pe neaşteptate în pragul casei. Fă-mi, te rog, un serviciu. Aveam de dus ceva la nişte rude,, dar acum, cu povestea asta... Expediază-mi şi mie un pachet, dacă eşti amabil.

I-am spus că sînt şi mi-a întins o cutiuţă de mă-rimea unei cărţi, învelită într-o pungă de plastic. Am luat-o sub braţ şi am pornit la drum, fără să mai ascult pînă la capăt mormăielilc lui de mulţumire.

înainte de intrarea în sat, pe un spaţiu verde parcă anume amenajat pentru competiţii sportive în aer liber, m-am trezit spectator, apoi chiar arbitru al unei partide de box la categoria uşoară.

în colţul albastru, un puşti mărunţel, desculţ, cu hainele răvăşite şi părul vilvoi, cu mina dreaptă vîrîtă într-o mănuşă mult prea mare pentru pumnul lui. Adversarul, cu un cap mai mare şi mult mai bine dotat fizic se afla, evident, în trecere spre o categorie superioară. Cei doi îşi aruncaseră undiţele în iarbă şi se prinseseră într-un clinei prelungit, trăgînd cu înverşunare de o a doua mănuşă, ce părea a fi miza întîlnirii. Un cîrd de gîşte, mai gălăgioase dccît galeria Rapidului, se agitau cîţiva metri mai încolo, în timp ce un cîinc murdar şi pricăjit lătra de mama focului şi se învîrtea în jurul protagoniştilor ca un veritabil arbitru de ring.

— *Break !* am strigat autoritar, comandă la care boxerii s-au decis cu greu să răspundă, nu înainte de a-şi mai trage cîteva ghionturi.

— Ce-i cu voi, de v-aţi încăierat aşa ?

— Vrea să-mi ia mănuşile ! a urlat cel mic, cu lacrimi în ochi.

— Da nu-s ale lui, nene ! s-a apărat celălalt. Le- am găsit pe mal. Amîndoi le-am văzut în acelaşi timp.

— Ba nu ! Eu le-am văuzt primul. Una era numai pe jumătate în apă, iar cealaltă vreo doi metri mai încolo, se agăţase de o creangă căzută în rîu.

— Ia staţi aşa ! am intervenit eu, ca sâ previn o nouă repriză de box. Cine le-a scos din apă ?

— Eu, eu ! a sărit piticul, privindu-mă plin de speranţă.

— Bun ! Sînt ale tale, am decretat scurt, gîndin- du-mă că. de fapt, cel mai înţelept lucru ar fi fost să le confisc ; cred că mi se potriveau de minune. Hai, luaţi aici zece lei şi cumpăraţi-vă nişte bomboane de la cooperativă ! am adăugat, punînd banii în mina celui mai mare. Şi explicaţi-mi cum ajung mai repede la poştă.

Am pornit pe traseul indicat de ei, însoţit o vreme de pitic, care renunţase bucuros la bomboane, de teamă să nu-şi piardă trofeul cucerit cu atita trudă, în apropierea poştei m-a părăsit, intrind fericit într- o curte.

în uşa localului P.T.T.R., am dat nas în nas cu lierr colonel.

— Am anunţat poliţia din Braşov ! mi-a dat ol raportul. Şeful nostru de post e plecat în satul vecin. I-am trimis vorbă sii vină şi el cît mai repede.

L-am rugat să mă aştepte citeva minute. Spre norocul meu, am obţinut imediat legătura cu hotelul din Tuşnad. înainte de a intra în cabină, am strecurat o hîrtie de douăzeci şi cinci de lei prin geamul ghişeului, rugînd-o pe operatoare să completeze ea formularele de expediere a coletului primit de la Barbone.

în drum spre casă, mon colonel s-a pornit să-mi relateze un caz de sinucidere ce făcuse mare vîlvă cu citeva decenii în urmă, lansîndu-se apoi în tot felul de consideraţii personale legate de frecvenţa sinuciderilor din dragoste din perioada interbelică şi pînă la zi.

Pe Barbone, l-am găsit în curte, rezemat de un pom, cu privirea pierdută în zare şi cu o ţigară

fu- megînd în colţul gurii. I-am strecurat în palmă re- cipisa de expediere a pachetului, iar el mi-a întors o privire tulbure şi îi mormăit ceva neintcligibil, din care am înţeles totuşi că îmi mulţumeşte. Era evident că omul, cînd a zis că vrea să bea, n-;i aruncat vorbele la întimplare. Asta într-o oră-două se face pulbere, mi-am spus, iar mîine o să fie la fel de sprinten ca un elefant împăiat.

După cum o să vedeţi, previziunea mea s-a do-vedit cît se poate de corectă.

Capitolul doi

Şeful de post, care îmi aştepta, pesemne, nerăbdător sosirea, mi-a ieşit în întîmpinare şi s-a oferit să mă conducă pînă la locuinţa familiei Zenda. Pe drum, m-a pus în temă cu cele întîmplate şi mi-a descris sumar persoanele prezente acolo. Dat fiind faptul că autoritatea lui se întindea asupra a tot ceea ce se petrecea pe raza comunei respective şi, după cum aveam să aflu de la el, a încă trei sate, ar fi vrut să ia şi el parte la discuţii, considerînd lucrul acesta ca pe un drept. L-am convins însă că prezenţa‘lui era la fel de necesară la sediu, unde ar fi putut oricind suna cei de la judeţ.

Aşezată cochet într-un decor plin de verdeaţă, ca-ntr-o pictură naivă, casa părea învăluită într-o linişte paşnică. Fără voia mea, m-am gîndit, în timp ce parcurgeam cei cîţiva metri care despărţeau gardul de clădire printr-o potecă acoperită cu pietriş alb de rîu, că sub acrul acela calm şi inofensiv se ascundeau evenimente de excepţie.

Zărisem încă de pe uliţă grupul de oameni adunaţi în faţa casei. Mă aşteptau. Am înaintat pe aleea îngustă şi, odată ajuns lingă ei, i-am salutat şi m-am prezentat, fără prea mult ceremonial.

— Locotenent Mateescu, de la poliţia judeţeană. Cred că nu mai e cazul să motivez prezenţa mea aici.

— Dom' locotenent, îmi permiteţi : sînt colonelul în rezervă Haralambie Zenda, din păcate gazda unui incident atît de neplăcut. Dînsa este soţia mea, Co- rina Zenda, iar dumnealor prietenii noştri, care de data asta au avut ghinion.

Bătrînul colonel mi-a înşirat lista completă de nume şi de funcţii ale celor prezenţi, apoi a trecut la expunerea generală a evenimentelor petrecute. Îmi dădeam seama că nu-l voi putea opri prea uşor, dar m-a salvat Nelu Vlădoiu, medicul legist, apărut din casă împreună cu ceilalţi membri ai echipei.

— Ce faci, pe unde umbli ? Maiorul Zamfir ne-a asigurat că ne prinzi din urmă, mi s-a adresat el, schiţînd în acelaşi timp un gest de salut.

— Noroc, doctore ! Uite că v-am prins !

— Vino să vedem ce mai e de făcut, că noi trebuie să plecăm !

L-am însoţit în casă, în camera unde murise Ana Carp. Cele cîteva date prezentate într-un limbaj specific de doctorul Vlădoiu m-au introdus în noul meu caz. Ele pledau cu prisosinţă în favoarea ideii de sinucidere. Experienţa mă obliga însă să fiu circumspect. Pînă una, alta, mă hotărîsem să trec la culegerea informaţiilor necesare înţelegerii contextului în care se petrecuse tragicul eveniment.

L-am însoţit pe doctor pînă la maşina ce staţiona în uliţă şi l-am rugat să urgenteze autopsia şi celelalte probe obişnuite în astfel de situaţii.

— Ştiu, ştiu, te aşteaptă nevasta la mare. Voi face tot ce-mi stă în putinţă, m-a asigurat el, inter- pretînd cu totul greşit nerăbdarea mea.

în realitate, uitasem complet şi de nevastă-mea, şi de concediu.

Cînd am revenit în curte, m-a luat în primire colonelul :

— Ce zice doctorul, locotenente ?

Degajarea cu care mi se adresa a reuşit să mă irite. I-am ignorat în mod ostentativ întrebarea, ceea ce l-a iritat, la rîndul lui.

— Voi sta de vorbă cu toată lumea, m-am adresat eu întregii adunări. Trebuie să clarificăm unele aspecte.

— Domnule, cred că sînt cel mai în măsură...

— Dom’ colonel, aveţi răbdare, o să vă vină şi dumneavoastră rîndul. Am să discut mai întîi cu cei care au descoperit cadavrul. E firesc, nu ?

— Cred că cel mai bine ar fi să începeţi cu mine, a intervenit un individ apărut

tocmai atunci din casă. O cunoşteam cel mai bine pe Ana sau, mă rog, aşa am crezut pînă acum, a continuat el, poticnindu-se în cuvinte.

Ceilalţi şi-au întors instantaneu privirile către el. îi simţeam oarecum jenaţi, mai ales că omul în-

cepuse să bolborosească, cu o voce plîngărcaţă, ceva ininteligibil. După greutatea cu care lega cuvintele, mi-am dat seama că se îmbărbătase cu ceva tare.

— Ştiţi, domnule locotenent ! Omul, la necaz. . . a încercat să-l scuze Doru Georgescu.

Apoi a coborît vocea şi mi-a mărturisit că Ana Carp şi Barbu Drâgănescu fuseseră prieteni.

— Ba chiar mai mult decît atît ! a întărit el. înţelegeam, firește, dar tot am privit nemulţumit spre colegul lui, rămas imobil, cu coatele înfipte în masă şi capul sprijnit în mîini. în cazul lui, nu mai puteam trage foloase nici măcar aplicînd dictonul : „Omul la beţie rosteşte adevărul.” Pentru a evita alte neplăceri, m-am ridicat şi am dat la o parte sticla din care Georgescu tocmai se pregătea să mai toarne un rînd.

— Voiam să vă torn şi dumneavoastră un păhărel, pentru încălzire ! a protestat el.

L-am refuzat hotărît. Era totuşi timpul să mă apuc de lucru.

— Doamnă Zenda, m-am adresat eu gazdei, aţi putea să-mi puneţi la dispoziţie o cameră ?

— Cum să nu ?! Cu plăcere ! Poftiţi, poftiţi cu mine, vă rog ! Şi să-mi spuneţi dacă vă mai trebuie ceva.

A pornit spre clădire cu un aer plin de bunăvoinţă, care, în primele clipe, m-a făcut să uit scopul vizitei mele acolo. Am urmat-o, încercind să-i explic că nu aveam nevoie decît de o masă, ca să-mi pot nota declaraţiile. După ce mi-am improvizat un birou, într-un colţ al camerei de zi, am

5

revenit în curte.

k

— Poate încercaţi să faceţi ceva pentru dumnealui, le-am spus, arătînd spre Barbu Drăgănescu, care cred că adormise deja.

Eram însă convins că fără şapte, opt ore de somn zdravăn omul nu va fi apt pentru o discuţie.

— Şi-acum, haideţi să începem ! Ia să vedem, cine a găsit cadavrul ?

Mi-a răspuns Radu Enescu, un tinăr brunet şi slab, cu un aer plictisit şi parcă agasat de tot ce se intîmpla în jurul lui.

— Eu, împreună cu doamna Zcnda şi cu domnişoara Florenţa, domnule locotenent, şi aş avea rugămintea să începeţi cu mine. Ştiţi, cu trebuie neapărat să plec. Am bilete pentru trei săptâmîni la Tuşnad. M-am chinuit atît de mult să fac rost de ele şi n-aş vrc<< să ratez...

— Depinde ce aflu de la dumneavoastră.

— Mare lucru n-am ce să vă spun. Eu am venit abia ieri, cu George Ulmeanu şi domnişoara Dinu.

— Să nu ne grăbim chiar aşa ! Pentru dumneavoastră e foarte simplu : „N-am fost de faţă, n-am văzut, n-am auzit, poate să confirme cutare”. E totuşi vorba de moartea unui om, nu ?

M-a urmat, oarecum spăşit, în casă, unde mi-a povestit pe scurt evenimentele petrecute de la sosirea lui în sat. Am remarcat că despre Ana îmi vorbea cu căldură, o căldură care contrasta izbitor cu răceala sarcastică a caracterizării lui

Drăgănescu. Susţinea că cei doi nu se potriveau de fel.

— Sînt sigur, de altfel, că se certaseră cît se poate de serios, a completat el. Ana avea aerul că suferă ca o femeie părăsită.

Am încercat să mă lămuresc ce era cu interesul pe care Enescu i-l arăta Anei, deşi o explicaţie aveam oricînd la îndemînă. Fără nici o ezitare, mi-a povestit că, în urmă cu un an, venind acolo pentru prima dată, adus de Doru Georgescu, o remarcase din prima clipă. O plăcuse tot din prima clipă, dar, cum e un timid incurabil, fusese pur şi simplu eclipsat de talentul de cuceritor al lui Drăgânescu.

— Lungan cum e şi cu barba lui, nici nu-i de mirare ! s-a justificat el, plin de ciudă. Dar cu tot n-o înţeleg : ea mi-a făcut impresia unei fete deştepte, în timp ce el, o să vedeţi şi dumneavoastră, e un mare tăntălău.

L-am lăsat să-şi descarce sufletul, fără a mai afla însă vreun amănunt semnificativ.

— Bun ! Deocamdată atît ! l-am oprit eu. Tri- miteţi-o pe Florenţa Dinu, vă rog.

— Domnule locotenent, dar cu plecarea mea cum rămîne ?

— Am spus „deocamdată”, asta înseamnă că s-ar putea să mai am nevoie de dumneavoastră.

Rămas singur, mi-am aprins o ţigară şi mi-am rotit privirea prin încăpere. în timp ce evaluam în gînd cîteva obiecte de ceramică, ornamentate cu gust, în cameră a pătruns Florenţa Dinu. Am poftit-o să ia loc şi, fără

vreo altă invitaţie, a început să vorbească. Povestea nuanţat, aş zice cu o anumită artă ; pur şi simplu, participa. Dacă nu luam măsuri, riscam să nu termin cu ea nici pînă a doua zi.

— Domnişoară Dinu, am întrerupt-o eu la un moment dat, spuneţi-mi, cînd aţi deschis uşa – căci dumneavoastră aţi deschis-o, nu ? – aţi observat ceva deosebit ?

— Nu-mi dau seama. De fapt, nici nu m-am uitat prea bine prin jur. Cînd am văzut-o pe Ana mi s-au muiat picioarele...

— Gîndiţi-vă, totuşi, poate atunci n-aţi realizat. Aţi simţit vreun miros deosebit ?

— În starea în care eram poate n-am sesizat, în orice caz, fereastra era larg deschisă. Mai curînd vă poate ajuta Radu. El a intrat în cameră, cu n-am avut curajul să mă apropii. Nici măcar după ce au luat-o pe Ana. Pur şi simplu, nu mai pot intra acolo. Parcă o văd tot timpul...

înţelegeam că n-are rost să mai continui. Am invitat-o deci pe Corina Zcnda. A trebuit s-o las mai întîi să se descarce. Moartea Anei Carp o afectase, fără doar şi poate, dar, în acelaşi timp, în atitudinea ci se făcea simţită o anumită pornire, nedisimulată, împotriva fetei.

— .Spuneţi şi dumneavoastră, mă luă ea drept martor, să-şi facă de petrecanie tocmai la mine în casă ! Toată viaţa o să mă obsedeze lucrul ăsta...

Nu puteam să nu-i dau dreptate, însă, cum timpul nu-mi permitea şi nici n-aveam cum s-o ajut, am îndemnat-o să se calmeze. în cele

din urmă, a revenit Ia sentimente mai bune şi mi-a povestit cîte ceva – nu prea multe – despre Ana Carp. O găsea agreabilă, deşi puţin cam închisă. Mi-a mai mărturisit, uşor jenată, că Ana avea asupra ei un efect odihnitor şi că tocmai de aceea îi plăcea s-o aibă în preajmă. O cunoscuse în urmă cu un an, la o prietenă. Nu mi-a putut spune nimic despre relaţia ei cu Barbu Drăgănescu. îi făcuse impresia că se înţeleg bine.

Am insistat totuşi cu întrebările, din dorinţa de a afla şi alte amănunte despre Ana Carp. M-a informat că locuia în Braşov şi lucra la un hotel.

— Doamnă Zenda, am spus, văzînd că s-a oprit pe neaşteptate, sînt nevoit să vă mai sicii cu cîteva întrebări. Dumneavoastră aţi stat totuşi mai mult în preajma ei.

— Vă rog ! m-a îndemnat ea cu amabilitate.

— Cum s-a comportat fata în cursul dimineţii ? Aţi vorbit cu ea ?

— Foarte puţin. Aveam destulă treabă, mai ales că Adela, cumnată-mea, e plecată o săptămînă şi m-a lăsat cu toată casa pe cap.

— Pe la ce oră aţi văzut-o ?

— Cam pe la opt, m-am dus să-i spun că am de făcut un drum pînă în sat.

— Aţi remarcat ceva deosebit ?

— Nu, dimpotrivă, mi s-a părut destul de liniştită. Chiar m-am bucurat, într-un fel, fiindcîi aseară părea foarte necăjită, săraca. Domnişoara Florenţa mi-a spus că a plîns pînă tirzîu. Era încă în pat, cred că abia se

trezise. Mi-a promis că se îmbracă şi vine să mă ajute. I-am zis însă că nu e cazul să se grăbească. Plecam să iau nişte ouă şi aveam s-o chem după aceea să aranjăm masa.

— Cit timp aţi întîrziat în sat ?

— Destul de mult. Bătrîna la care am fost m-a ţinut să-mi povestească nişte necazuri de-ale ei. Nu mai puteam scăpa de ea. Abia cînd am văzut că se făcuse ceasul nouă m-am scuzat că am musafiri şi am plecat repede spre casă. Cum am ajuns, am început preparativele pentru masă.

— Nu aţi mai rugat-o să vă ajute ?

— N-am mai apucat să mă duc la ca, din păcate. Am mers în grădină să iau nişte roşii şi castraveţi, apoi, imediat, au apărut domnişoara Florenţa şi domnul Radu, care se întorceau de la pescuit. Am schimbat numai cîteva cuvinte cu ei şi, tocmai cînd ne pregăteam să intrăm în casă, s-a auzit împuşcătura. Fără să vreau, m-am gîndit imediat la Ana. Ştiam că numai ea este în casă...

— Deci la întoarcere n-aţi mai vorbit cu Ana Carp. Atunci de unde ştiaţi că e înăuntru ? Parcă aşa v-aţi exprimat, nu ?

— Într-adevăr, am spus lucrul acesta, a răspuns Corina Zenda prompt, doar o lăsasem în cameră şi, cum n-o vedeam...

— Ar fi putut ieşi să se plimbe, sau poate să meargă în întîmpinarea celorlalţi, nu credeţi ?

A rămas un moment pe gînduri.

— Drept să vă spun, asta nu mi-a trecut prin minte. La auzul împuşcăturii m-am

speriat destul de tare, n-am stat să mă gîndesc la toate astea. Domnişoara Florenţa şi domnul Enescu s-au alertat şi ei.

Evenimentele relatate în continuare de Corina Zenda îmi erau deja cunoscute.

— Cred că soţul dumneavoastră nu va avea nimic împotrivă să continui cu dînsul, i-am spus eu gazdei, după ce i-am mulţumit pentru bunăvoinţă.

— Vă asigur că a devenit nerăbdător, a precizat ea, zîmbind, pentru prima oară destinsă. Deodată, mi s-a părut cu mult mai tinără şi mai simpatică.

Colonelul în rezervă Haralambie Zenda a intrat ţanţoş. N-am apucat să fac vreo introducere, nici să-i adresez prima întrebare. A început să vorbească din proprie iniţiativă :

— Nu ştiu nimic, dom' locotenent, eu n-am fost aici. Nevastă-mea mi-a spus totul cînd am ajuns. Mi-am dat seama că e de datoria mea să anunţ imediat organele de poliţie.

— Domnule Zenda, spuneţi-mi, ce părere aveţi totuşi de toată povestea asta ?

— Asta e, că nu ştiu nimic, v-am mai spus ! De dimineaţă, eu am plecat la vînătoare cu inginerul George Ulmeanu, pe care l-am cunoscut ieri. Avem permise, să ştiţi, sîntem amîndoi în regulă, întrebarea mea nu se referea nicidecum la acest aspect. I-am făcut aşadar, semn să treacă peste el.

— Dînsul urma să plece cu prietena dumnealui şi cu domnul Radu, aşa că trebuia să ne întoarcem devreme. Nevastă-mea zisese sâ fim acasă pe la nouă jumătate-

zece...

— V-aţi întors împreună cu dumnealui ?

— Nu. După ce am terminat cu raţele, sau mai bine zis ele cu noi, fiindcă se pare că nici unul nu e prea antrenat. Ştiţi, eu n-am mai vînat de luni de zile. Ultima dată am fost cu doctorul Vasilcscu...

I-am făcut din nou semn să renunţe la amănunte şi să revină la chestiune.

— Am făcut o bucată de drum împreună, apoi ne-am despărţit. I-am arătat pe unde trebuie să meargă şi eu am plecat în sat. Aranjasem cu cineva să cumpăr nişte bfînză şi voiam să-mi iau şi ţigări.

— Pe la ce oră se întîmpla asta, vă amintiţi cumva ?

— Sínt sigur că era ora nouă, fiindcă domnul Ulmeanu mi-a spus să mă grăbesc ca să pot ajunge la timp acasă. îi promisesem că-l ajut să repare ceva la maşină. Eu mă pricep, că am lucrat în armată...

— Şi aţi ajuns la timp ? l-am întrerupt.

— încă înainte de zece. Pe cel cu brînza nu l-am găsit acasă, iar debitul era închis. Altceva n-am ce să vă spun, din moment ce nu eram aici. Da' ce ne luaţi aşa la întrebări ? Dc ce vă interesează toate amănuntele astea, ce legătură au cu cele întîmplate ? m-a luat la rost colonelul pe un ton iritat.

— Domnule colonel, înţelegeţi că trebuie să cunosc toate datele, ca să-mi pot forma o părere. Este obligaţia dumneavoastră să răspundeţi cît mai exact cu putinţă, l-am pus eu la punct. încă ceva, am continuat, fără să-i mai las timp să intervină : cînd aţi ajuns,

ceilalţi erau acasă ?

— N-aş putea să vă spun. Pe afară nu mai era nimeni, iar în casă n-am intrat, mi-a răspuns ceva mai potolit.

M-am ridicat de la masă să mă mai desmorţesc puţin. A înţeles probabil că-mi epuizasem întrebările şi, saîutîndu-mă milităreşte, a părăsit încăperea.

A urmat George Ulmeanu. Din declaraţia lui am reţinut că n-o cunoştea de fel pe Ana Carp, pe care o văzuse pentru prima oara în seara precedentă. Discuţia cu el mi-a confirmat întru totul cele spuse de colonel. Mai precis, cele referitoare la timpul petrecut împreună şi la ora la care se despărţiseră.

— Domnule Ulmeanu, l-am întrebat, ce aţi făcut după ce v-aţi despărţit de însoţitorul dumneavoastră ?

— Am mers un timp pe malul riului, apoi m-am aşezat să fumez o ţigară. Mă simţeam cam obosit. Nu prea mai sînt obişnuit să merg mult pe jos, iar domnul Zenda, aşa cum îl vedeţi, m-a cam alergat. Aproape de casă m-am întilnit cu Barbu şi nu-mai-ştiu-cum, tipul cu barbă, care venea de la pescuit.

— Unde era dînsul cînd v-aţi întîlnit ?

— Păi, pe malul apei. Eventual vă pot arăta locul. Mă văzuse mai de departe şi mă aştepta. Cînd am ajuns, am aflat vestea de la Florenţa. El a fost, săracul, destul de şocat.

— Cine mai era în casă cînd aţi intrat dumneavoastră ?

— Florenţa şi Radu, care au găsit-o pe

fată. Imediat apoi a venit şi domnul Zenda. dar el n-a mai intrat.

— Domnule Ulmeanu, ne oprim aici deocamdată. Chemaţi-l, vă rog, şi pe Doru Georgescu.

Se făcuse tîrziu şi începusem să obosesc. Luasem destule „interviuri”. Ce obicei şi pe ăştia, mă gindeam, sâ-şi umple casa de musafiri, mai ales că, după cîte am înţeles, nici nu se cunoşteau prea bine. Eu unul nu prea sînt amator de balamuc în casă, dar, e drept, nici n-aş putea oferi invitaţilor mei, în cazul că mi-aş schimba obiceiurile, vreo baltă plină de raţe sau de peşte. Blocul ¿iostru n-a fost încă dotat cu astfel de puncte de agrement. Are unul nişte gîşte pe care le ţine în balcon, dar asta-i cu totul altceva.

M-a întrerupt din gînduri Doru Georgescu. Acesta sosise ultimul la locuinţa familiei Zenda, în momentul în care toţi invitaţii se găseau în sufragerie.

— Se consuma vodcă, a ţinut el să mă informeze cit mai corect deşi nu mai era nevoie. Ştiţi, chestia asta ne-a întors pe dos pe toţi şi în asemenea cazuri...

— înţeleg, însă colegul dumneavoastră a cam exagerat.

— E adevărat, nu l-am văzut niciodată aşa. I-a intrat în cap că din cauza lui s-a omorît Ana şi...

Interogarea celor prezenţi în casa familiei Zenda durase destul de mult. Mai ales pentru că, evident, nu erau obişnuiţi cu procedura

folosită în asemenea cazuri şi fie că se lansau în tot felul de amănunte nesemnificative, cum făcuse Florenţa Dinu, fie că se postau pe poziţii total negativiste, cum fusese cazul colonelului. Şi într-o situaţie, şi în cealaltă, tot eu eram în pierdere.

Aşa cum prevăzusem, Barbu Drăgănescu nu era apt pentru interogatoriu. Fusese dus devreme la culcare. Cu toate că situaţia nu-mi convenea deloc, eram nevoit să aştept pînă a doua zi. Nu mi s-a părut insă necesar să mă mai întorc acolo pentru a vorbi şi cu el, mai cu seamă că nu mă înscrisesem în graficul pe care mi-l propusesem. Vrînd să cîş- tig timp, i-am încredinţat şefului de post, care apăruse spre sfîrşitul discuţiilor, sarcina de a-l aduce a doua zi la secţie, în oraş. Lucrurile se aranjaseră şi mai bine după ce George Ulmeanu se oferise să-şi pună Trabantul la dispoziţia organelor publice.

Statura atletică, ţinuta impunătoare şi mai ales siguranţa din vocea lui mi-au dat speranţa că UI— meanu poate fi un colaborator demn de toată încrederea. Am acceptat, aşadar, serviciile lui, mai cu seamă că se angajase să mi-l aducă pe Drăgănescu „treaz şi pe deplin restabilit”.

La plecare, Radu Enescu m-a asaltat din nou :

— Domnule locotenent, ce-aţi hotărit în legătură cu mine ? Aş vrea să vă explic de ce trebuie, de fapt să plec. E vorba de turneul de bridge de la Tuşnad, care începe poîmîine. Dacă pînă mîine nu ajung, pierd înscrierea.

— Domnule, insistenţele dumneavoastră sînt cam deplasate. V-am mai spus să aveţi răbdare. Mîine voi avea rezultatele de la autopsie şi expertiza balistică, voi sta de vorbă şi cu domnul ăsta, care mi-a încurcat socotelile. Poate o să mai am nevoie şi de dumneavoastră. Asta-i situaţia, va trebui să vă sacrificaţi o zi din concediu.

Aş fi vrut să-i spun că mai cunoşteam eu pe cineva care îşi amînase plecarea în concediu, într-o frumoasă staţiune de odihnă, şi nici măcar nu mai avea speranţa că era vorba de o întîrziere de numai două-trei zile. Nu cred însă că asta l-ar fi consolat cu ceva.

Seara, ajuns acasă, mi-am revăzut cu atenţie notiţele. Voiam să-mi ordonez cît de cît materialul în vederea întocmirii raportului. Nu reuşeam deloc să fac ordine în informaţiile şi impresiile culese peste zi. în plus, am constatat că, de fapt, nu aflasem mare lucru despre Ana Carp. Desigur, îmi lipsea încă măr- turla celui care, probabil o cunoscuse cel mai bine, după cum apucase să afirme el însuşi. Discuţia cu el devenea astfel foarte importantă. Oricum aş lua-o, îmi spuneam eu, o declaraţie a lui Drăgănescu m-ar putea ajuta să aflu ce o frămînta pe fată. Exista, desigur, şi posibilitatea ca el să se eschiveze de la răspuns.

Am preferat să nu mai avansez alte presupuneri, dat fiind gradul mare de incertitudine în care pluteam. Şi nu numai în privinţa lui. Pînă la urmă, s-a eschivat, într-adevăr, dar nu aşa cum mă aşteptam eu.

Capitolul trei

S ituaţia evoluează din rău în şi mai rău 1 mi-am zis în timp ce părăseam biroul improvizat al locotenentului. Ceilalţi aşteptau în linişte, resemnaţi, să le vină rîndul. Pînă şi colonelul părea că şi-a epuizat repertoriul şi ieşise din scenă împreună cu nevastă-sa.

— Domnişoara Dinu, la vorbitor 1 am anunţat pe un ton oficial, făcîndu-i semn Florenţei să se ridice.

Mi-am reluat locul la masă, iar Doru, care preluase de la o vreme sarcinile de gazdă, mi-a întins prompt paharul plin.

— Cum e ? m-a întrebat el.

— Albastră ! i-am răspuns. Nu-mi dă voie să plec pînâ nu se termină ancheta.

— Am spus eu că n-ajungem la timp ! a mormăit George.

Din colţul celălalt, Păsărilă, luminat subit de o idee scăpată prin nu ştiu ce miracol de la înecul în vodcă, a ridicat capul de pe masă, chinuindu-se să formuleze o propoziţie. N-am reuşit să desluşesc nimic, nici măcar o conjuncţie cît de scurtă.

— Vorbeşte adînc, l-am lămurit cu pe Doru, care, la rîndul lui, îmi aruncase o privire întrebătoare.

— Ar fi mai bine să facă puţin nani, a constatat el. Sper că Sherlock Holmcs nu are pretenţia absurdă să discute astă seară cu el.

— Şi chiar dac-ar avea, tot aia e. Numai că nu prea văd cum îl convingem să se culce.

— îl duc eu în cameră, s-a oferit George, dornic parcă dintr-odată de activitate.

Era, oricum, cel mai în măsură s-o facă ; cu şi Doru figuram la altă categorie, net inferioară. După cîteva minute, George a revenit, marcat de efort.

— E turtă tipul ! ne-a informat el, de parcă noi nu reuşisem să ne dăm seama şi singuri. M-a luat la rost că nu-i dau vodcă, iar cînd l-am suit în pat, i s-a năzărit că trebuie neapărat să plece acasă.

— Ce-o fi în capul lui ? De azi dimineaţă i se făcuse de plecare ! s-a mirat Doru.

Nu i-a răspuns nimeni, astfel încît următoarele minute s-au scurs într-o liniştе deplină. Situaţia începuse să mă enerveze, îmi dădea peste cap toate planurile. încercasem zadarnic să obţin un bilet de voie de la locotenent. Cred că îl cam scosesem din sărite cu insistenţele, dar eram dator să încerc, deşi nu-mi făcusem prea mari speranţe. Mă hotărîsem totuşi sâ-l „atac" din nou cu prima ocazie şi mă frămintam să găsesc nişte argumente cit mai con-vingătoare.

— *Ce* naibii o ţine atîla ? mi-a întrerupt Doru gindurilc. Parcă o chemase pentru o simplă discuţie !

M-am uitat la ceas. Florenţa plecase de vreo jumătate de oră la interogatoriu.

— Cred, mai degrabă, că ea îl ţine pe el, am răspuns. Dacă mai discută azi şi cu herr Colonel, se satură de anchete pentru toată cariera.

George a început să rîdă cu un aer oarecum mulţumit ; era întru totul de acord cu mine.

— Uite-o că vine ! ne-a avertizat Doru.

— Dragă, ăsta c un tip imposibil, a explodat Florenţa imediat ce-a ajuns lingă noi. Nici nu te lasă să vorbeşti. M-a întrerupt tot timpul.

M-am uitat la Doru, el la mine şi am izbucnit amîndoi în rîs.

— Hai. că-i bună ! am zis. Individul a crescut în ochii mei.

Florcnki ne-a examinat puţin nedumerită, apoi a făcut un binecunoscut gest cu degetul la tîmplă, după care a plecat grăbită spre bucătărie.

— Mă duc s-o chem pe madam colonel. E rîndul ei.

Cînd a revenit, a apărut şi mister Harry din grădină, purtînd în braţe un lighean cu fructe.

— Ce se mai întîmplă ? ne-a întrebat el.

— Ce să se întîmple ? a răspuns Florenţa pe acelaşi ton puţin iritat. Ne ia pe fiecare, ne pisează cu întrebări şi nici nu ne lasă să povestim cum trebuie. Acum e doamna Zenda înăuntru.

— Vrea să afle motivul sinuciderii, am presupus eu. Dar degeaba ne întreabă pe noi, numai ăla „micu” îl poate lămuri.

— Da ce mai contează, domnu inginer, de ce s-a omorît biata fată ?! a intervenit herr Colonel, uşor indignat. S-a împuşcat şi gata ! Păi, pe vremea mea, poliţia rezolva un caz ca ăsta în cinci minute. Lua amprentele de pe pistol şi, dacă erau ale ei, totul era clar. La ce bun sâ-şi mai piardă vremea cu a- tîtea întrebări ? Ce importanţă are motivul ?

— O’ fi vreun sentimental tipul ! a sugerat Doru.

— Atunci de ce-l interesează, dragă, ce-am făcut noi dimineaţă, înainte de a o găsi pe ea ? a întrebat Florenţa.

Gcorge a dat să spună şi el ceva, dar, pînă sâ deschidă gura, i-am luat-o eu înainte.

— Omul îşi face datoria. De unde vrei să ştie el că n-a omori t-o careva ?

Dintr-odată au devenit la fel do vorbăreţi ca mumia lui Ramses al doilea. Se uitau la mine uimiţi şi speriaţi, parcă tocmai coborîsem dintr-un O.Z.N. Numai George a dat aprobator din cap, mulţumit că l-am scutit de o tro<7bă obositoare. În clipa următoare, au tăbârît cu toţii asupra bietelor mele timpane.

— Crimă, la noi în casă ? ! Doamne fereşte ! a izbucnit colonelul. Nu se poate, domnu inginer!

— Ce-ţi veni, dragă, ai făcut insolaţie ? l-a secondat Florenţa, cu vocea ei de soprană răguşită.

Doru, amabil ca întotdeauna, mi-a luat, chipurile, apărarea :

— Să-l înţelegem şi pe el, săracu ! De azi dimineaţă se tot luptă cu paharul.

— Staţi, fraţilor, nu săriţi aşa pe mine ! z\m aruncat şi cu o vorbă, n-am dat cu parul. In definitiv, locotenentul trebuie să afle cum s-au petrecut lucrurile, aşa că arc tot dreptul să pună întrebări. Nu înţeleg de ce vă deranjează.

— Ne deranjează, că pierdem vremea de pomană ! a intervenit Dorn, de data asta pe un ton serios. La urma urmei, Ana era singură acasă.

— Da tu de unde ştii ? l-am repezit cu. Doar ai venit ultimul. Sherlock Holmes, cum îi spui tu, poate crede cii a împuşcat-o cineva care a fugit pînă să ajungem noi în casă.

— E absurd ! s-a revoltat din nou colonelul. Lă- saţi cii discut cu cu locotenentul ăsta. Să ne lase în pace 1 Cine s-o urmărească pinii aici pe biata fată ?

Am dat din umeri plictisit.

— Ce s-o mai lungim ? ! Cu alte cuvinte, trebuie să-i prezentăm cite un alibi, a adăugat Florenţa. Eu una sint scutită de emoţii, eram cu tine şi cu doamna Zenda.

— Nu-mi amintesc nimic, am spus. Ce am la afacerea asta ?

— Eu am fost în sat, ne-a informat colonelul. Am şi martori, m-am întîlnit şi cu dom' doctor Vasilcscu, pe cînd ieşeam de la farmacie

— Harry, te solicită domnul locotenent, l-a întrerupt madam Corina, venind din casă. îmi parc rău de toată povestea asta, s-a scuzat apoi inutil către noi. Aţi venit aici să vă distraţi şi cînd colo...

— Pe dumneavoastră ce v-a întrebat ? i-a cerut Florenţa raportul.

— Voia să afle amănunte despre Ana, a răspuns plictisită lady Corina. Prea multe n-am ştiut să-i spun, din păcate.

— S-a interesat cumva ce aţi făcut de dimineaţă ?

— Da, a Încercat să afle în ce stare era Anii înainte de a pleca eu în sat şi după ce m-am întors.

—Dar nu v-a cerut să-i prezentaţi vreun alibi, nu ? a întrebat mai departe Florenţa pe un ton care nu admitea dccît nu singur răspuns.

Bănuiam ce avea să urmeze : trebuia să mă pregătesc sufleteşte pentru un nou atac la adresa mea.

—Alibi ? ! a făcut lady Corina, uitindu-se mirată de la unul la altul. Bineînţeles că nu mi-a cerut aşa ceva, doar ştia cum am găsil-o pe Ana şi apoi nu văd ce rost ar fi avut.

—închipuiţi-vă, a pornit atacul Florenţei, marele detectiv Radu Enescu, aici de faţă, după ce şi-a irigat temeinic creierul cu vodcă, a lansat o idee genială : cică biata fată ar fi fost omorîtă !

— Vai de mine ! s-a speriat madam Corina, în- toreîndu-mi o privire încărcată de reproş. Cum puteţi susţine aşa ceva ?

— Nu susţin nimic ! am răspuns agasat. Am zis doar că locotenentul poate crede asta. E, în orice caz, normal să-şi pună problema.

—Bine, bine! a intervenit şi Doru împăciuitor. Mai bea un păhărel şi nu-ţi mai face griji ! Oricum, mîine va primi rezultatele de la laborator şi se va lămuri totul.

M-am uitat la el cu milă. N-aveam cu cine

discuta, ăştia nu pricepeau nimic. Am căutat privirea lui George, singurul aliat posibil, numai că lui.'i-ar fi fost lene să se apere pe el însuşi, darmite să combată alături de mine.

— Hai s-o lăsăm baltă ! am propus. Rezultatele n-or să lămurească nimic, ascultaţi-mă pe mine ! Indiferent dacă e sinucidere sau altceva, pe pistol se vor găsi amprentele Anei, asta c clar, pentru că nu văd care asasin, fie el cit de tîmpit, ar fi lăsat altfel arma acolo.

— Cel mult n-or să descopere nici o amprentă ! s-a hotărit, în sfirşit, şi George să mă susţină.

— Gogo, şi tu începi 1 l-a luat prompt în primire Florenţa. Ia mai terminaţi cu prostiile astea ! N-are rost săi ne pierdem acum vremea cu tot felul de presupuneri aiurite.

— Ai dreptate ! am tras eu concluzia. Propun să dansăm.

A făcut un gest de lehamite, chipurile n-avea ce să mai discute cu mine, apoi s-a adresat gazdei :

— Nu vă supuraţi, mai aveţi cumva vreun loc de dormit ? Nici nu mai pot intra în camera aia, îmi vine rău numai cînd mă gîndesc.

— Desigur, puteţi dorini în hol, i-a răspuns ma- dam Cocina cu amabilitatea obişnuită. Vă aranjez eu patul, după ce pleacă poliţia. Sper că n-o sci mai dureze mult.

Într-adevăr, se făcuse destul de tîrziu. Afară începuse să se răcorească, însă n-avea nimeni chef să intre în casă, aşa că ne-am îmbrăcat mai bine şi am rămas în curte. Era nouă şi ceva cînd a plecat locotenentul. După cum hotărîsem, am

făcut o nouă tentativă de a-l îndupleca, dar n-am avut succes nici de data asta. Am mai stat o vreme la discuţie cu ceilalţi. llerr coloncd se retrăsese, iar neva.stâ-sa făcea pregătirile pentru culcare.

— Cred că n-o să pot dormi. Ani să înghit nişte pastile. Noroc că am luat un tub la mine, pentru orice eventualitate ! a spus Florenţa într-un tîrziu, ridieîndu-se hotărîtă .şi pornind spre casă, pentru a-şi pune planul în aplicare.

Sínt convins că nimânu-i nu-i ardea do dormit. Eu unul aveam de gind să citesc ceva, deşi nici lectura nu mă atrăgea la ora aia.

— Gogo, ai umblat tu cu cutia de diazopam, cînd ţi-ai luat ţigări de la mine ? a întrebat Florenţa, care revenise şi scotocea prin poşetă.

— Nu, nici n-am văzut-o ! a răspuns George.

— Dragă, cred că m-am zăpăcit de tot. Eram convinsă că am pus-o în geantă.

— Parc-um zărit cu o cutie pe masă, a intervenit Doru, dar nu ştiu precis cu ce era. Nu i-am dat intenţie.

Florenţa a dispărut din nou, ca să reapară peste cîteva minute, scuturînd flaconul.

— V-am spus eu că sínt zăpăcită, dar asta-i prea de tot 1 Ştiu precis că era aproape plin şi acum nu mai sínt decît cîteva tablete. în sfîrşit, tot n-o să iau decit una. Mai vrea careva ?

Am clătinat din cap şi m-am ridicat de la masă, hotărit să merg şi eu la culcare. Nici să stăm aşa, uitîndu-ne unii la alţii, nu era o soluţie.

Speram în sinea mea că a doua zi ancheta avea să se încheie, iar eu să pot pleca, în sfîrşit, spre Tuşnad. Odată cu primirea rezultatelor

expertizei, nu vedeam de ce ne-ar mai fi ţinut acolo. Poliţia l-ar fi chestionat şi pe Înălţimea sa, care, oricum, era Singurul capabil să dea cit de cit nişte explicaţii mai de doamne-ajută, iar noi ne-am fi luat zborul carc-ncotro. Poate că aşa ar fi stat lucrurile, numai că, după cum afirmă binecunoscuta lege a pesimiştilor, dacă se poate intimpia ceva rău, atunci se inti mplă cu siguranţă.

Chiar în dimineaţa următoare mi-am dat seama că zeiţa Fortuna' îşi întorsese privirea de la mine. Mi» trezisem cu o durere de cap imposibilă şi cu gura încleiată. în ajun ne străduisem cu toţii, din spirit de solidaritate, să-l consolăm pe Barbone şi, cum acesta îşi alesese ca miljoc de consolare vodca, a trebuit să combatem alături de el. Dintr-un spirit de sacrificiu demn de toată lauda, Doru băuse cot la cot cu colegul lui, de parcă pentru el s-ar fi sinucis biata Ana, .şi acum dormea ca lemnul. M-am răsucit., cu zeci de precauţii, ca să pot privi spre cel de-al treilea pat. Era gol, iar George nu se afla în cameră. „Pe unde o fi umblînd ăsta, cu noaptea-n cap ?" m-am între bat. Era abia şase şi jumătate. După aceea mi-am amintit : cu o seară înainte se angajase să-l ducă pe Barbu la poliţie. După atîta îmbărbătare, înălţimii sale i se rupsese filmul şi n-a mai fost chip să discute nimeni cu el.

Într-un fel, pe el poate că-l mai înţelegeam, în schimb gestul Anei nu ştiam cum să-l calific. „Cum dracu o fi putut fata asta să se-mpuşte pentru unul ca el ? !" mă tot întrebam, cu atît mai înverşunat cu cît ştiam că mă întreb degeaba. Mă gîndcam aşa de cîteva minute în

şir şi bineînţeles că nu ajunsesem la nici o concluzie, cînd uşa s-a deschis pe neaşteptate. înăuntru a intrat George, cu o privire fixă şi cu un mers de parcă era teleghidat.

— Ce-i cu tine, te-ai drogat ?

M-a privit lung, fără să răspundă.

— Credeam că ai plecat cu Păsărilă la poliţie, am continuat eu.

— N-am reuşit să-l scol.

— Nici nu mă mir㠖 I-ai dat palme, i-ai turnat apă în cap ? Parcă le kiudai că ai un sistem grozav !

— Pentru el nici o metodă nu mai e eficace, m-a întrerupt. A murit.

Am sărit din pat. Am înţeles instantaneu cii nu glumeşte. A dat din umeri neputincios şi s-a aşezat, sfîrşit, pe un scaun.

— Să nu-mi spui că s-a împuşcat şi ăsta !

— Nu s-a împuşcat, nu ştiu ce-a avut, dar c mort de-a binclea. De mult, poate chiar de aseară. Am anunţat deja poliţia.

Auzind vorbă, Doru începuse să dea semne de viaţă.

— Hai, băiatu, sus ! i-am strigat. Repede, că ne vin musafiri 1

— Aţi înebunit, la ora asta ? a gemut el, chinu- indu-se să deschidă ochii. Ah, parcă am nisip în ochi. Ce musafiri, mă ?

— Procurorul, doctorul, poliţia, toată gaşca de ieri. Preaînălţatul tău coleg s-a transferat în rai să- şi caute iubita.

Şi-a scuturat de cîteva ori capul şi a făcut ochii mari.

— Voi vorbiţi serios ? Vreţi să spuneţi c-a murit Barbu?

— Azi eşti perspicace, nimic de zis. O fi făcut vreun atac din cauza băuturii. Ai idee, suferea cumva de inimă ?

— De unde dracu vrei sâ ştiu eu ? Cînd a murit ?

— Cred că aseară, a răspuns George. Cel puţin aşa spun colonelul şi şeful de post, care se laudă că au văzut o mulţime de morţi la viaţa lor.

Ne-am îmbrăcat şi am ieşit din cameră. Gospodinele se învîrtcau prin bucătărie. Madam Corina era neagră de supărare, iar Florenţa îi respecta tăcerea. Era, desigur, un chin pentru ca, dar nu avea ce face. Herr colonel discuta în curte cu şeful de post.

N-aveam altceva de făcut dccit să aşteptăm poliţia. Iar vînzolcală, iar anchetă, iar întrebări peste întrebări ! Tot tacîmul !

— Te pomeneşti că şi ăsta s-a sinucis ! a aruncat Dorn, după cîteva minute de tăcere.

— Ce să-ţi spun, Romeo şi Julieta în variantă a- utohtonă ! Fără amestecul părinţilor ! am ripostat.

— Nu-i exclus, a intervenit şi George, tipul mi s-a părut cam ciudat.

— Da ce-i aici, fraţilor, am izbucnit, secta sinucigaşilor ? 1 Hai, care urmează ? V-aş ruga să vă grăbiţi, că eu mai am şi alte treburi. Nu încercaţi să mă convertiţi şi pe mine, că n-aveţi şanse. Sinuciderea nu figurează printre pasiunile mele.

— Potolcşte-te ! m-a întrerupt Doru. Ştiu că nu te gîndeşti decît Ia concursul ăla nenorocit. Ţara arde şi baba se piaptănă !

Mă pregăteam să-i reproşez că el poartă toată vina, el m-a adus acolo, cu ideile lui geniale, dar tocmai atunci a sosit poliţia. Era o echipă întreagă : cu medic, procuror, fotograf şi încă

vreo doi care nu ştiu exact ce rol aveau. Ei însă şi-l cunoşteau foarte bine. Nu se învîrteau de pomană. S-au dus în camc- ra lui Barbu, au făcut poze, au luat amprente, ei ştiu ce-au mai meşterit, apoi şi-au slrins jucăriile şi-au întins-o, după ce au schimbat citeva vorbe cu locotenentul.

Pe urmă, a venit rîndul nostru. Locotenentul ne-a chemat pe fiecare şi ne-a zăpăcit iar cu întrebările. De data asta chiar nu mai aveam nimic să-i spun. Nu-l cunoşteam pe Barbone, nu-mi făcusem nici o impresie despre el. Atît doar că nu-mi plăcea mutra lui şi nu-mi părea a fi prea inteligent, dar asta nu înseamnă mare lucru. îl văzusem citeva zile cu un an în urmă şi atît. Iar despre moartea lui aflasem abia de vreo două ore, de la George.

Locotenentul nu arăta din cale afară de mulţumit. îmi dădeam şi eu seama că nu-i momentul să-l bat la cap cu problemele mele personale, dar altă soluţie nu aveam. Peste douii zile începea turneul şi cu nici măcar nu mă înscrisesem. Prin urinare, am trecut la atac fără alte măsuri do prevedere. Ultimul tren era pe la şase. Spusesem tot ce ştiam, cel puţin aşa credeam atunci, deci nu mai puteam fi de nici un folos, indiferent de rezultatele pe care avea să le primeascii el de la laborator. Bineînţeles, nici lui nu-i plăcea treaba asta. în cele din urmă, s-a înduplecat însă, mai bine zis nu chiar în cele din urmă, ci destul de repede. Am avut mai degrabă în- presia că nici n-a trebuit să insist prea mult. M-a avertizat totuşi, foarte sever, că, dacă intervine ceva şi are nevoie de mine, mă scoate din concurs sau de unde m-oi

afla şi mă ia pe sus. Nu puteam dccît sî”ı accept. I-am promis, la rîndul meu, că, dacă îmi amintesc ceva în legătură cu evenimentele petrecute am sâ-i comunic negreşit.

I-am mulţumit şi am şters-o în fugă, ca nu cumva să se răzgîndească, cu toate că, dacă ar fi vrut, ar li avui lol (impui. La plecare, i-ani lăsat lui Dorn adresa hotelului unde aveam camera reţinută, iar el mi-a promis cii mă va ţine la curent cu ce se va mai intimpla. Gcorge m-a rugat să-i înscriu şi pe ei la concurs. Sperau să poată pleca a doua zi, de dimineaţă, şi să ajungă la timp în Tuşnad. Gazdele s-au scuzat pentru cele întimplate, de parcă ele ar fi fost de vină, exprimindu-şi regretul că mi-am stricat două zile din concediu.

— Trabantul lui George e de vină, le-am răspuns. Dacă ajungeam aici la prînz, cum ne propusesem, seara eram plecaţi şi nu mai treceam prin toate astea.

Era, desigur, un mod egoist de a vedea problema, dar n-aveam timp atunci de amabilităţi şi nici nu puteam să spun că mă simţisem minunat. Mai minte omul, dar nici chiar aşa.

Le-am mulţumit, aşadar, pentru găzduire şi am plecat direct la gară.

Capitolul patru

/T. doua zi, mai devreme decît mii aşteptam, am primit raportul comisiei de expertizei cu privire la moartea Anei Carp. Colegii mei do la laboratoare erau şi ei la curent cu faptul că-mi amîna-

sem plecarea în concediu, şi doreau să-mi dea o mînă de ajutor pentru a încheia ancheta cit mai repede. Datele erau, de altfel, cit se poate de clare, aşa incit am trecut la elaborarea propriului meu raport, cu toate că nu încheiasem încă runda de convorbiri cu toţi participanţii la evenimente. Consideram însii că Barbu Drăgănescu nu-mi putea oferi cine ştie ce informaţii care să răstoarne concluziile iniţiale.

Argumentele se înşirau unul după altul, ca într-o demonsrtaţic banală : glontelc ucigaş fusese tras cu arma găsită lingă fotoliu, care, de altminteri, prezenta amprentele fetei. Poziţia corpului precum şi unghiul de tragere confirmau şi ele ipoteza sinuciderii. în plus, proba cu parafină relevase urme de pulbere pe pielea miinii drepte a Anei Carp. Aşadar, dosarul părea a se încheia, mai repede decît sperasem, cu concluzia : sinucidere din motive sentimentale. Cu tot regretul pentru moartea Anei, nu-mi puteam frîna un sentiment de oarecare uşurare, la gindul că scâpasem de o complicată şi chinuitoare anchetii legată de o eventuală crimă.

Din discuţiile avute cu cei prezenţi în casa familiei Zenda nu apăruse nici un element caro să susţină existenţa unor adversităţi grave între vreunul din ei şi Ana Carp. în momentul împuşcăturii, trei persoane se aflau în curte, iar celelalte pe undeva prin împrejurimi, destul de departe. Ana era, după toate aparenţele, singură în cameră. Nimeni nu văzuse vreo persoană străină venind sau ple- cînd din casă. Nu exista, prin urmare, nici un argument de natură să contrazică în vreun fel concluzia

raportului. Şi totuşi...

Am recitit pe îndelete cele scrise, am mal făcui ici, colo unele completări, păstrînd şi un spaţiu liber pentru eventualele amănunte pe care avea să mi le ofere Barbu Drăgănescu, cel considerat de părerea unanimă a martorilor drept autorul moral al tragediei.

Tocmai mă pregăteam să trimit la dactilografiat primele pagini ale referatului, cînd a sunat telefonul : şeful do post din V. mă anunţa cu o voce precipitată că ceva cu totul neaşteptat îl împiedică să se prezinte la mine. A trebuit sâ ascult, preţ de cîtcva minute bune, o expunere presărată cu tot felul de amănunte inutile, pentru ca abia în final să înţeleg adevărata cauză a neprezentă- rii lui : Drăgănescu murise. Omul, zelos, intuind probabil unica şansă de a părăsi mediul rural, debita în continuare constatări şi ipoteze personale, elaborate ¡ntr-un ritm debordant. L-am întrerupt, promiţîndu-i că vom sta de vorbă mai tîrziu, pe îndelete şi i-am trasat misuinca de a veghea ca totul să rămînă intact pînă la venirea mea.

Iată că lucrurile luau o întorsătură destul de neplăcută. Cu toate că nu aveam nici un motiv să privesc cu suspiciune moartea lui Drăgănescu, intuiţia mă avertiza că plecarea mea la marc avea să se amînc mai mult dccît îmi închipuisem.

La sosirea în V., în frumoasa vilă izolată de pe malul rîului, m-a întîmpinat aceeaşi atmosferă sumbră şi încărcată de tensiune din seara precedentă. Florenţa Dinu discuta în surdină cu prietenul oi, care se mulţumea s-o aprobe

mecanic, iar ceilalaii doi işi ţineau reciproc companie în faţa unei sticle, pe jumătate goală. M-am trezit căutîndu-I printre ei pe Barbu Drăgănescu. Corina Zend:» mi-a ieşit inainte cu un aer încurcat.

— Domnule locotenent, mi s-a adresat ca, sini disperaţi» ! îmi vine, pur şi simplu, să-mi iau cim- pii ...

Vocea i s-a sugrumat de indignare sau ii venea şi» plingă. Am încercat s-o potolesc, dar ca a continuat să se lamenteze :

— li primeşti în casă, le pui totul la depoziţie şi poftim răsplată 1 Dacă mi-aş fi putut închipui...

Avea, în fond, perfectă dreptate. Altfel spus, vrea omul să facă un bine şi toate oalele se sparg în capul lui. Să-ţi vină cineva în vizită pentru cî- teva zile o un lucru banal, dar să te trezeşti că doi dintre invitaţi dau ortul popii la tine în casă, asta nu-î chiar de colea.

N-am avut timp să-i împărtăşesc reflexiile melc, spre a-i oferi o cît de firavă consolare. Doctorul Vlădoiu, ajuns între timp la uşa de la intrare, m-a luat pe sus :

— Hai, Mateesculc, să rezolvăm treaba asta mai repede, dacă vrei să mai prinzi vreo zi-două de plajă 1

L-am urmat docil în casă, fără alte comentarii.

Revederea lui Barbu Drăgănescu nu mi-a produs neapărat un şoc. Scena nu dezvăluia nimic violent. Avea o figură destinsă şi mărturisesc ci» mi-a trezit nu atît milă, cit mai degrabă simpatic. Frămin- tarea din ajun, carc-l făcea crispat şi dezechilibrat, ii dădea un aer de om nesuferit. Acum însă, faţa lui exprima un

calm ciudat; un om al bisericii l-ar ii luat drept împăcare cu sine.

I-am lăsat pe colegi să se ocupe de problemele lor şi m-am îndreptat spre grupul din curte. Şeful de post, pe care-l ignorasem pînă atunci, mi-a apărut, prompt, în cale, amintindu-mi do promisiunea făcută la telefon. L-am lăsat, aşadar, să povestească. Sosise acolo fix la ora şase, conform înţelegerii din ajun cu George Ulmeanu. Nu remarcase nici o mişcare suspectă, zicea el, continuînd să mă bombardeze cu tot soiul de remarci şi detalii lipsite de importanţă.

— La ce orii l-aţi găsit? l-am întrerupt cu.

— Păi, să vedeţi, nu cu l-am găsit, ci dumnu Ulmeanu. Din.su! se sculase cînd am ajuns cu aici şi mi-a zis că ar trebui să ne grăbim. Eu i-am spus Cii nu c cazul, aveam timp destul, cki dînsu, ştiţi, n-a mai avut răbdare şi s-a dus să-l trezească. Zicea Cii nu se ştie niciodată cu Trabantu lui.

Simţindu-se dator să intervină, George Ulmeanu mi-a relatat sec, impersonal, că îl găsise pe Drăgă- nescu la ora şase şi un sfert. Alai înt'i îl strigase din uşă, pe urmă, văzînd că nu primeşte nici un răspuns, a intrat să vadă ce-î cu el.

— Mă şi gîndeam că va trebui să-i aplic un tratament sever, dar eficace, cu care să-l scot din mahmureală, doar vă promisesem că vi-l aduc proaspăt şi refăcut. Numai că aici se aplica reţeta aia cu mortul şi cataplasmele, a încheiat el.

Iată un srălucit exemplu de umor negru ! dialogam eu cu mine însumi.

De la el n-am mai scos nimic altceva. Şeful de prv.t m'-.'i furnizat îrsă cn dărnicie toate

celelalte amănunte : Ulmeanu nu zăbovise- nici un minut în camera unde dormea Drăgănescu ; ieşise şi-l anunţase, destul de calm, că se întîmplă ceva cu acesta.

— După aia, ne-am dat seama cu toţii că Drăgâ- nescu era mort mai de mult! a încheiat el.

Tocmai se pornise să-mi prezinte opinia personală în legătură cu cauza decesului, cînd doctorul Vlă- doiu a apărut lingă mine. Am preferat să aflu părerea lui, desigur, mult mai competentă, aşa că l-am tras deoparte, pentru a putea vorbi nestingheriţi. După primele constatări, se părea că Drăgănescu murise otrăvit în urma consumului unei doze mari de somnifere. Analizele de laborator urmau să .stabilească exact .substanţa folosită.

După plecarea colegilor, care mi-au promis un raport mai detaliat pentru seara aceea, am revenit lingă ceilalţi, undo colonelul m-a atacat direct, ca un veritabil strateg de modii veche :

— Ei, ce ne spuneţi, .şefule, ori ne mai fierbeţi mult ? Nu ne comunicaţi şi nouă părerea medicului ? Ce atîta secret ?

— Nu-i vorba de nici un secret, numai că lucrurile nu sînt încă foarte clare. Ştiţi şi dumneavoastră că în cazuri din astea se fac nişte analize mai amănunţite.

L-am invitat apoi să continuăm discuţia, averti- zîndu-l totuşi că eu sînt cel care pune întrebările. Răspunsurile lui aveau să mă dezamăgească ; în noua situaţie, s-a dovedit cu adevărat „în rezervă”.

Nu-mi plac discuţiile lungi, mai ales cînd interlocutorii sînt anoşti. De data asta, însă, nu puteam spune că mă plictisesc. Grupul era alcătuit parcă anume cu ingeniozitate : prin faţa

mea se perinda o adevărată galerie de fizionomii, de atitudini, de mentalităţi. De pildă, Doru Georgescu, care, afla- sein din discuţia precedentă, lucrase împreună cu Drăgănescu, părea că suferă de un anumit complex de vinovăţie, pricinuit de comportarea din ajun, cînd se străduise din plin să-şi consoleze colegul, umplîndu-i sirguincios paharul cu vodcă.

Radu Encscu, în schimb, se situa pe o poziţie diametral opusă : nu ştia nimic, nu văzuse nimic, nu auzise nimic. Nu vorbea decît despre un singur lucru : concursul de bridge. Se ţinea scai de mine .să-l las să plece. în cele din urmă, m-am prefăcut *că* cedez rugăminţilor lui, dar îmi făcusem deja un plan în legătură cu el.

Cel mai mult timp mi-a luat discuţia cu Florenţa Dinu. Fără îndoială, femeile pot fi într-un milion de feluri, dar cînd mai sînt şi ciudate te poţi aştepta la orice de la ele. Şi domnişoara Dinu e, categoric, una din femeile ciudate ; nu pentru că vorbeşte mai tot timpul, nu. De altfel, sînt convins că femeile tăcute nu există decît în literatură. Ciudăţenia ei vine din altceva : are un permanent neas- tîmpăr, cce;i ce îşi pune amprenta şi asupra coerenţei gîndirii. Mai exact, sare de la una la alta cu multă uşurinţă, pierde şirul şi uneori repetă de cîteva ori acelaşi lucru. Şi, mai ales, nu suportă să fie întreruptă. Aşadar, am lăsat-o să-şi prezinte pledoaria şi, în cele din urmă, mi-a servit un element cu adevărat demn de reţinut : faptul că seara, înainte de culcare, vrînd să ia o pastilă de diazepam, descoperise că tubul era pe jumătate gol.

— Puteţi să-mi spuneţi cam cîte tablete lipseau ? i-am cerut cu.

— Destul de multe. Faceţi şi dumneavoastră socoteala : abia începusem flaconul de cîteva zile şi nu iau decît maxim una pe zi.

— Unde le-aţi avut ?

— În poşetă.

— Şi pe unde aţi lăsat poşeta aseară ?

— În cameră. Îmi luasem doar ţigările, bricheta şi o batistă.

— Pe la ce oră aţi constatat lipsa pilulelor ?

— Tîrziu, cred că era aproape zece.

Dar chestiunea somniferelor nu se epuizase încă, în discuţia cu Corina Zcnda, am descoperit că şi ea le considera un element de bazfi în hrana zilnică. Numai că ca nu s-a plîns de dispariţia lor ; ba, chiar verificase şi mi-a arătat, oarecum satisfăcută, că totul e în ordine. Corelarea concluziei preliminare a medicului legist cu lipsa tabletelor putea duce la o singură ipoteză, anume că Drăgăncscu fusese col care le „consumase". Faptul apărcii cit se poate do plauzibil, avînd în vedere starea în care se aflase ol seara. Nu i-ar fi fost greu sfi încurce numărul pastilelor.

Am încercat atunci să reconstitui momentele dinaintea culcării lui.

— Pe la ce orii l-aţi dus în dormitor ? m-am adresat eu către toţi coi do faţă.

Mi-a răspuns Gcorge Uimoanu :

— Destul de devreme, puţin după ce aţi început dumneavoastră ancheta. Un timp moţăise cu capul pe masă...

— V-a mai ajutat cineva ?

—• Nu. Mă puteam descurca şi singur. Mi-a fost mai greu cînd am încercat să-l dezbrac. Nu voia să se culce.

— Ce v-a spus ? V-a cerut vreo pastilă ?

— Da de unde ? ! Mi-a cerut vodcă ! Abia l-am convins să se culce. Chipurile voia să plece acasă.
— Cind aţi părăsit camera adormise ?
— Nu. L-am lăsat bolborosind ceva, dar se vodca cit de colo că nu va mai rezista mult. Pur şi simplu era beat turtă.

Să-şi fi schimbat Drăgănescu dintr-odată hotărî- rca şi să fi început să cotrobăie prin casă şi prin poşetele cucoanelor după somnifere ? mi-am zis ou atunci. în bagajele lui n-am găsit nici o urmă care să-mi confirme că venise înarmat cu ceva otrăvuri şi nici că folosea vreun medicament. Pentru orice eventualitate, doctorul Vlădoiu adunase din casă şi de la invitaţi medicamentele care pot deveni periculoase şi le luase spre examinare la laborator.

Pînă una-alla, trebuia să aştept rezultatele analizelor şi citirea amprentelor. Am primit raportul chiar în scara aceea, conform promisiunilor. Expertiza stabilise că decesul lui Drăgănescu fusese provocat de acţiunea combinată a alcolului şi somniferelor, care altfel, luate separat, nu ar fi avut, un efect fatal, avînd în vedere cantităţile consumate. Se putea deduce că omul nu intenţionase nicidecum să se omoare, altfel ar fi înghiţit toate pastilele găsite în flacon. Acelaşi argument putea fi folosit şi pentru a înlătura ideea unei eventuale crime : ce criminal şi-ar menaja astfel victima, periclitîndu-şi reuşita acţiunii ?

Totul pleda deci pentru o moarte accidentală. Surescitat, probabil, de evenimentele petrecute şi de alcool, Drăgănescu nu putea să doarmă şi atunci a recurs la ajutorul somniferelor. Numai că le-a încurcat numărul. Concluzia părea logică şi mă aducea din nou aproape de

finalizarea cazului. Dar celălalt rezultat primit de la laboratorul nostru venea în totală contradicţie cu această soluţie : pe nici unul dintre flacoanele trimise la analiză nu se găsiseră amprentele mortului.

A doua zi, m-am deplasat din nou la V., unde eram aşteptat cu nerăbdare firească. I-am convocat pe toţi cei de acolo, pentru a le împărtăşi rezultatele anchetei. N-am ţinut să fac o expunere savantă, dar am simţit nevoia să mă învălui într-o introducere destul de încîlcită, capabilă să-mi permitii o concluzie în care eu unul nu mai credeam cîtuşi de puţin.

— Ana Carp şi Barbu Drăgănescu s-au sinucis ! le-am comunicat cu. Motivele le cunoaşteţi mai bine decit mine !

La plecare, i-am simţit pe toţi uşuraţi că totul se terminase. Pentru mine, însă, cazul abia începea.

Capitolul cinci

Eram frînt de oboseală. Nu-mi doream altceva decît să ajung mai repede în cameră şi să m-arunc îmbrăcat în pat. în seara aceea tocmai se încheia- seră concursurile eliminatorii ale turneului de bridge. Cei calificaţi intrau de a doua zi în faza finală, iar ceilalţi urmau să se întreacă pentru un aşa numit „premiu de consolare”. Speram să pătrund în prima categorie, deşi nu eram deloc mulţumit cum

jucasem. Poate şi din cauza asta mă simţeam extenuat. Am străbătut încet holul hotelului, îndreptîn- du-mă spre lift.

— Domnu Enescu, o clipă, vă rog ! m-a oprit omul de la recepţie. Aveţi o scrisoare.

Am luat plicul, i-am mulţumit frumos şi mi-am continuat drumul, resemnat la g'ndul că mă aştepta încă un mic exerciţiu de enigmistică. Tocmai ce-mi lipsea în momentul accki !

înti-adcvăr, scrisoarea era de la Doru.

„Dragă Radu,

Categoric oşti un mare norocos. Sau poate un mare şmecher, deşi nu mi-am dat scama pînă acum. Sâ-l convingi tu pe acest intransigent apărător al legii să-ţi dea drumul pentru un pîrlit do turneu do bridge, în timp ce pe noi ne ţine mai departe aici şi ne bombardează cu întrebări ! Vezi, lucrul ăsta nu începe cu nici un chip în mintea mea. Mă chinuiesc zadarnic să înţeleg. O explicaţie ar putea exista : lipsa de vigilenţă a „detectivului”, numai că asta nu e probată de felul în care no scormoneşte nouă minţile. Cunoşti tu cumva alta?

Trebuie să-ţi spun că pe-aici viaţa nu mai are nici un haz. Atmosfera a devenit apăsătoare. Oricît de viteaz sînt eu – şi doar mă cunoşti – nu mi-e deloc plăcut să înnoptez într-o casă în care au murit doi oameni. S-a dus dracului toată veselia ; s-a terminat cu pescuitul şi cu vînătoarca şi, coca ce-i mai grav, în toată casa nu mai e nici un strop de băutură, iar în sat c închis pentru inventar. Noroc că, după cîte îmi dau eu seama, ancheta e pe sfîrşite.

De ieri, de cînd ai plecat, şi pînă acum nu s-a mai întimplat nimic deosebit, în orice caz, n-a

mai murit nimeni. Locotenentul a revenit de dimineaţă şi, cum ţi-am spus, ne-a luat iar la întrebări. Nu ştiu ce tot vrea, do fapt. Ne-a pus să-l ducem din nou pe malul rîului, să-i arătăm locurile unde am pescuit şi vînat. S-a fiţiit pe-acolo vreo două orc fără să ne mai bage deloc în seamă. Nu-i vorbă, că nici acasă nu aveam mare distracţie. Femeile s-au închis în bucătărie şi n-au mai ieşit de-acolo decît la prînz, iar noi ne-am chinuit cu Trabantul lui Gcorgc. Domnule, arc ăsta o rablă clasa intîia ; mă şi mir că mai merge din cînd în cînd. Noroc că moşul e într-adevăr un as, nu s-a lăudat de pomană. Şi arc o energie ce n-am mai pomenit la şaptezeci do ani ai lui, sau cîţi naiba o fi avînd. La vir- sta asta Îţi mai înţepeneşte o mină, un picior, ceva, te mai ia somnul, te mai supării una, alta. Asta, nimic 1

Acum c seară. Am rămas numai cu George, însă cu el nu-i chip să întreţii o conversaţie. Aşa că, ncavind altceva mai bun de făcut, m-am apucat să-ţi scriu, precum ţi-am promis. Se pare însă că va trebui să mă opresc, pentru cii detectivul s-a întors de pe teren şi ne-aşteaptă cu o altă scrie de interogatorii. Nu ştiu ce vrea să mai scoată de la noi. Cinstit vorbind, tu ai fi fost mai nimerit dccît alţii să răspunzi la întrebarea : o cunoştcaţi bine pe Ana Carp ? Dacă ai fost tu în stare să mă aşezi pe mine la masa de bridge, pcriciitindu-ţi succesul, pentru a te duce s-o consolezi, înseamnă că era ceva Ia mijloc. Şi sínt convins că biata fată n-a rezistat talentului tău de duhovnic şi că i-ai smuls cel puţin ci leva secrete. Aşa că, dacă detectivul ăsta mă mai întreabă iarăşi despre ea, am să-i dau imediat adresa ta cu conştiinţa datoriei împlinite.

Acum te las că nu mai am timp. Pe mîine !

Tinere, n-a ieşit aşa cum aş fi vrut 1 N-am mai fost întrebat nimic despre Ana, aşadar, ai scăpat şi de data asta.

Aseară am fost chemaţi cu toţii în camera marc. Ne-am aşezat care pe unde am putut, aştcptînd cu sufletul la gură dezlegarea enigmaticei morţi a celor doi îndrăgostiţi. Într-un fel, e bine că ai lipsit : n-ai pierdut maro lucru. După atîta anchetă mă aşteptam la nişte dezvăluiri zguduitoare, dar concluziile au fost cele pe care le ştii deja. Se parc că cei doi nu se mai înţelegeau de la o vreme. Ana n-a mai putut suporţi» şi şi a luat viaţa. Domnule, eu nu pot pricepe ce-a fost în capul ei. Sîi ajungă o fată ca ca să se împuşte pentru deşiratul ăla mi se pare complet absurd. Zău, că şi femeile astea ! Tot sexul slab rămîn ! îmi parc sincer rău de ca – să ştii că n-o spun ca să cresc în ochii tăi. în ceea ce ¡1 priveşte pe Barbu, aşa cum zicea şi locotenentul, n-a fost vorba decit de un accident. Era prea slab să o fi făcut deliberat şi prea beat ca şă-şi dea seama ce face.

Ce s-o mai lungesc, îţi voi povesti mai pe îndelete totul cînd ne vom revedea, deşi aş dori din suflet să nu mai aduc vorba despre aceste întîmplări. De altfel, o săi mai afli amănunte şi de la prietenii tăi, care au plecat azi dimineaţă spre Tuşnad. Eu unul vreau să uit pentru totdeauna plăcerea pescuitului, a conversaţiilor la un pahar de vodcă în grădina colonelului Zenda ; s-o uit pe doamna Corina, cu toată amabilitatea ei şi cu aerele ei de mare cucoană.

Şi ca să nu te uit şi pe tine definitiv, dă cît mai grabnic un.semn de viaţă! De mîine mă găseşti acasă.

P.S. i îmi râmîne totuşi o consolare în toată chestia asta : nu e singurul meu concediu rata[1].

P.S. 2 Consimt ca anul viitor să te însoţesc într-o frumoasă staţiune de odihnă, liniştitei, şi sii mă convertesc la ape tămăduitoare.”

Am împăturit scrisoarea şi am pus-o înapoi în plic. O frază îmi rămăsese în minte : „Dup.ă atîta anchetă, mă aşteptam la nişte dezvăluiri zguduitoare.” Chiar aşa, ce atîta anchetă, din moment ce lucrurile erau clare de la început ? Am constatat surprins că mă simţeam oarecum nemulţumit. Să fie oare vorba de o crimă, aşa cum lansasem, mai mult la întîmplare, în urmă cu citeva zile ? Bine, dar atunci cum rămîne cu concluzia trasă de locotenent ?

Totuşi o întrebare nu-mi dădea deloc pace : de unde naiba avea Ana pistolul ăla ? Am rămas citeva clipe pe ginduri.

Prostii ! mi-am zis apoi. Parcă ce importanţă are de unde-l aveai? Şi la urma urmei, de ce mă frămîntă pe mine asta, doar nu-i treaba mea !? Bine c-am plecat de-acolo, bine că lucrurile s-au lămurit!

Convins, în sfîrşit, că n-are nici un rost să mă fnai chinuiesc cu tot felul de întrebări timpite, am stins lumina şi m-am băgat în pat. Am dormit ca o valiză-n gară. M-am sculat odihnit, nu tocmai dornic de vreo activitate, aşa că toată dimineaţa aîn lenevit în cameră. Pe la douăsprezece m-a sunat Florenţa :

— Ce-i cu tine, dragă, nu te-am văzut deloc astăzi ?

— Mă reculeg ! i-am răspuns. Ai aflat cumva

cînd se anunţă rezultatele, sau le ştii deja ? Sîi nu-mi spui că nu m-am calificat, că m-arunc de la fereastră !

— Ţi-aş putea spune, doar aşa ca să fac o glumă şi să te admir cum zbori, dar ai noroc că sînt fată bună. N-am aflat nimic. Auzi, vreau să discut ceva cu tine, nu poţi ieşi din cuşcă pentru cîteva minute ?

— Ba da. ar fi cazul să mii mai dezmorţesc. Hai ■să ne-ntîlnim pe terasă peste vreun sfert de oră. Bem şi o cafea, O.K. ?

— Perfect !

Graba cu care m-am îmbrăcat ar fi putut părea •suspectă după siesta de pînâ atunci. Am lăsat cheia la recepţie şi m-am îndreptat spre terasa hotelului, .la ora aceea plină de bridgeişti. Comentau aprins jocurile din seara precedentă, cam tot aşa cum discută microbiştii un meci de fotbal. Florenţa era deja aşezată la masă şi comandase cafele.

— Unde-i George ? am întrebat-o.

— S-a dus să cumpere benzină şi să caute nu ştiu ce piesă pentru maşină. Ia spune, cum aţi mers aseară ?

— În nota obişnuită, adică slab. Nu ştiu de ce naiba nu no iese jocul deloc. În orice caz, sper să intrăm în turneul final.

— Şi noi.

— Ei, carc-i problema ?

Şi-a aprins o ţigară, apoi şi-a aranjat cu un gest mecanic şuviţele blonde.

— Dragă, am impresia că mă urmăreşte un tip.

— Nu-l condamn ! am aprobat-o pe un ton cit mai grav cu putinţă. Frumuseţea chipului tău e un adevărat pericol pentru inimile bieţilor muritori.

— Nu fi idiot ! Nu-i vorba de asta. Nu ştiu cum să-ţi explic, n-are aerul că ar vrea să mă ,,agaţe", să-mi ceară o întîlnire sau mai ştiu ou ce, înţelegi ?

— Poate c-o fi vrînd să-l înveţi bridge ! Şi George ce părere arc de chestia asta ?

— încă nu i-am spus, nu eram sigură.

— Aha ! Ştii, am văzut nişte bere nemţească la bar. Vreo patru-cinci sticle d-alea m-ar putea convinge să uit de toată povestea. Doar mă cunoşti : pot să păstrez o taină.

A făcut un gest de lehamite.

— Cu tine nu se poate discuta serios.

— Şi de cînd te urmăreşte ? am devenit cu mai curios.

— Ştiu eu ? Prima data l-am remarcat ieri, înainte de concurs. Eram chiar aici, pe terasă. Individul stătea la o masa şi ne observa. N-am dat importanţa, dar azi dimineaţă a mers în spatele nostru tot drumul de la restaurant la hotel. în hol m-am despărţit de Gogo, care a plecat după benzină, cum ţi-am spus. Tipul s-a apropiat şi cred că voia să mă abordeze, dar a apărut tocmai atunci Olga Popcscu, aia cu părul pînă la brîu, care se lăuda aseară c-a jucat formidabil.

— O ştiu, joacă binişor. Teatru, vreau să zic.

— Mă rog ! M-a luat la ea în cameră ca să-mi povestească tot felul do tîmpenii. Aşa că am scăpat de individ.

— Fii liniştită, nu-ţi mai face probleme ! i-am spus. Dacă vrei, angajăm un bătăuş. Ştii, cu cu boxul nu mă prea omor, iar George, cum e el de moale...

S-a uitat urit la mine şi mi-a suflat fumul în nas.

— Poftim ! m-am plins eu, strîmbindu-mă.

Vine omul la munte să respire aer curat şi cînd colo...

Terasa începuse să se mai golească. Bridgeiştii se retrăgeau în camere, pregâtindu-se pentru concursul de după amiază. La o masă vecină apăruse un tip ¡nalt, tuns foarte scurt, cu un casetofon agăţat pe umăr şi un microfon în mină. A vorbit cîteva minute cu cei de la masă, după care s-a apropiat de noi.

— Asta ce-o mai fi vrînd ? am şoptit în urechea Florenţei.

— Bună ziua ! ne-a salutat necunoscutul, încli- nindu-se ceremonios. Sint Petre lonaşcu .reporter la ziarul judeţean. Trebuie să scriu cîtcva rînduri despre turneul de bridge. îmi permiteţi siă vă pun unele întrebări ? Vreau să culeg impresii din rîndul participanţilor.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă. Am trecut prin altele şi mai grele, i-am răspuns, cu gîndul la interogatoriile la care fusesem supuşi, nu de mull, în V.

— Vă mulţumesc. Un moment, să pregătesc casetofonul.

A sucit şi a răsucit butoanele ; aparatul a pornit cu un foşnet discret.

— Cum vă numiţi ? ii început el spectaculos.

Ne-a întins microfonul pe rind şi ne-am prezentat tot aşa.

— Participaţi pentru prima dată la acest turneu ?

I-am răspuns că venim pentru a doua oară, că n-o să cîştigăm nici anul ăsta, dar că ki anul avem primele locuri ca şi rezervate.

— Intenţionaţi să luaţi parte şi Ia turneul de perechi mixte ? a întrebat-o apoi pe Florenţa.

— Nu m-am hotărît încă, mai am timp destul.

Nc-ii mai adresat cîtcva întrebări cam în acelaşi stil, ne-a mulţumit călduros şi a plecat fericit.

— Mă întreb la ce-i trebuia casetofonul, i-am spus Florenţei. Doar nu-i de la radio, un carneţel îi era suficient.

— E mai comod aşa. Tu eşti un primitiv, nu vrei să fii în pas cu cuceririle tehnicii.

Tocmai voiam să-i zic vreo două, dar a salvat-o Sorin, un coleg de la club, care s-a oprit lingă noi să ne salute.

— Ei, cum o duceţi ? ne-a întrebat.

— Mulţumesc, prost ! i-am răspuns, întinzîndu-i mina.

— Ce faci, nu pleci la nuntii ? i s-a adresat Florenţei.

Ea l-a privit uluită.

— Pardon ?

— Te măriţi cumva ? m-am interesat eu. Cinel nefericitul ?

— Ce nuntii, dragă, ce ţi-a venit ?

— Nu te-a găsit tipul ăla ? Eram ieri dimineaţă la recepţie, cinci ii venit unul şi-a întrebat de tine. Zicea că]-a trimis un văr de-al tău să-ţi dea o invitaţie la nuntă. Omul nu ştia cum arăţi. M-am oferit, serviabil, să-l ajut, aşa că l-am îndrumat către tine, cînd |i apărut pe terasă.

Florenţa m-n privit semnificativ. Ca să fie sigură că am înţeles, a adăugat şi prin viu grai :

— ccî aiureală mai e şi asta ? N-am nici un văr I

— Cum arăta individul ? l-am întrebat eu pe •Sorin.

— înalt, brunet, cu părul lung şi cu nişte ochelari de soare mari şi fumurii. Parcă ora un

mafiot.

M-am răsucit către Florenţa, chestionind-o din priviri.

— Asta c ! a zis.

— în sfîrşit, cu am şters-o, că am ceva urgent, s-a scuzat Sorin, care începuse să se simtă depăşit de discuţie. Ura şi succes ! ne-a strigat, pornind vijelios către ieşire.

— Acum ce mai zici ? m-a pus la punct Florenţa, după cîteva clipe de tăcere. Tu îi dai cu chipul meu aşa şi pe dincolo şi ăla habar n-avea cum arăt.

— Nu înţeleg nimic, degeaba mă chinui ! i-am răspuns nedumerit.

— Ei, lasă, nu exagera cu eforturile intelectuale ! Ştii că-ţi dăunează. Oricum, dacă mai apare, am să ţi-l arăt. Poate te duci cu Gogo să-l luaţi puţin la întrebări.

— Da, să-i spun doar aiît : „Ce pofteşti mă, musiu ?” şi să mă şi umfle.
— Nu-i nimic, Îţi plătesc spitalizarea ! s-a oferit eii amabilă.
— Mulţumesc, asta mă mai linişteşte ! Arată-mi-l numai .şi-o să vadă el ce păţesc ! am asigurat-o, ridicindu-mă de la masă.

Din fericire, n-a mai fost nevoie de întcrvcnţki mea salutară. „Mafiotul” nu şi-a mai făcut apariţia nici în zîuîl aceea şi nici în următoarele. De altfel, prins în febra competiţiei, am uitat foarte repede de el. Nu bănuiam în momentele acelea că mă aşteptau surprize şi mai mari.

Capitolul şase

L ucrurilc începeau să se complice de-a binelca, aşa îneît, odată întors de la V., i-am trimis neves- ti-mi o scrisoare prin care o anunţam, cu regretele cuvenite, că sosire;i mea pe litoral se mai amină. Mii bucuram, în schimb, că nu voi fi de faţă cînd îmi vîl citi misiva, căci îmi puteam imagina şi de la distanţă registrul în care ar fi dialogat cu mine, dacă i-a.ş fi dat prilejul. Şi, pentru a-i

oferi cel puţin o dovadă concretă a grijii şi afecţiunii mele neţărmurite, am rugat-o să nu mă mai caute la sediu ; it-avea rost să-şi iro cască timpul şi banii cu telefoanele în loc să le folosească din plin pentru plajă.

Dacă mfi gindesc bine*, substratul era ceva mai adine, pentru că, în afară de această bună intenţie, m ii aveam şi un alt motiv de a nu dori să fiu căutat la serviciu. Ciţivii colegi, care erau de-acum la curent cu mersul evenimentelor în familia mea, începuseră să facă tot felul de glumo, acuzîndu-mă, chipurile, do lipsă do vigilenţă.

— Si'i laşi tu minune de femeie, tînără şi supărată, să plece singură la mare ! se minuna unul dintre ei, iar altul îl completa pe un ton sfătos :

— Păi acolo sînt pericole, nene, nu glumă !

Cel mai bine intenţionat dintre toţi găsise, săritor, şi rezolvarea :

— Lasiă dracului totul baltă şi du-te după ea, măcar s-o aduci înapoi ! mi-a spus.

În aceeaşi zi am şi pornit, numai că itinerarul meu era cu totul altul-

Dată fiind sărăc>a informaţiilor primite despre Ana Carp, devenea obligatoriu să-mi continui drumul investigaţiilor. Ştiam încă înainte de ii mă înapoia din V. că va trebui să întreprind această acţiune. Chiar dacă n-ar fi murit şi Barbu Drăgănoscu tot n-aş fi putut s-o evit. Decesul lui constituia doar un motiv în plus de a împinge cercetările mai departe. Cu atît mai mult cu cît prietenia lor mă obliga să am în vedere o eventuală legătură între

moartea lui şi cea a Anei Carp.

Aşadar, pentru început, nu-mi rămînca altceva de făcut decît să aflu cît mai multe despre cei doi. Nu trebuie să uităm însă că lucrul acesta devine

fextrem de dificil cînd persoanele în cauză nu te mai pot ajuta cu nimic. Ana Carp lucrase la un hotel de categoria lux. Nu prea eram obişnuit să umblu prin asemenea locuri, în rare se încrucişau toate limbile pămîntului şi totul era strălucitor, luminos, aş zice chiar fastuos. în plus, aerul răcoros, în contrast izbitor cu zăpuşeala de afară, te imbia să te lungeşti comod pe canapelele moi şi să stai aşa fără să-ţi mai pese de lume. îmi promiteam sii ajung şi eu pe acolo cindva, dar nu cil un intrus venit să tragă oamenii de limbă, ci ca un simplu turist, egal în drepturi cu cei ce se ştergeaţi do mine, lă- sind în urmă izuri plăcute de ,,after-shave" sau de parfumuri scumpe.

Aşa cum mii aşteptam, n-am fost primit cu braţele deschise, fării ca totuşi să fiu jignit în vreun fel anume. Singurul incovenient ora că toţi cei cu care discutam erau tot timpul extrem de aforaţi. Mi-au răspuns la întrebări sec, fără pic de emoţie sau compasiune. N-am văzut pe nimeni plingind sau măcar cu lacrimi în ochi, deşi Ana Carp lucrase cîţiva ani la dispeceratul hotelului şi fusese, după cum primisem asigurări, foarte apreciată. Toţi mi-o prezentaseră ca pe o persoană sobră, serioasă, chiar dacii prea puţin sociabilă. Pină şi asta însă, în anumite condiţii, devine mai curind o calitate decit un cusur. Tot ce aflasem despre ea suna mai degrabă a caracterizare de personal .Totul la superlativ şi banal. Era

bine pregătitii din punct de vedere profesional, conştiincioasă, avea un comportament civilizat la locul de muncă şi acasă şi aşa mai departe. Nimic însă caro să-mi ofere o explicaţie cit de cît logică pentru ceea ce se intimplase cu ca-

Fără îndoială, cînd e vorba de o femeie tînără şi, mai cu seamă, atrăgătoare, cel puţin un capitol e deosebit de important : relaţiile cu bărbaţii. N-o nimerisem, se pare, cu indiscreţii de genul ăsta. Ana era o solitară, susţineau colegii ei. N-o căuta nimeni, n-o aştepta nimeni, n-o insoţea niciodatii nimeni în drumul spre casă. Unul singur din cei cu caro am stat de vorbă şi-a amintit că o văzuse de citeva ori în compania unui străin : un neamţ, care venea de două-trei ori pe an în ţară şi manifesta un interes deosebit pentru ca.

Am căutat să aflu ma> multe despre neamţ. Figura în registrele hotelului la intervale de patru pînă la şase luni şi, de regulă, rămînea cel mult o săptă- mînă. Spusese la toată lumea că vine pentru afaceri în domeniul chimici. Era simpatic şi jovial, susţineau interlocutorii mei. Şi o plăcea pe Ana, completasem eu.

Dacă admiteani ipoteza că fata s-a sinucis, îmi trecuse prin minte şi ideea că o făcuse pentru neamţul jovial ; poate câ-l iubea, iar el dăduse bir cu fugiţii. Din cercetările făcute la hotel reieşea chiar câ trecuseră opt luni de cînd nu mai apăruse. Asta ar fi putut însemna ceva. Dacă acceptam însă o astfel de variantă, apărea justificată

întrebarea : de ce trebu'a să se ducă neapărat la V. pentru a-şi lua viaţa ? Dacă gestul acela disperat era cauzat de domnul ,,Hans", era mai plauzibil ca el să se fi consumat la ea acasă, într-un moment de singurătate şi deprimare. în plus, nu ar fi avut nici un motiv să folosească pentru asta un pistol, în locul unor mijloace mai la îndemînă. Dacii ea într-adevăr îşi procurase de undeva arma, o făcuse, desigur, în cu lotul alt scop. Fie că se simţea în pericol şi încerca să se apere, fie că, dimpotrivă, dorea să scape de o anumită persoană. Şi într-un caz, şi în celălalt, trebuia să fi fost implicată în ceva necurat. în ce anume ? Răspunsul la accsată întrebare nu se găsea în datele pe care le deţineam. Sau cel puţin nu-l sesizasem încă- Un fir, destul de firav, mă ducea către domnul neamţ. Dar în afară de numele scris în registru, o adresă care se termina cu „strasse" şi faptui că se ocupa cu afaceri în domeniul chimiei, informaţiile culese despre el erau cu totul nesemnificative. Presupunerea că Ana Carp ar fi fost implicată de neamţ în vreo afacere dubioasă nu era, prin urmare, confirmată de nimic concret. Singura salvare, mi-am zis atunci, ar fi fost ca domnul „Hans" să apară din nou pe aici, numai că n-am crezut niciodată în rezolvări miraculoase.

Destul de curios mi s-a părut faptul că nici unul dintre colegii Anei nu-mi vorbise despre Drăgăncscu. Am sperat ca vizita la locuinţa fetei să-mi furnizeze mai multe date ori despre el, ori despre cine ştie ce altceva.

Mi-a deschis mătuşa Aneî, care, după cum aveam să aflu, o crescuse încă de cînd fata avea şapte ani şi îşi pierduse părinţii într-un accident. Interiorul, mobilat cu mult rafinament, îmi amintea de o mostră expusă de Neckermann şi m-a făcut să regret că nu era şi nevastă-mea cu mine ; e;i are pasiunea interioarelor. Şi-a dorit cîndva să devină decoratoare şi, deşi pînă la urmă, a ajuns contabilă, sufleteşte a rămas fidelă dorinţei sale iniţiale. Totuşi, de aici m-am ales şi eu cu ccvîl : pot face lesne distincţie intre moda uşor retro şi cea de avan-

gardă, să apreciez niște piese rare, mai ales cînd e vorba de mahon, trandafir sau alte esenţe.

Gazda ştia, într-adevăr, de existenţa lui Barbu Drăgănescu, dar, cum era puternic afectată de nenorocirea prea proaspătă încă, cu greu am reuşit să scot de la ca cîteva informaţii. Susţinea că Dră- găncscu o vizita chiar foarte des pe fată.

— Cc-o fi găsit la bărbosu' ăla ? s-a arătat ca indignată. Mie nu mi-a' plăcut defel. Mai bine ră- mincn cu Goo, poate nu se mai întimpla necazul ăsta.

— A avut pe altcineva înainte ?

— Da, încă din liceu. Şi au fost destul de mult timp împreună. Nu ştiu ce s-o fi întimplat de s-au despărţit, că de la ca nu puteai afla niciodată nimic.

— Cam de cînd au rupt relaţiile ?

— Păi, să tot fie vreo doi ani de zile. Păcat, că părea un om la locul lui şi se potriveau de minune.

— Aveţi idee cum îl cheamă ?

— Nu ştiu, domnule. Pot spune doar că e înalt şi brunet, poartă părul cam lung, dar nu-i stă rău. Au fost colegi de clasă. Ea îi spunea Geo, celălalt nume nu i-l ştiu. Venea foarte rar pe aici, doar cînd o lua la vreun film sau la plimbare. Şi atunci, abia dacă stătea cîteva minute. De multe ori nici nu intra în casă, o aştepta la poartă.

Altceva n-am mai putut afla de la ea, nici despre Ana, nici despre fostul ci prieten. Mă gindeam că. acesta mi-ar fi putut furniza

unele date utile despre fată, dar speranţele de a da de urma lui erau destul de reduse. Merita totuşi să încerc.

Nu mi-a fost greu să aflu numele liceului absolvit de Ana Carp. Scurta vizită la liceu mi-a adus, cu adevărat, o mare surpriză ; printre colegii Anei nu figura nici un Geo, în schimb, pe ultima filă a catalogului era scris un nume de acum cunoscut : Ulmcanu George. Iată că o nouă pistă se deschidea pe neaşteptate în calea mea. Cu toate acestea, m-am decis să rămîn fidel planului stabilit iniţial

Am părăsit aşadar, pentru moment, firul acela şi am urmat un altul, speram eu, la fel de promiţător : Barbu Drăgănescu. M-am hotărit să merg mai intii la întreprinderea la care lucrase.

Combinatul chimic m-a impresionat la fel de mult ca hotelul de lux vizitat în ziua precedentă. Aceeaşi senzaţie de ordine şi strălucire, numai că nimic nu te mai îmbia la lene, de data asta. Dar nici nu era hărmălaia pe care o văzusem în alte întreprinderi. Oamenii m-au primit deschis, ceea ce m-a făcut îndată să alung senzaţia neplăcutei lăsatei de vizita la hotel şi să mă simt în largul meu

Am avut o nouă revelaţie, cînd am aflat cei Drăgănescu, deşi numai tehnician, lucrase împreună cu Doru Georgescu la un program special de cercetare. Nu-l puteam acuza pe Geogcscu cei nu-mi vorbise de acea colaborare mai strînsă. Era vorba, fărei îndoială, de un secret de serviciu. Şi cu am

aflat amănuntul cu mare greutate şi numai după multe insistenţe.

La combinat se cunoştea, fireşte, varianta lansată de mine în legătură cu moartea lui Barbu Drăgănescu. în discuţia purtată cu directorul, am strecurat însă, ca din intimplare, şi ipoteza că Drăgănescu ar fi fost ucis. Nu s-a arătat mirat, aşa cum mă aşteptam, dimpotrivă, el a fost cel care mi-a produs o mare surpriză, a doua în acea zi. Cineva, mi-a mărturisit el, încercase să copieze documentaţia tehnică a programului secret la care luase parte şi Drăgănescu.

— S-au făcut cercetări ? am întrebat, încercînd să-mi ascund emoţia.

— Bineînţeles, numai că, deocamdată, nu se ştie nimic precis. Ancheta continuă. Nu vă pot spune nici eu prea multe. Mai bine luaţi legătura cu maiorul Tănase, care conduce cercetările...

Nu-l puteam acuza pe director pentru răspunsul lui atît de evaziv. Sint atîtea lucruri de care nu putem dispune, chiar dacă venim zilnic în contact cu ele. Nu elaborez ipoteze cu viteza calculatorului, dar, în timp ce vorbeam cu el, m-a străfulgerat o idee.

— Spuncţi-mi, vă rog, inginerul Georgescu avea acces la aceste documente ?

— Bineînţeles, odată ce făcea parte din colectiv. Ştiu la ce vă gindiţi, a continuat ol apoi, dar atunci cînd s-a deschis seiful în

care se aflau datele secrete, el era plecat în concediu de cîteva zile.

I-ain mulţumit directorului, fără să-l mai flatez pentru talentele sale de detectiv, şi am părăsit combinatul destul de satisfăcut de rezultatele vizitei mele.

De acolo, am plecat la locuinţa lui Barbu Dră- gâncscu. M-a întîmpinat o femeie în vîrstă, uscată şi destul de scundă faţă de statura răposatului. Hainele negre o făceau să pară şi mai pirpiric. Faţa îi era liniştită şi, cînd vorbea, ¿iveai impresia că se referă la nişte evenimente petrecute de mult.

O clipa mi-a trecut prin minte şi figura lui Barbu Drăgănescu ; aşezaţi unul lingă altul, mama şi fiul semănau destul de bine.

Cind am abordat problema relaţiilor lui cu Ana Carp, ochii femeii s-au întunecat. Grimasa do pe figura ei exprima mai degrabă enervare dccît compasiune.

— Doamnă Drâgănescu, cunoaşteţi cit de cit cum stăteau lucrurile cu cei doi ?

— Atît cit să-mi fac o părere, cred că da. La început, Barbu era de-a dreptul entuziasmat de Ana. în ce mă priveşte, vă spun sincer, o găseam puţin cam rece.

— Şi pe parcurs aţi constatat vreo schimbare la fiul dumneavoastră ?

— într-adevăr, de cîteva luni devenise mai tăcut şi părea frămîntat de ceva. Odată l-am şi întrebat dacă se certase cu Ana.

— Şi ce-aţi aflat ?

— Mai nimic. De fapt, nici n-am insistat. Mi-am dat totuşi seama că se întîmplă ceva cu ci. Se vedeau mai rar şi de vreo două ori i-am auzit dis- cutînd destul de aprins, dar cine ar fi crezut ? !

— Doamnă Drâgănescu, am întrerupt-o eu, n-aş vrea să vă reţin prea mult, ştiu că aveţi destule necazuri...

— Acum nu mai are nici o importanţă, domnule dragă.

Rămăsese cu privirea fixată în gol. începeam să înţeleg că suferinţa fără lacrimi trebuie să fie de o mie de ori mai cumplită. Am reluat, stingherit dinainte de ceea ce voiam să întreb :

— Spuneţi-mi, fiul dumneavoastră obişnuia cumva să bea ?

— Nu poate fi vorba de obişnuinţă. De băut, bea ca toată lumea. Vreau să spun că nu era nici abstinent, dar nici nu făcea excese. Eu, cel puţin, nu l-am văzut niciodată ameţit. Avea un prieten care de multe ori se îmbăta la noi în casă. Barbu ii făcea un scandal 1 Şi mereu zicea că-i pare rău de el că se pierde.

Fiindcă ajunsesem la capitolul prieteni, mi-am notat numele a doi dintre ei, cei mai apropiaţi, şi numerele lor de telefon. Despre unul şi-a amintit insă că era plecat de vreo douii luni la specializare, undeva în străinătate.

— Pe Cornel îl găsiţi, dacă vreţi să vorbiţi cu el. L-am sunat aseară şi i-am spus de nenorocirea noastră. Nu-i venea nici lui să creadă. E un băiat bun, păcat însă că bea cam mult. Despre el era vorba...

Am pronunţat cîteva cuvinte obişnuite în astfel de ocazii şi am părăsit-o, cu un sentiment de jenă şi uşurare.

Revenit la birou, i-am ordonat unuia dintre băieţii aflaţi în subordinea mea, sergentul Varlam, să stea de vorbă cu Cornel Vasiliu, prietenul lui Dră- gănescu, în timp ce eu urma să iau legătura cu colegii care cercetau cazul furtului de documentaţie de la combinat.

Maiorul Tănase m-a primit cu amabilitate. I-am expus succint motivul vizitei mele. La rîndul lui m-a informat că era la curent cu cercetările întreprinse de mine la combinat.

— Majorul Zamfir ml-a comunicat că dumneata anchetezi cazul Barbu Drăgănescu ! a ţinut el să mă lămurească. Cred cii te interesează mai ales ce rol a avut cl în toată poveste asta, nu ?

— într-adevăr, am întărit eu, mi-ar fi de mare folos să ştiu cit de importante erau acele date, dacă s-a copiat programul integral.

— Ai dreptate, locotenente, dar deocamdată nu ştim nici noi prea multe. în orice caz, Drăgănescu este, după toate probabilităţile, cel care a umblat la seif. Ne ocupăm în continuare de problemă. Dacă apare ceva nou, îţi comunicăm. Cu o singură condiţie : ne informezi şi pe noi de mersul anchetei dumitale.

Văzind că sînt oarecum încurcat, m-a asigurat că aranjase totul cu maiorul Zamfir.

— Bineînţeles, domnnule maior, m-am grăbit ou atunci să-mi dau acordul, de altfel, cred cii fără o colaborare...

— Locotenente, fiindcă veni vorba, ai vreo bănuială în legătura' cu moartea lui Drăgănescu ? Ti-ai formulat vreo ipotezii ?

— Deocamdată lucrurile sînt destul de confuze. Confcrm noilor date, s-ar putea bănui că moartea lui Drăgănescu este legată de evenimentele de la combinatul chimic. Numai cii acest lucru trebuie demonstrat şi pentru asta, ştiţi şi dumneavoastră, avem nevoie de probe.

— Iţi doresc sii le găseşti cit mai repede ! mi-a urat el.

Ne-am despărţit în cei mai buni termeni. Eu, în orice caz, aveam suficiente motive săi fiu mulţumit. Păşeam acum pe un teren mai

sigur, găsisem, în sfirşit, un drum pe care puteam înainta.

Capitolul şapte

i-^eşi trecuseră vreo două săptămîni de la neinspirata mea escală în V., nu reuşisem cu nici un c hip să mă detaşez de evenimentele petrecute acolo. Imaginea celor doi nefericiţi mă urmărea în continuare, ca o umbră. Prin urmare, nu numai figura Anei, cum ar insinua, din simplu devotament faţă de adevăr, unul din bunii mei prieteni.

Pentru suporterii care, eventual, mi-au ţinut pumnii, precizez că, în ceea ce mă priveşte, turneul de bridge se terminase cu un adevărat fiasco. Ii rog să-mi acorde insă circumstanţe atenuante ; oricit de tare ai fi, e greu să te menţii perfect lucid şi să fii tot timpul pe fază, după ce ai trecut prin nişte întimplări atît de neplăcute. Nu e deci de mirare că nu m-am putut concentra ca lumea în timpul jocului şi că am făcut prostie după prostie. În plus, cum eram deja cunoscuţi ca o echipă bine sudată, starea mea s-a transmis telepatic şi partenerului, care, la rîndul lui, a greşit din răsputeri. Aşadar, ca totul să meargă strună, cînd cu jucam prost, el juca şi mai prost şi invers. Deviza noastră : „Din greşeală în greşeală, spre victoria finală !” Atita doar că victoria a fost departe. La sfîrsit, ne-am certat cît se poate de serios, el acu- zîndu-mă că m-am tîmpit de tot, iar eu replicîn- du-i că am căutat să fiu la acelaşi nivel, pentru omogenizarea echipei. După ce ne-am

complimentat aşa reciproc, fiecare ctalind un repertoriu destul de bogat de zicători, am plecat să ne înecăm amarul într-o berc. Ne-am împăcat după a nu mai ştiu cita, iar la despărţire am jurat ca la anul să cî.ştigăm detaşat, dacă nu, să trecem pe şcptic.

Se părea că după asta lucrurile vor intra în normal, mai cu seamă că se apropia şi sfîrşitul concediului. Dar o nenorocire nu vine niciodată singură.

într-o seară, pe cînd mă întorceam spre casă sub formă de sardeluţă în cutia pe roţi numită autobuzul 202, mi-am strecurat mina în buzunarul scurtei, în căutarea unui tichet. în loc de tichet, am descoperit o hîrtiuţă împăturită, pe care, după cîteva ghionturî discrete în stingă şi în dreapta, în căutarea spaţiului de manevră necesar, am reuşit s-o desfac. Am citit cu consternare :

„Trebuie să-ţi vorbesc neapărat. Te aştept miine dimineaţă în cameră.

A.”

Nu-mi amintesc defel cum am ajuns acasă. Mergeam mecanic, din instinct, în vreme ce gîndul îmi călătorea departe în timp şi spaţiu. în minte mi-au năvălit cuvintele rostite printre lacrimi de Ana, în timp ce ne aflam în grădina familiei Zenda : „Nu ştiu nici eu ce să fac. Am senzaţia că se întîmplă ceva îngrozitor”. Iar mai tîrziu, aşezat la masa de bridge, mă chinuiam amarnic cu un şlem de cupă, cînd fata, venind din grădină, a traversat cu paşi uşori camera, parcă în transă. Pesemne se hotă- rîse ca totuşi să-mi mărturisească adevărul. A intrat în camera ei, a scris în fugă

biletul. Nimic mai simplu decît să pătrundă în dormitorul vecin, să strecoare hirtia în buzunarul hainei şi să revînă la ea, în condiţiile în care toată lumea se afla în sufragerie. Sau aproape toată lumea, nu-mi amintesc exact. Iar eu, a doua zi, am luat scurta şi am aruncat-o neglijent în geanta de voiaj, fără să bănuiesc nimic. Poate că dacă o îmbrăcam...

Dar biletul Anei nu era singura surpriză din seara aceea. Ajuns acasă, am găsit în cutia de scrisori o altă epistolă, de data asta de la Doru.

„Dragă Radu,

Folosesc puţinele momente libere pe care le am la dispoziţie, pentru a-ţi scrie cîteva rînduri. Noaptea trecută n-am prea dormit, ceea ce s-a întîm- plat de altfel – de ce să nu fiu sincer – şi în cele precedente. Ştiu ce-o să spui : că m-am prostit, că beţia des repetată exclude individul din societate, sau alte chestii din astea. Dacii te-ar auzi cineva, ar putea crede că faci parte din vreo ligă an- tialcool.

Dragul meu. de data asta am să te uimesc. Nu băutura mă face să-mi pierd nopţile, aşa cum îţi place ţie să insinuezi mereu ; motivul e cu totul altul : am cunoscut o ţipă ne-mai-po-me-ni-tă ! Nici acum nu-mi dau seama cum de mi s-a putut întîmpla mie una ca asta !

Totul a început acum o săptămînă. Mă întor-ceam pe jos acasă, plictisit şi resemnat la gîndul că mă aştepta o scară monotonă ca atîtoa altele, cînd m-am întîlnit întîmplător cu

amicul tău George. Era singur. Venise în Braşov la nişte rude, după cite am înţeles. Spre surprinderea mea, era deosebit do vioi, mai mult, avea chiar chef de vorbă. M-a invitat la o bere. „Prietenii prietenilor noştri sint prietenii noştri”, mi-am zis, aşa că nu se făcea să-l refuz.

Nu mai ştiu exact ce am discutat; în orice caz, am schimbat cîteva impresii şi despre evenimentele petrecute în V., iar el mi-a povestit despre turneul vostru. Pentru că veni vorba, ţin să te felicit călduros pentru remarcabilul succes repurtat. Nu degeaba te lăudai tu !

Pe la opt ne gîndeam să mai luăm un rind şi apoi să ridicăm ancora, cînd la masa noastră s-a oprit un individ de vreo cincizeci de ani, însoţit de o tînără de vreo douăzeci şi doi, pe care ne-a prezentat-o mai tîrziu ca fiind nepoată-sa. îţi spun sincer, am rămas o clipă blocat. Dacă o vedeam pe Venus ieşind din spuma mării, nu eram la fel de uimit. Nu pot să ţi-o descriu, cuvintele sînt incapabile să exprime realitatea ; ar trebui s-o vezi. Ne-au cerut permisiunea să ia loc la masa noastră. Cind s-a uitat la mine şi mi-a zimbit, am simţit că mi se înmoaie picioarele. George era şi el numai bun de pus în ramă.

Am bălmăjit ceva care vroia să sune a invitaţie şi s-au aşezat. Au urmat obişnuitele prezentări. O cheamă Paula, în caz că te interesează. Tipul a chemat chelnerul şi, după cîteva minute de parlamentari a comandat coniac Dunărea, arătîndu-şi totodată

nemulţumirea că nu aveau ceva mai bun.

Noi am mai cerut berc, dar ni s-a spus că nu mai este. Nu ştiu cum fac ăştia că întotdeauna termină berea cînd ţi-e lumea mai dragă şi setea mai mare. Am făcut semn să ne ia banii.

— Mai staţi puţin, vâ rog ! a spus tipul. Nu vrem să plecaţi din cauza noastră.

— Serviţi cu noi un coniac! a adăugat ca, zîmbindu-mi din nou.

M-am uitat la George, care-şi privea discret ceasul. A dat din cap nehotârît, lâsîndu-mi astfel mie decizia. Nu vedeam nici un motiv serios pentru care n-am fi luat şi noi un coniac, deşi aş fi preferat tot bere. „Ce să facem, asta-i situaţia ! Ne sacrificăm !” am hotărît.

În timp ce sorbeam din pahare, tipul încerca să întreţină conversaţia. Ne-a spus că venise la Braşov ca să-şi întîlncască nepoata – n-o mai văzuse de multă vreme – şi că urma să plece a doua zi în nu ştiu ce mare expediţie. Face parte dintr-un club de alpinism. Auzind asta, George, care era cam apatic de cîteva minute, a devenit dintr-odată atent şi a cerut amănunte. Discuţia s-a purtat un timp numai între ei doi.

— Sînteţi şi dumneavoastră alpinist ! m-a întrebat Paula, ca să nu mă lase pe dinafară.

I-am răspuns că prefer sporturile mai puţin riscante, cum ar fi, de exemplu, tablele.

— A, sînteţi un sedentar atunci! a presupus ea.

— Nu, nu sînt sedentar, dimpotrivă, toată ziua plec în excursii. Chiar acum două săptămîni am fost cu un grup de prieteni în

V., unde s-a vînat, s-a pescuit ctc.

Mă înţelegi, am bătut şi eu cîmpii cum m-am priceput.

— E bine că aveţi timp pentru aşa ceva ! m-a fericit ea. Sînteţi cumva profesor ?

— Nu, Inginer, l-am răspuns, iar excursiile le fac în concediu. Altfel nu-mi permit să fac prea des plimbări.

Mi-a spus că ea lucrează la o casă de mode. N-a precizat ce anume face acolo, dar cred că ar fi un model de excepţie.

în sfîrşit, am mai vorbit o vreme – conversaţia a devenit generală – după care unchiul s-a dus să dea un telefon. George s-a uitat din nou la ceas şi ne-a informat placid că trebuie s-o-ntindă. Pleca a doua zi acasă şi avea de făcut o sumedenie de pregătiri. Revenit la masă, unchiul a declarat şi el cu regret că intervenise ceva urgent ; trebuia să plece neapărat Venind de la telefon se întîlnisc cu chelnerul şi achitase consumaţia. Evident, a făcut el cinste. Eu şi George am sărit că nu se poate, plăcerea a fost de partea noastră ş.a.m.d. El, nu, că am fost invitaţii lui ! Am insistat să plătim partea noastră, dar el nici n-a vrut s-audă şi atunci am făcut singura propunere rezonabilă în această situaţie : să dăm şi noi un rînd. El şi George au obiectat că nu mai pot să rămînâ, că se făcuse şi aşa destul de tîrziu.

— Eu aş mai bea unul ! a intervenit atunci Paula.

De data asta, invitaţia era limpede : eram singurul care nu se grăbea.

Unchiul a zis la revedere şi a plecat val-

vîrtej. George, cu un zimbet puţin ironic, mi-a promis că mă caută peste cîteva zile, cînd avea să revină în oraş. Ne-a salutat şi cl, urindu-ne distracţie plăcută mai departe. Am mai băut un coniac. Discutam tot felul de nimicuri, cu toate astea eram bine disups.

De fapt coniacul după bere e întotdeauna un motiv de veselie.

Bineînţeles, am condus-o pe Paula acasă, iar pe drum ne-a venit ideea că ne-am mai putea vedea. Ea urma să intre în concediu peste o săptămînă, cînd avea să plece din oraş. O săptămînă era totuşi ceva, aşa că ne-am notat numerele de telefon, promiţindu-ne să stabilim o viitoare întîlnire. De atunci ne-am văzut în fiecare seară. Parcuri restaurante, baruri, discoteci etc.

Nu se poate spune că fata nu ştie să se distreze. Îi place să danseze, să fumeze ţigări bune şi să bea băuturi din cele mai fine. în general, n-am nimic împotriva fetelor lipsite de prejudecăţi, care nu se jeneazii să spună că ar mai bea un coniac sau un whisky, numai că lipsa ei de prejudecăţi a provocat un gol destul de serios în bugetul meu. Pentru că veni vorba, n-ai putea să mă creditezi cu nişte parale, pînă una alta ? Ce mai reuşisem să salvez din concediu s-a epuizat şi pînă la leafă mai e. Ştiu ce-o să-mi spui : să sînt iremediabil pierdut, că mi-a luat dumnezeu minţile şi aşa mai departe, dar dac-ai vedea-o !

N-aş vrea să crezi că ăsta-i motivul pentru care ţi-am scris, însă îmi e mai la îndemînă să apelez la tine decît la altcineva.

în sfîrşit cred că te-am plictisit destul. Te iert acum, mai ales că trebuie să plec. Aştept răspunsul tău, sau poate chiar o vizită. Ai cheia de la mine, deci poţi să vii oricînd şi să te instalezi chiar dacă cu nu sînt acasă. O.K. ?

Şi nu mă judeca prea aspru ! Ura !

Se pare că băiatul a luat-o rău de tot la

vale ! mi-am spus. De altfel, din toată scrisoarea lui un singur lucru mi-a plăcut : a ştiut precis ce-o să cred despre el, ceea ce înseamnă că nu şi-a pierdut total simţul realităţii. Mai sînt ceva speranţe, aşa că trebuie să iau măsuri urgente.

Nu pot să cred însă – cum de altfel nu credea nici el însuşi – că lui i s-a putut întîmpla aşa ceva. Nu de mult, chiar am discutat, în termen» nu prea elogioşi, despre o cunoştinţă comună, care păţise ceva asemănător, şi am stabilit că pe noi nu ne poate paşte un asemenea pericol, ca nişte ţipi deştepţi şi echilibraţi ce sintem. Şi acum, poftim ! Apare Venus din spuma mării – sau berii ! – şi dumnealui, hop ! Cade-n laţ. Auzi la el ! Cică i se înmoaie picioarele ! Cînd am să-l văd, am să-l sfătuiesc să şi le punţi în ghips, să şi le lege în aţele sau să-şi cumpere cîrje- Şi, pe lingă asta, mai vrea să-i şî finanţez escapadele nocturne, adică, altfel spus, să-i dau şi brînci pe calea pierzaniei. Ei, bine, nu ! N-am să-i dau nici de-o îngheţată măcar ! Cu toate că, dacii mă gîndesc bine, nici asta nu-i o soluţie. O sii împrumute de la altcineva şi cine ştie ce prostii mai face.

N-am de ales : trebuie să-mi sacrific ultimele zile libere şi să văd mai îndeaproape ce se intîmplă. Chiar el m-a invitat, inconştientul, o să-l fac să regrete amarnic !...

Stăteam de o oră la masă, singur cuc, şi-i aşteptam pe cei doi porumbei. Cerusem două sticle de bere şi trăgeam cit puteam de a doua, care se încălzise între timp şi nu-mi mai făcea plăcere. Chelnerul mă avertizase că mai mult nu-mi poate da decit dacă mănînc.

— Aşa e ordinele 1

L-am asigurat că o să şi mănînc, o să înfulec zdravăn, o să mă ospătez ca la nuntă, insă ceva mai tîrziu, fiindcă deocamdată aştept pe cineva. A rămas în continuare intrasigent ca un Robespierre. Chestiunea asta m-a cam scos din sărite. Nu voiam să-i dau satisfacţie, totuşi m-am hotărit să plec peste cel mult un sfert de oră. La urma urmei, nu era să-mi pierd ca un caraghios toată seara, certîndu-mă cu personalul muncitor al restaurantului.

Sosisem de dimineaţă în Braşov. Doru era la serviciu, insă ştia că o să vin, îl anunţasem de cu seara. Îmi lăsase acasă un bilet, dăduse în boala biletelor, bag seamă.

,,Te aştept la cinci la restaurantul Parc. Vino cu ochelari de soare şi ai grijă cum te ţii pe picioare !” am citit eu, după un scurt exerciţiu de enigmistică.

E clar, vrea să-mi prezinte minunea secolului ! mi-am zis- Eram curios să văd şi eu cum arată Afrodita asta a lui, de nu puteai s-o priveşti decît cu ochelari de soare. Vezi, doamne, la soare te puteai uita ! Cam ăsta era sensul adine al îndemnului.

Era şase şi cinci cînd au apărut, senini ca şi cum nimic nu s-ar fi intîmplat. Merita, într-adevăr, s-o vezi : înaltă, suplă şi cu mişcări elegante, un păr foarte negru, lung, şi nişte ochi albaştri superbi. Avea un fel de a te privi şi un zîmbet care Îţi tăiau respiraţia. Doru nu exagerase nici un pic. începusem să-l compătimesc sincer. O asemenea frumuseţe nu-ţi poate aduce decît necazuri.

— Am întîrziat cumva ? m-a întrebat el cu

un aer degajat, după ce a făcut prezentările.

— A, nu, deloc ! Mai e puţin şi se face cinci.

— Să ştiţi că eu sint de vină, a intervenit ea, ca să abată fulgerele din calea lui. N-am putut pleca mai devreme de la serviciu.

— Nici o problemă, să bem pentru asta ’ Abia mi-am făcut şi eu o mică încălzire, am spus.

Am comandat cîte' ceva de mîncare şi, de data asta chelnerul a adus, victorios, şi cîtcva sticle de bere. Ei ar fi preferat altceva de băut.

— Ştiţi, nu prea obişnuiesc bere ! a spus ea. Nu-mi plac decît coniacul şi whisky-ul.

„Ca să vezi !” am exclamat ou în gînd. Nu m-am putut abţine să adaug şi cu voce tare :

— Eu unul n-am prejudecăţi în privinţa asta. Cind se întîmplă să nu mai am whisky în casă, mă mulţumesc şi cu bere.

A zîmbît fermecător, numai că nu ştiu dacă a şi înţeles ceva. în schimb, Doru nici nu s-a uitat la mine şi nici n-avea nevoie, de altfel : ca să-mi ardă un picior pe sub masă, putea să stea şi cu ochii, închişi. I-am surîs galeş şi, tocmai cînd credea, pesemne, că a scăpat ieftin, am returnat puternic cu dreptul la gleznă. Şi-a amintit deodată că are un şiret desfăcut, aşa că s-a aplecat încet, cu schimonoseli, să şi-l lege. Doar nu-şi închipuia c-o să rabd aerele de mironosiţă ale Afroditei lui şi să mai plec şi cotonogit pe deasupra, fără să-mi ofer şi eu nişte mici revanşe 1

Venus nu prinsese mişcarea. începuse să povestească ceva despre ultimele modele de rochii şi costume apărute de la casa lor de

mode. Subiectul nu mă pasiona. O observam fără să fiu prea atent la cele ce spunea. Avea o voce plăcută, calmă şi nu făcea nici un fel de gesturi ca să-şi sublinieze cuvintele. Mi s-a părut chiar puţin studiată, rece, un fel de manechin, ori, mai degrabă, statuie însufleţită. Doru o asculta cu atenţie sau, cel puţin, aşa voia sâ pară. De fapt, nu o asculta, ci o sorbea pur şi simplu din ochi. Nu-l înţelegeam.

O fi ca frumoasă, îmi ziceam, dar asta nu înscamnii că trebuia s-o ia razna de-a binelea, cum pare c-a luat-o el ! în sfîrşit, dragostea e oarbă !

Conversaţia începuse să cam lincezcască. Vrînd să mai spun şi eu ceva, l-am întrebat pe Doru ce mai era nou pe la el pe la combinat.

— Nimic nou. Avem cam mult de lucru, dar peste vreo săptămînă ne mai eliberăm, a răspuns el cu un aer distrat.

Am simţit că tipa mă cercetează abia atunci cu atenţia cuvenită. M-am întors şi i-am oferit un profil stingă, ocazie cu care am chemat ospătarul. Mii pregăteam să mai cer niste berc, cînd ea s-a uitat la ceas şi a sărit deodată ca arsă.

— Vai ! E şapte fără zece ! La şapte vine unchiul pe la mine ! Uitasem cu totul ! Nu mai pot sta nici o secundă !

Doru se ridicase şi el, ca la comandă.

— Nu-i nevoie să mâ însoţeşti, iau un taxi ! l-a oprit ea. Probabil aveţi multe de discutat.

— Nici noi nu mai stăm mult. Pot să trec mai tîrziu pe la tine ? a întrebat-o el, învăluind-o în- tr-o privire languroasă.

— Bineînţeles, dacă domnul nu te acaparează cu totul ! a aruncat ea peste umăr, îndreptindu-se spre ieşire.

Uite la ea ! Pe cît e de frumoasă, pe-atît de afurisită. O să-i mănînce sufletul fraierului ăstuia ! mi-am zis cu ciudă.

— Ei ? m-a asaltat ol scurt, aşczîndu-so la loc.

— Prost să fii, noroc să ai ! i-am răspuns. Prin asta mi-am exprimat părerea şi despre ca, şi despre tine.

— înţeleg, te roade invidia. Dau o bere de consolare.

— Mulţumesc, nu vreau să te ruinez şi, de altfel, îmi cam ajunge pentru astă seară.

Am mai trăncănit vreo jumătate do oră, după care, înţelegînd că e nerăbdător, am convenit să cerem nota. Bineînţeles, am achitat-o eu.

Nc-am despărţit în faţa restaurantului.

— Ne vedem acasă ! mi-a spus ol, indepărtîndu-se în grabă.

Am privit în urma lui uşor amuzat, apoi am pornit agale în direcţia opusă. Un tip mărunt şi negricios s-a desprins din umbra clădirii, trecînd în viteză pe lîngă mine. îl remarcasem întîmplător, cu cîteva minute mai înainte, cînd părăsise localul. Coloritul Iui exotic îi dădea un aer nostim, pitoresc. M-am întors şi am privit din nou în lungul trotuarului. Doru tocmai dispărea după colţ. Atunci s-a petrecut un lucru ciudat : „omul negru” a început să alerge în forţă, a încetinit aproape de capătul străzii, apoi a cotit în aceeaşi direcţie. O presimţire nelămurită a început să mă sîcîie. Ori ăsta a înnebunit, ori eu ! mi-am zis şi, cum

voiam neapărat să-mi dovedesc că sînt încă sănătos, am făcut stîn- ga-mj)rejur şi am rupt-o şi eu la fugă spre colţul cu pricina.

A fost rîndul celorlalţi trecători să mă considere nebun, dar asta nu mai conta. Doru mergea întins înainte, iar individul îl urma la o oarecare distanţă, fidel ca o umbră. N-aveam nevoie de alte dovezi ; situaţia devenise cît se poate de clara.

Capitolul opt

După discuţia cu maiorul Tănase, mi-am continuat ancheta conform noii ipoteze. Dacă legam moartea lui Barbu Drăgănescu de evenimentele petrecute la combinat, era firesc să mă gîndesc la posibilitatea existenţei unui complice. În această idee, primul suspect devenea, fără îndoială, Doru Georgescu. Faptul că el fusese plecat în concediu în momentul săvîrşirii furtului dovedea, într-adevăr, că nu operase el, dar nicidecum că nu putea fi implicat. Mi-a fost suficient acest argument, pentru a mă decide să aflu mai multe date despre el, nu neapărat printr-o chestionare directă, ci mai de la distanţă, sau mai bine zis „din umbră”.

Sarcina de a-l urmări i-a revenit sergentului Varlam. Aflînd că Georgescu umblă numai prin localuri scumpe, însoţit de o „ţipă mortală”, cum se exprimase sergentul, era

normal să mă întreb de unde oare avea atîţia bani. M-aş fi putut gîndl la niscaiva economii, dar nu-l mai credeam în stare de aşa ceva, după ce mi se spusese cu cită uşurinţă cheltuieşte banii. Nu aduni cu trudă ban lingă ban, ca să-i arunci apoi în vînt, cu prima femeie. Nu cumva, mi-am zis, individul a făcut vreo afacere ? Şi nu la una oarecare mă gîndeam, ci la o lovitură de zile mari. Dacă numai la o masă lăsa cam un sfert din leafa lui pe o lună, după aprecierile lui Varlam, ajungeam la nişte cifre destul de piperate. Mai mult dccît atit, aşa cum decurgeau lucrurile, se părea că nu au nici un gind să se potolească. Dimpotrivă, se stabiliseră la un mod de viaţă „destrăbălată", cum îl eticheta tot omul meu, căruia i se cam urîsc să-i secondeze de la distanţă şi de cî- teva ori bătuse apropouri în legătură cu schimbarea meniului. începuse, chipurile, să aibă alergie la mirosul de friptură.

În sfirşit, într-o bună zi a apărut ceva nou : Georgescu s-a întîlnit cu George Ulmeanu şi cu colonelul Zenda într-o circiumă. Cum îl suspectam pe unul dintre ei de complicitate la furtul documentaţiei, trebuia, vrînd-nevrind, să-i am în vedere pe toţi cei cu care venea în contact.

Ulmeanu îmi datora oricum o explicaţie. Vizita la el fusese planificată deja, independent de noile evenimente. Amfitrionul părea destul de mirat că mă vede, deşi se străduia să-şi mascheze surpriza.

— V-am mai căutat acum cîteva zile ! am tatonat eu, după obişnuitele formule

protocolare.

— Am fost plecat la Braşov, să-mi vizitez rudele ! mi-a răspuns prompt.

Apoi mi-a povestit, fără ezitare şi fără vreo altă invitaţie din partea mea, despre întîlnirile cu Doru Georgescu.

— E-n găleată râu de tot, băiatul ! a adăugat el, pe un ton brusc compătimitor. I-a căzut cu tronc una care, zice el, e divină. O fi, nu zic nu, dar pînă acum i-a tocat salariul pe ccl puţin jumătate de an în avans.

Apoi, cu aerul că altceva nu mai are să-mi spună, mi-a mărturisit că ii împrumutase şi nişte bani. Nu voiam să par prea curios, aşa că nu l-am întrebat do sumă. M-am interesat în schimb, cu menajamente, fireşte, dacă avea încredere în el. Mi-a răspuns uşor amuzat :

— Nu văd de ce m-aş teme, doar e prieten bun cu Radu, pe care ¡1 cunosc foarte bine.

Argumentul orii cit se poate de convingător. În plus, n-aş putea spune că sufeream prea tare la gîndul că Ulmcanu ar fi pierdut nişte bani.

încet, încet, m-am apropiat şi de subiectul care mă interesa cel mai mult. După ce l-am rugat să relateze încă o dată împrejurările descoperirii cadavrului lui Drăgănescu, îndemnîndu-l să nu scape din vedere nici un amănunt, l-am întrebat, ca din întîmplare, de parcă aş fi uitat întrevederea noastră anterioară :

— Cînd aţi văzut-o pentru prima oară pe Ana Carp ?

M-a privit citcva clipe lung, printre gene, apoi a ridicat, resemnat, din umeri.

— în definitiv, nu văd de ce nu v-aş spune.

Oricum puteţi afla : o cunoşteam dinainte. Am fost colegi de liceu. Chiar ceva mai mult decit atît...

— De ce nu ml-aţi spus asta de la bun început ?

— Nu credeam că are vreo importanţă pentru anchetă. Ne despărţisem de multă vreme. Era ca şi cum nici nu ne-am fi cunoscut vreodată. Şi apoi sincer să fiu, n-aş fi vrut să afle cumva Florenţa.

— La V. n-aţi avut nici o discuţie cu Ana ?

— Nu ! N-avea nici un rost. între mine şi ea totul se terminase, înţelegeţi ? Despărţirea a fost destul de dureroasă, mai ales pentru ea. A încercat să provoace o discuţie, dar nu ne-ar fi făcut nici unuia bine.

Desigur, l-am asigurat că domnişoara Dinu nu va afla nimic despre asta de la mine.

În acest timp, Varlam continua să savureze de la distanţă aroma băuturilor scumpe şi mirosul îmbietor de mixte-grille.

— Georgescu şi iubita lui s-au întilnit cu un tip slab, brunet, m-a informat el într-o zi.

— Asta trebuie să fie Enescu. Cc-o fi căutînd pe-aici ?

— N-aş putea să vă spun. Au mîncat împreună, pe urmă fata a plecat singură. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar am preferat să mă duc după ea, mai ales că cei doi păreau că n-au de gînd să se- retragă prea curînd.

— Varlame, eu îţi spusesem să ai grijă de Doru Georgescu. Nu ştiu cum faceţi voi, ăştia tineri, vă vin tot felul de idei, care de care mai sclipitoare, i-am reproşat eu, fără să mă decid dacă trebuia să fiu prea supărat pe el.

Sesizînd probabil nehotărîrea mea, Varlam a prins curaj şi m-a informat în continuare :

— Da, dar o să vedeţi că flerul meu a funcţionat cît se poate de bine. Am urmărit-o pe ţipă şi ce credeţi c-am descoperit ? Sint sigur că nu ghiciţi !

— Hai, lasă ghicitorile, am simţit cu nevoia să fiu mai autoritar.

— Să trăiţi, spun imediat ! s-a conformat el rapid. După ce m-a purtat aşa preţ de mai bine de jumătate de oră, ceea ce poate însemna şi că se gîn- dise la o eventuală „codiţă”...

— Varlame, termină odată cu introducerile şi dă-i drumu’ !

— Gata, spun tot, voiam numai sâ pregătesc puţin terenul ! Aşa, deci mă ţin eu după ea, mă plimbă ce mă plimba şi, la un moment dat, ce credeţi că se întîmplă ? Da, bine, spun, nu vă enervaţi ! Se în- tîlneşte cu un individ. Am rămas paf ! Păi, spuneţi şi dumneavoastră, îl lasă pe fraierul ăla în restaurant şi se întîlneşte cu altul în alt restaurant ! Eu, zău, le-aş bate pe-astea !

— Băiete, spune mai repede ce a urmat ! l-am luat eu mai din scurt, ca să preîntîmpin o pledoarie despre infidelitatea femeilor. Cum arăta bărbatul ?

— Aş zice că era un tip bine, în orice caz mult mai bine decît ăla de mi l-aţi dat în pază.

— Fă-mi un portret ! Dar fără comentarii !

— înalt, brunet, îmbrăcat elegant şi plin de parale. Cînd a făcut plata, am observat că avea ceva sute.

— N-ai prins nimic din discuţia lor ?

— N-am avut condiţii, şefule, să trăiţi ! N-

am găsit nici o masă liberă lîngâ ei şi chiar dacă se în- tîmpla să fie vreuna, tot aia era, fiindcă n-am uitat că regulamentul nu prevede cheltuieli nelimitate la acest capitol, aşa că...

— Varíame. în situaţii din astea trebuie să mai şi rişti un pic! O informaţie poate fi mult mai preţioasă decit o bere, două.

— Dom' locotenent, dumneavoastră aveţi întotdeauna dreptate, dar abia riscasem în celălalt restaurant şi degeaba, nu m-am ales cu nimic ! Drept să vă spun, nici nu prea mai sînt în fonduri, de cînd mă tot ţin după ăsta, că de, om sînt şi eu, nu pot sta chiar aşa, numai să mă uit.

— Iar începi cu văicăreala ? Poftim, ia banii ăştia, dar vezi cum îi cheltuieşti ! Şi zi ce-a fost mai departe !

— Nimic deosebit. Au vorbit, mai ales el. După care au ieşit din restaurant şi, după vreo cincizeci de metri, au oprit un taxi. S-a urcat numai ea.

începusem să dau semne de nerăbdare. Varlam a sesizat intenţia mea de a-l întrerupe şi a continuat precipitat :

— Bineînţeles că l-am urmărit pe tipu, dar nici cu el n-am avut mai mult noroc. Şi-a continuat drumul şi, după alţi cincizeci de metri, m-a părăsit în a- celaşi fel. N-am mai putut întreprinde nimic. Am luat însă numărul taxiului. Putem afla pînă unde s-a dus.

Faţă de tot ceea ce ştiam despre Paula Vernov- ski, întilnirea cu bărbtul acela era ceva nou. Nu aveam nici o garanţie că nu fusese o pură întîmplare, dar în acelaşi timp nu puteam exclude nici cealaltă posibilitate.

Sergentul a continuat :

— Dom' locotenent, pot să raportez mai departe ?
— A ! Nu ştiam că ai şi „secondo tempo”. S-auzim !

— Păi, după ce i-am scăpat pe amîndoi, m-am gîndit că cel mai bun lucru ar fi să mă întorc la restaurant. Trebuie să vă mărturisesc că iarăşi am dat dovadă de fler ; cei doi se aflau încă acolo.

— Felicitări, Varíame, văd că vrei să mă impresionezi, astăzi !

— Dom' locotenent, cu mă străduiesc cit îmi stă în putinţă.

— Bine, bine, lasă asta ! Spune mai departe !

— Staţi, că spun tot. Indivizii erau pe punctul de plecare. Cînd am intrat eu, tocmai făceau nota M-am hotărît să aştept afară. La ieşire, au mai vorbit cîteva minute, apoi s-au despărţit. Nu ştiam după care să mă iau. M-ar fi tentat să văd ce-i cu noul tovarăş de chef al „clientului" meu, dar m-am abţinut. Ordinul era să-l urmăresc pe Georgescu şi ştiţi, eu. cînd şefu spune ceva...

— Lasă, Varíame, cînd a fost să pleci după tipa ta „mortală", ai uitat de şefu !

— Dacă-mi permiteţi, n-aţi spus chiar dumneavoastră că trebuie să mai şi risc din cînd în cînd ?

— Bine ! Ocupă-te în continuare de Georgescu şi de frumoasa lui ! Ia-l şi pe Soare şi aveţi grijă, dacă mai apare individul acela elegant, să nu-l mai scă- paţi ! Trebuie să vedem ce-i cu el.

— Să trăiţi, am înţeles ! a rostit Varlam şi m-a salutat reglementar.

Era cea mai scurtă propoziţie pe care era în stare s-o formuleze. Nu trecuseră însă nici zece minute şi sergentul a revenit în birou.

— Dorn* locotenent, tocmai mă pregăteam

să plec, cînd ni-anx. întîlnit cu sergentul Tudor, ăla mic şi gras şi m-am gîndit că aş putea să fac un bine dublu : pe cl să-l scutesc de efortul de a urci» pînă aici, iar pe dumneavoastră să vă anunţ că vă cheamă şeful cel mare. Asta-i tot ! Îmi permiteţi să mă retrag ?

Maiorul Zamfir nu-i un pisălog. Nu-i cheamă pe oameni toată ziua-bună ziua ca să le amintească ce' au do făcut. De regulă, aşteaptă pinii se duce fiecare, din proprio iniţiativă, să-i raporteze ce a realizat sau să-i cearâ un sprijin. De altfel, arc şi o teorie, cunoscută de-acinn do toată lumea, anume că dădăceala permanentă produce mai degrabă inhibiţii şi anihilează creativitatea. Nu-i mai puţin adevărat însă că libertatea de mişcare acordată de cl te obligă mai mult decît oricîte întrebări repetate zilnic. Cînd îţi încredinţează» maiorul Zamfir un caz. intri într-un fel de competiţie cu tine însuţi. Deşi nu-ţi fixează niciodată termene, îţi spune doar atît : „repede !" şi e de ajuns.

În privinţa cazului meu, nu numai că nu-l rezolvasem – or asta o ştiam pro;» bine amîndoi, din moment ce încă nu mă prezentasem la el – ci eram destul de departe de soluţionare. Mai exact spus, bîjbîiam. Eram deci pe de o parte îndreptăţit să fiu mirat de invitaţia maiorului, iar, pe de alţii parte, să mă şî tem de ca.

În timp ce coboram spre biroul şefului meu, mi-a venit în minte unul din sfaturile lui : „Dacă» nu ai ajuns încă la probe, imagincază-le ! N-ai văzut că şi unii savanţi descoperă ceva mai întîi prin calcule şi abia după aceea

confruntă» rezultatul cu realitatea ?”

În cazul meu, situaţia era ceva mai complicată» : nu deţineam probe, dar nici nu reuşisem încă» să inventez vreuna.

Capitolul nouă

l»i-a trezit zgomotul unei uşi trîntitc .şi ecoul paşilor lui Doru, care pleca grăbit la serviciu. Era abia şase dimineaţa. Adormisem îmbrăcat, întins pe o canapea, dupii ce-l aşteptasem pinii pe la două şi ceva. Nu-mi părea deloc rău că nu apucasem să vorbesc cu el, pentru că nu mă lămurisem nici eu dacii trebuia sau nu să-i spun că era urmărit. Doru arăta suficient de răvăşit şi aşa. nu voiam să-l îngindurez şi mai tare. Pinii să adorm, avusesem vreme să mă g îndese la toate intîmplările din ultima perioadă şi eram din ce în ce mai convins că ipoteza avansată do mine, mai mult de dragul discuţiei, în vila familiei Zenda era corectă : Ana fusese ucisă.

N-aş vrea să credeţi că mi-a venit aşa, deodată, să mă joc de-a detectivul, deşi am fost întotdeauna de părere că trebuie să fie un exerciţiu interesant. Cum nu aveam însă altceva de făcut, m-am instalat comod într-un fotoliu, cu o ceaşcii do cafea în mină, încer-cînd, cu logica de fior ce mă caracterizează, să descurc firele, atit do încilcite ale evenimentelor din V. Să nu vă închipuiţi totuşi că am stat ceasuri în- întregi eu picioarele în apă rece, storcindu-mi creierul pînă a început să-mi iasă fum pe urechi. Nicidecum ! După

circa un sfert de oră de meditaţie profundă, am ajuns la o concluzie care, pot spune, mă satisfăcea pe deplin. Mi-am spus aşa : Dacă Ana a fost asasinată, criminalul ar putea fi unul dintre noi – greu de crezut, însă, teoretic, posibil – dar ar putea fi, tot atît de bine, şi cineva din afară. în definitiv, de ce nu ? Poate că o urmărea mai de mult pe Ana şi aştepta doar o ocazie potrivită. Motivul ? Treaba lor ! Nici nu mă interesează, de fapt. Omul a prins un moment cînd musafirii lipseau cu toţii, iar madam Corina moşmondea pe undeva prin fundul grădinii, a intrat în casă, a trimis-o pe Ana pe lumea cealaltă şi a şters-o bine-mersi. în cazul ăsta, nimic de făcut. Vorba aia : „Prinde orbul, scoate-i ochii !”. Poliţia n-are dccît să cerceteze pînă cînd i s-o urî, întrebînd în dreapta şi-n stingă dacă n-a văzut cineva vreun asasin.

Acum, sii revenim la presupunerea că ucigaşul e unul dintre noi. S-o luăm aşadar prin eliminare. Eu, unul, nu-mi amintesc s-o fi omorît şi nici nu văd de ce aş fi făcut-o. în orice caz, noroc că am un alibi de neclintit ! Pe Doru îl scot de asemenea din cauză, bineînţeles. Nu o în stare să omoare nici o furnică. Florenţa şi George au picat săracii ca musca-n lapte. Nu am însă mustrări do conştiinţă că au ajuns din cauza mea acolo, fiindcă, dacă rabla lor de maşină nu-şi manifesta tocmai atunci personalitatea, la ora crimei am fi fost toţi trei departe. Iar ca să cred cii umblau de mult, disperaţi, după Ana şi cii au avut bafta chioară să dea de ea

tocmai la V. mi se pare de-a dreptul absurd.

în felul ăsta, problema se simplifică. Au rămas în concurs Păsărilă, mister Harry şi scumpa lui consoartă. Cum în momentul fatal ca tocmai ne cîntărea din priviri, puţin dezamăgită, pungile cu peştişori, mai rămîn doi candidaţi. Şi, mă rog, ce motiv ar fi avut herr Colonel s-o împuşte pe fată ? Numai dacă nu i s-o fi părut că seamănă cu nu ştiu ce S.S.-istă văzul;! de el prin Germania în timpul războiului, altfel ce să aibă moşul cu ea ? Iar dacă a avut, îh- tr-adevăr, un motiv, de ce n-a omorit-o cu altă o- •cazic? Doar Ana se afla de cilcva zile la V. Mi se parc deci din ce în ce mai clar cii numai Barbone pute;» fi criminalul. Dacă e să ne gindim bine, un mobil e uşor de imaginat. De exemplu, putea s-o fi prins cu altul şi să-l fi orbit gelozia. Asta, desigur, cu condiţia să-şi fi dat seama şi ca cii nu făcea să-şi piardă mai departe vremea cu unul c;i el. Prin urmare, dumnealui s-a supărat foc şi i-a tras un glonte în cap, iar apoi, dîndu-şi seama c-a făcut-o de oaie, s-a pilit bine şi s-a îndopat cu pastile.

Odatii ce l-am ales pe înălţimea sa cap de serie *number one,* am început să caut şi argumente capabile să-mi susţină teoria. Mi-au revenit în minte cî- teva detalii considerate pînii atunci lipsite de importanţă. Mi-ain amintit, astfel, cii ol a fost primul care s-a oprit pe malul rîului şi, în timp ce noi ne-am deplasat spre dreapta, el a rămas pe loc. Nu-i ora greu ca, încet-încot, să se mişto în sens opus, apropii ndu-se do casă. La întoarcere, şi cu şi Florenţa l-am strigat şi ne-am uitat după

el, însă parcii intrase în pămînt. Prin urmare, am continuat eu raţionamentul, a ajuns mai devreme acasă. A intrat înăuntru fără a fi văzut de madam Zcnda. A pătruns în camera Anei,a împuşcat-o în tîmplă, apoi i-a imprimat amprentele pe armii şi a sărit pe fereastră. Bineînţeles, mai întii a şters pistolul, pentru a nu lăsa pe el propriile amprente. Sau poate a operat cu mănuşi.

Deodată, am sărit ca ars din fotoliu. Mănuşile ! Mănuşile găsite de cei doi puşti ! Astea trebuie să fie ! Oare se poate proba ceva cu ajutorul lor ?

Tot mai convins că sînt pe drumul cel buh, am încercat să recapitulez şi scenele de după descoperirea cadavrului. N-am găsit multă vreme nimic suspect, pînă ce, dintr-odată, mi-am amintit un alt a- mănunt : cînd plecasem la poştă, Păsărilă îmi în- minase un pachet, cu rugămintea să-l expediez eu. Dacă pachetul conţinea cine ştie ce dovadă a vinovăţiei lui ?

Grijuliu cum sînt cu sănătatea mea, mi-am zis că n-are rost să-mi fugăresc în continuare neuronii. Am concluzionat Cii se impunea o discuţie urgentă cu locotenentul Mateescu. Spre norocul meu, l-am găsit la birou. M-a privit o clipă surprins, apoi m-a invitat să iau loc.

— Ştiu că n-aveţi vreme de pierdut, am început eu, aş vrea totuşi mai intîi să vă mulţumesc încă o dată pentru înţelegerea pe care mi-aţi acordat-o cînd m-aţi lăsat să plec la Tuşnad.

A făcut un gest, în sensul că puteam sări peste introducere.

— Discutasem cu dumneavoastră, nu mai aveam absolut nici un motiv să vă reţin. Şi pe urmă, ştiu ce înseamnă pasiunea pentru bridge ; am jucat şi cu într-o vreme, însă timpul nu-mi permite să-l practic. Datoria înainte de toate, nu-i aşa ?

— înţeleg. Oricum, dacă ştiam ce mă aşteaptă la turneu, proferam să mă arestaţi sub un motiv oarecare.

A zîmbit amuzat şi m-a îndemnat să continui.

— S-ar putea să vă reţin inutil de la treburi. Aş »vrea totuşi să vă spun o părere în legătură cu cele întîmplate la V. M-am gîndit mai pe îndelete la ele. E adevărat, trebuia s-o fac mai

do mult, dar n-am
avut timp şi nici nu m-a preocupat rine şli«* <•'. M-am mulţumit să trec în revistă evenimentele, su perficial, fără îndoială, pentru ca după aceea, cînd am încercat să le analizez mai în amănunt, să-mi a- mintcsc ceva, ceva care s-ar putea să vă inicruscze. Cunosc concluziile anchetei întreprinse d«> dumm'.j voastră, tocmai de aceea m-am simţii obligat să vă fac această vizită.

N-a zis nimic. Se mulţumea să mă privească şi să asculte răbdător. Era probabil obişnuit cu tot felul de oameni, mai vorbăreţi sau mai laconici. Nu-rni rămînca dccît să continui :

— Vedeţi, am încercat să mi-o amintesc pe Ana în diferite ipostaze, aşa cum o văzusem anul trecut sau acum. înainte do... Nu pot spune că o cunoşteam, cel mult îmi făcusem o primă părere despre ca. Era o fire mai interiorizată, nu-i plăcea să-şi trîmbiţcze bucuriile şi necazurile, mari sau mici. Totuşi, nu mi s-a părut o fiinţfi slabă, dimpotrivă. Ori, după mine, sinuciderea c pînă la urmă o dovadă de laşitate, chiar dacă actul în sine cere curaj. Nu o văd nicidecum în postura de sinucigaşă. Asta voiam să vă spun. Şi apoi, mai este un element : pistolul. Sint convins că a fost primul lucru care v-a sărit în ochi. De unde să-l fi avut ? Prin alte părţi nu-i o problemă, fiecare arc măcar unul, cel puţin dacă o să ne luăm după cărţi sau filme, dar aici ? în plus. Ana era o persoană distinsă, pistolul ăsta mi se pare ceva vulgar alături de imaginea ci. Dacă voia să se sinucidă, avea la dispoziţie alte metode, mai purtr. pretenţioase.

Nu ştiu dacii raţionamentul este corect, nu se bazează pe nici un fel de fapte, ei r.'...⁝. degrabă pe nişte impresii, dar părerea mea – -

indiferent de rezultatele expertizei dumneavoastră – este că Ana nu s-a sinucis. Şi, ca să trec. în sfîr- şit, la chestiunea do fond, iată ce am descoperit ieri într-un buzunar !

I-am întins biletul Anei, lăsîndu-i citeva momente pentru a-l citi.

— V-am relatat despre discuţkt pe caro am avut-o cu ca în soar:i cînd am ajuns acolo, am reluat eu, numai cii nu pînă la capăt. Er;i foarte tulburată şi, acum îmi dau seamă, derutată. La un moment dat, am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva. jX.1i-.-i răspuns că nu. După aceea a spus însă ceva în genul ăsta : „Am impresia că se întîmplă un lucru îngrozitor** şi a început să plîngă, rugîndu-mă s-o las în pace.

Am văzut cum privirea i-a devenit brusc alta, mai curioasă, mai interesată.

— Cum de nu v-aţi amintit de la început ?

— Nu ştiu ce o fi fost în capul meu. Eram terorizat do idea că pierd nenorocitul ăki do concurs şi nu mai oram în stare să mă gîndesc la nimic altceva. De fapt, abia cînd am găsit biletul am început să reconsider întreaga discuţie. Pînă atunci pusesem starea Anei exclusiv pe seama necazurilor sentimentale. Dar dacă ora vorba de altceva ? Dacă ca se simţea cumva ameninţată ?

În momentul acela, un alt gind, spontan, m-a făcut să izbucnesc cu ciudă :

— Ah, ce idiot am fost ! Nu trebuia s-o las. Trebuia să insist, s-o bat la cap, poate pînă la urmă îşi deschidea sufletul, aflam cine o ameninţă şi reuşeam să prevenim nenorocirea asta. Sau măcar do-aş fi găsit biletul la timp !

— Amenințarea ar fi plutit atunci şi asupra dumneavoastră, nu credeţi ?
— N-aş fi fost într-un pericol chiar atît de mare. Asasinul nu avea de unde să ştie că eu am aflat ceva şi aveam tot timpul să-l denunţ. De altfel, mi- am făcut chiar o idee în legătură cu persoana lui.
Mi-am expus teoria şi i-am povestit cele cîteva detalii pe care mi le amintisem. M-a ascultat cu răbdare, cu interes, aş pute;» spune, pentru ca la sfîr- şit să-i apară un zîmbet indulgent în colţul buzelor.
— Vreţi să vă reprofilaţi ? Aţi putea deveni un bun detectiv.
Mă cam lua, ca să zic aşa, peste picior. M-am făcut că nu observ.
— Ce nu vă place ? Raţionamentul meu este foarte corect.
— Este, nimic de zis, dar se pot găsi şi alte variante, la fel de bune. Dacă asasinul ar fi bunăoară, Radu Enescu ?
— Pardon ! m-am revoltat eu, cu un aer profund jignit, deşi ştiam că glumeşte. Am fost mai tot timpul cu Florenţa. Am un alibi beton.
— Atunci Ulmeanu.
— Gcorge ? Ha ! L-aţi găsit ! Are, ce să spun, toate calităţile necesare. Aţi văzut doar ce sprinten este. Cred că aleargă suta de metri în jumătate de oră, dacă nu cumva îl fură somnul pe drum 1 E bună, zău aşa ! Nici măcar nu pot să-i atribui un motiv plauzibil.
— Asta pentru că n-aţi încercat. Dacă v-aş spune inşii că el şi Ana Carp se cunoşteau de mult ?
Continua să zîmbească discret, dar tonul glumeţ parcă dispăruse.

— Ana a fost iubita lui ! a adăugat grav, sesizîndu-mi deruta.

Asta vorbeşte serios *! am* constatat cu. Şi în clipa următoare scene disparate au început să se perinde de-a valma în mintea mea...

Vedeam figura Iui George la intrarea Anei. Admiraţie ? Surpriza ? Privirea intrigată a Florenţei, trecînd rapid de la Ana la George. Iar cu cîteva ceasuri în urmă : „N-am nimic mai gros de îmbrăcat", spunea Georgc şi eu îi ofeream, generos, giaca mea do reeervâ, pe eare avea s-o poarte toată seara. A- poi, a doua zi, din nou în sufragerie, pregătiţi de plecare. „Unde a dispărut George ?" a întrebat cineva. poate chiar eu. Dar exact în clipa următoare George a apărut lingă noi, impertürbabil, ca de o- biceі, cu pălăria de vinător pe cap. Şi bileţelul împăturit ascuns în buzunarul scurtei. Era pentru mine ? Era pentru cl ?

— Vedeţi dumneavoastră, fără probe se pot imagina o mulţime de soluţii ! m-a trezit vocea locotenentului.

îmi simţise oare frâmfntârile ? îmi citise gînduri-le ? N-avea de unde să ştie că George purtase haina mea. Poate că nici Ana nu ştia. Era oare nevoie să-i spun şi lui Mateescu ?

— Trebuie să vă mărturisesc, m-am decis în cele din urma, că încep să am mustrări de conştiinţă. Nu e exclus să fi avut în mină tocmai dovada care vă interesează. În ziua cînd a murit Ana, m-am dus la poştă să dau un telefon. Cînd am plecat, Barbu m-a rugat să expediez un colet.

— Ce fel de colet ?

— Nu ştiu ce conţinea. Era ceva oam de mărimii unei cărţi.

— N-aţi reţinut cumva numele destinatarului ?

— Nu l-am viizut, fiindcă pachetul era învelit În- tr-o pungă. Dar puteţi s-o întrebaţi pe duduia de la poştă. I-am pus pungii în braţe şi am rugat-o pe ca să completeze formularul.

Locotenentul şi-a notat ceva într-un carnet, după care mi-a spus pe un ton amical :

— Nu ştiu cum faceţi de vi le amintiţi tot aşa, în rate. Cred că n-ar fi rău să vă ţin sechestrat aici pînâ spuneţi tot ce ştiţi.

— Nu mă pot concentra sub presiune, i-am răspuns.

— Aş vrea totuşi să vă mai pun cîteva întrebări. De cînd îl cunoaşteţi pe Georgê ULmeanu ?

— Mai de aproape, numai de vreun an şi jumătate, cam aşa ceva. Mi-a fost partener la bridge o perioadă, apoi a apărut Florenţa. Dar altfel îl ştiam, din facultate, deşi el era în alt an, mai mare. Era o figură...

— Dar pe Doru Georgescu ?

— Ei, cu Doru e altceva. Mi-a fost coleg de grupă. Deşi el a primit repartiţie în Braşov, am rămas mai departe buni prieteni.

— înţeleg că vă întîlniţi destul de des.

— în concedii, week-end-uri şi cînd se mai nimereşte. De multe ori căutăm anume cîte o «xme să ne vedem. Acum, de exemplu, a căutat-o eL A lansat un S.O.S. disperat, iar eu m-arn prezentat prompt cu colacul de salvare.

— Era în pericol să se înece ?

— Cel mult în alcool, că în ultima vreme... Ce mai, a căzut în mrejele unei sirene şi a cam trecut de geamandură. Jar eu se pare că am ajuns prea tîrziu : se îndreaptă orbeşte spre naufragiu. I-am a- dus numai nişte bani, ca să-şi mai prelungească a- gonia, dar nu ştiu cît or să-i ajungă.

— Şi-a epuizat resursele ? Eu ştiam că munca de cercetare e destul de bine plătită. După cîte mi s-a spus, domnul Georgescu lucrează într-un loc mai special.
— Sincer să fiu, nu cunoşteam acest amănunt. Nu obişnuim să discutăm probleme de serviciu.
Putea totuşi să mi le spună, măgarul ! am completat în gînd.
— În afară de încurcătura asta sentimentală, aţi mai remarcat vreo schimbare în comportamentul lui ? Vi s-a părut preocupat în mod deosebit de ceva?
— Nu cred că mai are timp şi pentru alte încurcături. Dar de ce nu-l întrebaţi chiar pe el ? V-ar fi mai la îndemînă.
— L-am căutat de vreo două ori, însă nu-i de găsit. Abia acum îmi explic de ce nu prea stă pe-acasă, mi-a răspuns locotenentul, ridicîndu-se de la birou, semn că cel mai bun lucru era să fac şi eu la fel.
Nu eram însă dispus să mă las manipulat atît de uşor.
— Ar mai fi totuşi o problemă, i-am spus. Nu ştiu cît e de importantă, dar mă simt dator să vă pun în temă. Am senzaţia că în jurul meu se petrec lucruri ciudate în ultima vreme. în timpul turneului de bridge, domnişoara Dinu – vă mai amintiţi de ea, desigur – a fost urmărită de un individ,
iar aseară am constatat absolut întîmplător că şi Do- ru e urmărit.
A ridicat, abia perceptibil, din sprîncene, după care m-a îndemnat să-i dau amănunte. I-am povestit scenele petrecute la Tuşnad,

precum şi pe cea la care fusesem martor cu o seară înainte. Şi-a aprins o ţigară, pe pipăite, pentru că de uitat se uita la mine. Am continuat din ce în ce mai ambalat :

— Am impresia că toate astea se trag de la moartea Anei.

— Ce vă face să credeţi ?

— Nu ştiu. Am eu, aşa, o presimţire neagră. Barbu a fost iubitul Anei şi aţi văzut ce-a păţit. Florenţa a dormit cu ea în cameră şi cineva a urmă- rit-o. Doru a avut şi el o discuţie în tète à tète cu fata cu o zi înainte de a veni eu. Poate că şi pe mine mă urmăreşte cineva, ştiu eu ? Mă întreb dacă n-ar fi bine să mă arestaţi măcar acum.

Pesemne că regulamentul nu-i permitea însă o astfel de acţiune. S-a străduit, în schimb, să mă tempereze, să-mi abată gîndurile pesimiste, asigurin- du-mă că va analiza situaţia cu toată responsabilitatea. M-a condus apoi amabil pînă la uşă, fără să uite că-mi datora mulţumiri pentru vizită.

Pe Doru l-am găsit acasă, deşi era abia unu şi ceva.

— Pe unde umbli ? M-a luat el în primire. Te aştept de vreo două ore.

— De unde să ştiu ? Credeam că mai dai şi tu pe la serviciu din cînd în cînd.

— Azi am scăpat mai repede.

— Apropo, ia spune-mi, de cînd lucrezi matale în cercetare ? am trecut eu la atac.

S-a uitat la mine cam încurcat. Era o întrebare la care nu se aşteptase.

— De vreun an şi jumătate. Ce-ţi veni ?

— Păi bine, mă, trebuia sti aflu de la poliţie chestia asta ?

— E ceva secret. Ştii şi tu că aşa ceva nu se strigă pe toate drumurile. Nici nu credeam că te interesează atît de mult activitatea mea. Dar, nu înţeleg, ce-ai căutat la poliţie ?
— Dacă nu ţi-ar umbla mintea aiurea, m-ai întreba mai degrabă de unde ştie locotenentul Ma- teescu despre noua ta ocupaţie.
— Mateescu ? Asta-i tipul care ne-a anchetat la V. ?
— Văd că încă stai bine cu memoria, nu eşti definitiv pierdut.
— îţi spun eu de unde ştie : a mers probabil la combinat ca să întrebe de Barbu şi a aflat că am fost colaboratori mai apropiaţi. Se lucrează la un program special. în ultima vreme, e agitaţie mare. Cineva a umblat la seiful în care erau dosarele. Se face anchetă, îţi dai seama.
— Asta-i extraordinar ! am sărit eu ca ars. Acum înţeleg ce voia locotenentul, cînd mi-a cerut să-i vorbesc despre viaţa ta zbuciumată. Te suspectează, e clar.
— Şi, mă rog, ce motive ar avea ?
— S-ar putea să creadă că tu ai umblat la documentele alea. Te şi străduieşti, nu-i vorbă, să-i dai o mină de ajutor, colindînd prin toate cîrciu- mile şi aruncînd banii în stînga şi-n dreapta. Cum să nu-şi iacii omul fot felul de idei ?
— Nu văd de ce să-şi facă. Ce-l interesează pe el cum mă distrez eu ?

Am arborat un aer superior. Era şl o doză bună de dispreţ în atitudinea mea.

— Dăieţaş, pînă să te cunosc pe tine, am crezut că şi prostia are o limită. Eram optimist. Mă înduioşezi, pur şi .simplu.

El, în schimb, nu arăta defel mişcat. Dimpotrivă, spre surprinderea mea, s-a refugiat într-un colţ şi a început să-şi cotrobăie într-o geantă, cu spatele la mine, ca şi cum nici n-aş fi fost acolo.

— Bine, o să mai discutăm despre asta diseară, l-am auzit după o vreme. Acum trebuie să plec.

— Ba nu pleci nicăieri, pînă nu stăm de vorbă, i-am spus hotărît., de-a dreptul iritat. Doar nu-ţi închipui c-am să mai zac aici, singur cuc, pînă la trei dimineaţa, aşteptindu-te pe tine. Peste două ore pleacă un tren spre Bucureşti şi am de gind să merg cu el.

Însă Doru işi luase deja geanta pe umăr şi se apropiase de uşă.

— Zău, nu te supăra, mi-a aruncat el, am o afacere extrem de importantă. Nu mai pot zăbovi nici o clipă.

A ieşit val-virtej, aproape fără să mă mai salute.

Ce problemă atît de arzătoare o fi avînd ? m-am întrebat, brusc iluminat de o idee ce m-a cucerit îndată. Am pornit cît am putut de repede după el. La început, urmărirea mi s-a părut un fleac. Pe stradă nu era prea multă lume şi puteam să mă menţin la distanţa cuvenită. Ca să fiu mai şmecher, am trecut pe trotuarul celălalt. Citisem undeva că aşa se procedează. Curînd însă am realizat că nu-i o tactică prea grozavă : la prima intersecţie a trebuit să mii opresc la stop, în vreme ce el a virat la dreapta. Abia am reuşit să-l mai prind pînă la colţul următor.

Între timp, ne apropiasem de centru şi strada

era aglomerată. Am constatat cu urmărirea devine un adevărat supliciu. Nu reuşeam să mă uit pe unde merg şi totodată să nu-l scap nici pe el din privire. în plus, călcam ca pe ace : îmi era în permanenţă teamă că se întoarce .şi mă vede. La un moment dat, tot uitîndu-mă după el, m-;im ciocnit de o tînără, care s-a uitat furioasă ia mine. Ca un băiat manierat ce sint, mi-am zis că aş putea s-o îmbunez cu un compliment. M-am înclinat, cu o politeţe voit exagerată, şi am schiţat gestul ridicării unei pălării imaginare.

— Sărut mîinile, domnişoară, sînteţi pur şi simplu divinii !

— Ba di vină ieşti tu, căscatule, că nu ti uiţi pi undi calci ! m-a aprostrofat ea.

Cîţiva trecători mă priveau cu reproş. Am şter- s-o repede, ca să nu mă aleg cu vreo umbrelă în cap. Doru se oprise la colţ, unde îl aştepta Venus. Nu ştiam ce să mă mai fac. Pînă la ei nu era nici o vitrină pe caro s-o contemplu pierdut în admiraţie. M-am oprit brusc, apleeîndu-mă să-mi leg şireturile – citisem şi schema asta într-o carte – atît de brusc, incit un tip m-a pocnit din spate, înce- pind, tot ol, să înjure.

Grea meseria de detectiv ! în sfirşit, cei doi s-au pus în mişcare. Mă rugam în gînd, nu ştiu cui, să nu se urce în vreo maşină. Nu s-au urcat. În schimb, au luat-o pe nişte străzi lăturalnice, populate, parcă dinadins, cu zgircenie. Acum, dacă se întoarce vreunul dintre ei, chiar am încurcat-o, mi-am zis. Am trecut iar pe trotuarul celălalt.

— Aveţi cumva un foc ? m-a întrebat deodată

un tip, care îmi apăruse în faţă nu ştiu de unde.

— N-am, nu fumez ! am răspuns, încercind să mă strecor pe lingă el.

Nu se grăbea să se dea la o parte. Era înalt şi lat cît un şifonier. Avea părul blond, tuns scurt şi o mustaţă stufoasă.

— Nici eu ! a zis el, rînjind.

M-am uitat disperat după cei doi. Dacă mai zăboveam puţin, de data asta riscam să le pierd urma.

— Perfect! Ne întîlnim zilele astea undeva şi înfiinţăm liga nefumătorilor ! i-am spus, apoi am încercat din nou să-l depăşesc.

S-a aşezat în faţa mea, cu mîinile în şold, rînjind întruna. Era clar că tipul voia să-mi ţină de urît. O companie mai plăcută nici că se putea.

Pentru situaţii de genul ăsta, tactica mea prevede schema numărul 15. Strategia este cît se poate de simplă şi tot atît de eficace : arde-l şi fugi! Este figura pe care o stăpîncsc col mai bine şi singura pe care o cunosc, de altfel. Am numit-o „15”, în speranţa că o să mai învăţ şi alte paisprezece, dar, cum nici pe asta nu apucasem s-o folosesc, cu timpul, am renunţat la idee. Oricum, manevra prezintă marele avantaj că se poate uşor adapta la cele mai diferite situaţii. Vreau să spun că, eventual, în funcţie de adversar, se poate renunţa la prima parte. Cam asta ar fi fost ideea şi în împrejurarea în care mă aflam, mai ales că se impunea o procedură de urgenţă. Doru şi zeiţa lui ajunseseră la colţ.

— Am centura neagră la judo şi alerg suta în unsprezece secunde ! m-a potolit Hercule, conti- nuînd să-şi sclipească dinţii pe sub

mustaţă.

Ca să vezi, domnule 1 Plină lumea de şmecheri ! N-apuci să formulezi în gînd o idee, că şi vine unul şi te ,.citeşte", de parcă ai avea afişaj electronic pe frunte. Mă hotărîsem totuşi să încerc cu fuga, în liceu eram cel mai bun din clasă pe toate distanţele. Tocmai mă fixasem cu nădejde în blocstar- turi şi căutam din priviri un culoar favorabil, cînd amicul m-a părăsit la fel de brusc precum apăruse, fără măcar un gest de salut. Abandonul lui, atit de neaşteptat, m-a lăsat descumpănit cîteva clipe. Ma- re-i grădina ta, Doamne ! am cugetat eu adine, lan- sîndu-mă apoi în trombă spre capătul străzii, bombănind de zor, cu multă pasiune. Dar startul fusese, din păcate, ratat. Doru dispăruse fără urmă, ca un avion în triunghiul Bermudelor.

Capitolul zece

* n cele din urmă, regretele pentru ratarea şejurului la mare începuseră să mă părăsească. În schimb, noul meu caz mâ acaparase cu totul. Mai mult ca sigur, la metamorfoza aceasta a contribuit şi nevastă-mea, care nu numai că nu mai insista s-o urmez, ci chiar mă indemna, plină de înţelegere, să-mi văd de ancheta mea complicată. Grijulie cu propria-mi liniştе sufletească, m-a informat că între timp îşi

făcuse un grup cit se poate de agreabil şi că se distra foarte bine.

Chiar şi colegii mei încetaseră cu ironiile privind pericolele posibile pe litoral. Pe mine însă tocmai tăcerile lor dezinvolte mă cam puneau pe gin- duri. Şi, pentru că tot n-aveam cum să-mi limpezesc stările sufleteşti, căci pentru asta ar fi trebuit să fac cel puţin un drum la mare, m-am aruncat cu înverşunare în noile investigaţii.

Între timp, îmi formasem o imagine destul de clară despre Ana Carp. Ideca sinuciderii se susţinea cel mai puţin acum. Ana nu părea să fi fost o femeie slabă. În plus, mi-o prezentaseră toţi ca pe o persoană integră, iar cercetările mele nu scoseseră la iveală nimic care să confirme că ar fi fost implicată în ceva necurat. Singura ipoteză rămasă în picioare era aceea că moartea i se trăsese de la cine ştie ce întîmplare nefericită prin care aflase de acţiunea de spionaj săvîrşită la combinatul chimic de către Barbu Drăgănescu. Certurile lor, reconstituite fragmentar de cîţiva martori, puteau fi o dovadă că între ei intervenise ceva destul de grav. Cum Drăgănescu o cunoştea prea bine, nu putea să nu-şi dea seama că ar fi fost capabila sâ-l demaşte. Devenea, aşadar, obligatorie eliminarea ci.

Barbu Drăgănescu nu avea alibi. Nu era singurul care nu putuse susţine cu martori că se aflase în cutare sau cutare loc, insă el mă interesa cel mai tare. Fusese la pescuit împreună cu domnişoara Dinu, Radu Encscu şi prietenul lui. Se de.spărţisc- ră totuşi destul de repede. Nu era exclus să se fi întors acasă, s-o

omoare pe Ana, să sară apoi pe fereastra dinspre rîu şi să apară dintr-acolo în timp ce alţi invitaţi se aflau deja în curte.

Aş fi fost poate mulţumit de această variantă, dacă moartea lui Drăgănescu nu mi-ar fi dat peste cap toate socotelile. Lipsa amprentelor lui de pe fla- coanelc de diazepam mă ducea la concluzia că el însuşi fusese ucis. Cine ar fi fost interesat să-l omoare ? Dacă în ceea ce priveşte prima crimă găsisem un mobil cit de cit acceptabil, în cel de al doilea caz lucrurile erau mai complicate. Mă puteam gindi la trei variante, fiecare susţinută de unele date culese în timpul anchetei : răzbunare, avantaje materiale şi eliminare în caz de complicitate.

Primul mobil se argumenta prin două ipoteze, ambele considerindu-l pe Barbu Drăgănescu ucigaşul Arei Carp. Una dintre acestea îl avea în vedere pe Radu Encscu, ca pe un posibil autor al răzbunării, cealaltă pe Ulmeanu.

Chestiunea avantajelor materiale se putea pune dacă aveam în vedere implicarea lui Drăgănescu în acţiunea de spionaj. Presupunînd că fusese bine răsplătit pentru serviciile lui, nu era exclus ca cineva, eventual un complice, să urmărească obţinerea banilor, recurgînd la o măsură extremă. Acest raţiona- ment, ca şi cea de a treia variantă de mobil prefigurată – eliminarea pentru reuşita acţiunii – mă ducea cu gîndul la Doru Georgescu. Era persoana de la care aflasem prea puţine lucruri interesante în discuţiile de la V. Părea echilibrat, riguros în ceea în ceea ce spunea şi destul de circumspect. îmi prezentase informaţiile sec, dar corect, cel puţin în

aparenţă. Vizita la combinat şi discuţiile purtate cu directorul acestuia mă ajutau să elaborez o ipoteză : Georgescu a pus la cale copierea documentelor. L-a atras pe colegul lui în combinaţie şi l-a obligat să opereze în timp ce el era plecat, pentru a înlătura orice bănuială în privinţa sa. Pe urmă, l-a eliminat. Dacă aveam în vedere şi traiul pe picior mare pe care îl ducea în ultima vreme, era normal să mă gîndesc că poate Doru Georgescu dăduse o dublă lovitură : eliminase un complice incomod şi pusese mina şi pe partea lui de recompensă.

Aşadar, în acea fază a anchetei, soluţia părea a fi următoarea : Drăgănescu a asasinat-o pe Ana pentru a nu fi demascat şi a fost apoi scos din joc, la rîndul lui, de către Doru Georgescu.

Toate bune şi frumoase, numai că nu aveam încă nici o probă concretă, iar intuiţia îmi şoptea că raţionamentul meu are pe undeva un punct slab. Mai mult decît atît, ultima „şedinţă operativă" avută cu maiorul Zamfir mă obliga să reanalizez totul într-o lumină nouă.

A urmat o noapte albă, petrecută la masa de lucru, cu o cană mare de cafea în faţă şi pachetul de ţigări alături .Oricum atacam problema, oricîte argumente îmi clădeam în sprijinul uneia sau alteia dintre ipotezele imaginate, simţeam că ceva nu este în regulă, că există un mic amănunt care nu se potriveşte. Oare nu cumva pornesc de la o premisă falsa ? Dacă lucrurile trebuie privite dintr-un alt unghi ? mi-am spus atunci. Am recitit declaraţiile aflate la dosar şi însemnările din agendă, sucind şi răsucind în gînd datele culese în cursul anchetei, fără a neglija nici cele mai mici amănunte, încor- cinci să le atribui noi

semnificaţii. încetul cu încetul, după ore întregi de frămîntări, o ipoteză îndrăzneaţă a început să prindă contur în mintea mea. Mă simţeam, de data asta, aproape de rezolvarea cazului, deşi, eram convins, îmi lipsea încă o verigă importantă. Ştiam însă unde trebuie să o caut.

A doua zi, abia ajunsesem la sediu, după numai două ore de somn, cînd Varlam a dat buzna în birou, proaspăt şi plin de vervă.

— Cc-i cu tine, Varlame, de eşti aşa zglobiu ?

— Păi, dom' locotenent, am dormit şi eu o noapte ca oamenii, nu m-am mai ţinut după Georgescu din circiumă în circiumă ! Dumneavoastră, în schimb, arătaţi cam obosit. Nu cumva aţi preluat urmărirea ?

— Să-ţi răpesc ţie o astfel de plăcere ? în nici un caz 1 Dacă par ceva mai şifonat, c pentru că am muncit toată noaptea, în timp ce tu probabil că sfo- răiai de se zguduiau pereţii. Hai, fugi şi fă rost de două cafele mari, că avem de lucru ! Ţi-am rezervat alte sarcini.

— Ştiu. Maşina e deja pregătită, aşteaptă jos, la intrare.

Răspunsul lui, ca şi promptitudinea «u care mi-l servise, nu putea să nu mă intrige.

— Varlame, pur şi simplu, mă uimeşti ! Cum do-ai ghicit că vreau să te trimit la V. ? Şi ce anume te face să crezi că-ţi dau şi maşina ?

— La V. ? 1 s-a mirat, la rîndul lui, sergentul. Eu credeam că mă luaţi cu dumneavoastră la Făgăraş şi abia după aceea...

— Băiete, habar n-am despre ce vorbeşti! Mă rog, ce să caut eu la Făgăraş, poţi să-mi spui ?

— Cum adică, nu v-a anunţat Panait ?

— Care Panait ? Varlame, iar ai început cu şaradele ?

— Sandu Panait, de la circulaţie. Zicea că vă sună şi pe dumneavoastră. Azi noapte s-a produs un accident de maşină pe şosea, în apropiere de Făgăraş. Bănuiam că vreţi să vedeţi locul...

— Haide, sergent, spune totul ! Ce legătură are asta cu noi ?

— Are, dom' locotenent ! După spusele băieţilor care-au fost acolo, e un accident cam dubios. Se pare că cineva a încercat s-o omoare pe Corina Zenda...

Soţia colonelului fusese descoperită puţin după miezul nopţii. Maşina ei – o Dacia 1100 – părăsise şoseaua într-o curbă şi se oprise, în urma unei ciocniri puternice, în pilonul unui pod. Femeia fusese transportată de urgenţă la spital, unde, cu toate îngrijirile primite, se afla încă în comă.

Am cercetat cu atenţie topografia zonei şi, cu toată bunăvoinţa, n-am putut trage altă concluzie decît aceea că nu mă aflam deloc în faţa unui accident de circulaţie obişnuit. Concluziile medicilor veneau şi ele în sprijinul aceleiaşi idei : starea gravă în care se afla Corina Zenda se datora unei puternice lovituri în moalele capului. în urma şocului femeia îşi pierduse cunoştinţa şi se prăvălise peste volan, pierzînd astfel controlul asupra vehiculului. Întrucît panta era destul de lină, iar maşina nu se răsturnase, devenea cit se poate de limpede că rana nu fusese produsă de impactul cu caroseria sau alte obiecte aflate în interior.

Nu aveam nevoie de alte dovezi pentru a înţelege că cineva încercase s-o ucidă pe Corina Zcnda. Să fi avut dreptate Radu Enescu ? Anume că asasinul Anei urmărea să-i

înlăture pe coi cu care fata discutase în ajunul crimei ? În orice caz. tocmai cînd mă credeam atit de aproape de rezolvarea cazului, iată-mă confruntat cu o nouă problemă.

în vrfeme ce maşina poliţiei se apropia de V., mă străduiam să integrez noile date în schema imaginată de mine în noaptea trecută. M-am ferit ir.să să trag vreo concluzie, cu gîndul de a-mi verifica mai întii teoria la faţa locului. Discuţia cu Radu Enescu îmi oferise suficiente jaloane pentru desfăşurarea cercetărilor. Odată ajunşi în mijlocul satului, am spus şoferului să oprească, pentru a-l debarca pe Varlam.

— Băiete, l-am testat eu la despărţire, sper că ştii ce ai de făcut !

— Da, să trăiţi ! Merg la poştă, să văd ce-i cu pachetul lui Drăgănescu, vorbesc din nou cu martorii interogaţi data trecută, îi înhaţ pe puştii care au găsit mănuşile şi-i aduc la dumneavoastră...

— Perfect ! Ia-l şi pe Vasile cu tine, ca să meargă treaba mai repede. Eu pornesc cu Tache direct spre casa colonelului. Ne vedem acolo.

Haralambie Zenda nu era acasă. Am găsit-o, în schimb, pe sora lui, coana Adela, cum era cunoscută în sat. "Văzind maşina poliţiei, femeia s-a prezentat docilă la poartă. Nu părea nici mirată, nici speriată de prezenţa noastră. Fără a mai aştepta întrebări, ne-a anunţat, cu voce incoloră, că familia Zenda era plecată la Braşov.

— Cind au plecat ? am tatonat ou, dornic să obţin mai multe amănunte.

Mi-am dat scama că nu auzise nimic despre accident.

— Ieri.

— Cu maşina ?

— Ba, cu toate că nu mergea prea bine. A tot încercat frate-meu s-o repare, dar pînă la urmă s-a lăsat păgubaş. Ziceau c-or s-o ducă la un atelier în Braşov.

— Ştiţi cumva unde aveau de gind să locuiască ?

— De obicei, cînd rămîn în oraş stau la mătuşa Corînei.

Mi-am notat adresa respectivă, apei m-am îndreptat spre maşină.

— Vă mulţumesc şi ne scuzaţi de deranj !

— Ei, nu-i nici un deranj, domnule, de-acum ne-am obişnuit ! Au mai venit şi alţii...

Cuvintele ei neaşteptate mi-au trezit un interes imposibil de camuflat. Am încercat să aflu, cît mai discret cu putinţă, despre cine era vorba.

— Aţi avut musafari ?

— Nu chiar musafiri, nici măcar nu-i cunosc. Acum trei zile parcă, au venit doi bărbaţi, unul după altul. Nu eram decit eu acasă.

— Şi ce voiau, nu v-au spus ?

— N-aveau treabă cu mine. Unul, voinic, de mă mir cum încăpea în prăpăditul ăla de Trabant, zicea că a fost aici cînd s-a întʻmplat nenorocinea cu domnişoara Ana, săraca, şi cu prietenul ci ! îi căuta pe Harry. Cică aranjase cu el să meargă nu ştiu unde.

— Şi celălalt ?

— Păi, cred că era de la poliţie, dumneoavoastrâ trebuie sâ ştiţi mai bine. M-a tot descusut despre cei care erau atunci aici. I-

ain povestit şi eu ce auzisem de la frate-meu. l-am spus şi de ăla cu Trabantul, că e prin sat...

— Puteţi să-mi spuneţi cum arăta ?

— înalt, destul de solid şi purta nişte ochelari negri.

Curios lucru ! mi-am zis. Eu unul n-am trimis pe nimeni aici !

în vreme ce-i mulţumeam din nou bătrînei, am observat un grup apropiindu-se în tăcere. Variam era însoţit, spre surprinderea mea, de colonelul Zenda. în spatele lor, plutonierul Vasile, şeful de post şi cei doi copii. Fără îndoială, Haralambie Zenda primise vestea tristă de la Variam. Mi-a aruncat o privire răvăşită, înspăimîntată parcă, dar nu de vederea mea, fiindcă pe mine părea că nici nu mă recunoaşte.

— Ne-am intîlnit la poştă, mi-a explicat, în locul lui, sergentul. Dînsul tocmai venea de la gară şi un consătean l-a anunţat că are un aviz telefonic din Braşov.

— Am crezut că mă caută nevastă-mea, a intervenit colonelul, însoţindu-şi spusele cu un oftat prelung. Dar, de fapt, avizul era pentru ea. Cu mine nici n-a vrut să stea de vorbă...

— Cine anume ?

— Nu ştiu. Doamna Vota de Ia poştă zice că a sunat şi aseară, şi alaltăieri scară. Cineva din Braşov...

L-am trimis pe Vasile înapoi în sat, ca sâ afle amănunte, iar pe ceilalţi i-am pus să identifice, cu ajutorul copiilor, locul de pe malul riului unde fuseseră descoperite mănuşile.

Pe colonel l-am condus spre o bancă aflată în curte, unde, după insistenţele mele a început să

povestească. Părăsiseră V.-ul cu două zile în urmă, după amiaza. De acasă, se opriseră direct la mătuşa doamnei Zenda. Va trebui să verific asta ! mi-am spus în gînd. L-am îndemnat apoi să treacă peste amănuntele nesemnificative, deşi eram conştient că-mi va fi greu sâ-l conving.

— în sfirşit, s-a hotărit el, remarcind. pesemne, nerăbdarea mea, ieri, după ce am mincat ceva, ne- vastă-mca a plecat în oraş. De atunci n-am mai văzut-o.

— Nu v-a spus ce treburi avea ? l-am întrerupt eu.

— Eh, de-ale ei ! Zicea că vrea să facă nişte cumpărături – de fapt, de-aia ne şi dusesem. Apoi avea de gînd să-şi viziteze cunoştinţele.

— Şi nu v-aţi îngrijorat, văzînd că nu se întoarce ?

— Nu prea taro. Ştiam de la mătuşă-sa că uneori rămînca pe la prietenele ei, cu care juca bridge. Ii era urit să se întoarcă tîrziu. M-am gîndit că poate se lungiseră şi de data asta la joc şi nu mai plecase. Azi de dimineaţă, eu am ieşit devreme. Ea urma să se întoarcă acasă, iar ou trebuia sâ mai rămin pînă miinc. Voiam să particip la o intilnire cu veteranii din războiul mondial. Dar cînd am ajuns la clubul veteranilor, am aflat că s-a amînat întrunirea. De acolo, am plecat direct la gară...

L-am invitat să scrie o declaraţie în legătură cu cele relatate, mai pe scurt însă, mai comprimat. Aveam senzaţia că tot ceea ce-mi spusese colonelul deşi părea întru totul credibil, semăna cu un rol bine învăţat.

încheiasem discuţia cu Haralambie Zenda, cînd a apărut plutonierul Vasile.

— Dom’ locotenent, permiteţi să raportez ! S-a sunat şi azi, şi în serile trecute, cam pe la aceeaşi oră, de la un număr din Braşov.

— Presupun că ai verificat numărul.

— Verificat, bineînţeles. Aparţine unui restaurant : „Excelsior”. Ana vrut să dau un telefon acolo, dar n-am obţinut rapid legătura şi m-am grăbit să vă raportez.

— Bine. O să ne ocupăm de asta la întoarcere, chiar la faţa locului. Deocamdată, hai să-i căutăm pe ceilalţi !

între timp, copiii arătaseră locul de pe malul rîu- lui unde găsiseră mănuşile. I-am lăsat să plece, iar pe oamenii mei i-am împărţit în două echipe. Una urma să cerceteze zona respectivă, iar cealaltă pe malul opus al rîului.

Căutările au durat mai puţin de o oră. Norocul a surîs celei de a doua grupe, spre marea bucurie a şefului de post, cel care a zărit obiectul undeva destul de aproape de mal, într-un loc cu apa limpede şi de adîncime mică.

— Dom’ locotenent, aţi avut dreptate ! mi-a strigat el, radios, înmînîndu-mi, cu o grijă exagerată, corpul delict. Dacă nu m-aş fi uitat anume după aşa ceva, mi-ar fi fost aproape imposibil să-l găsesc printre pietrele de pe fundul apei.

Aşadar, teoria mea se confirmă ! mă gîndeam, nu fără' oarecare satisfacţie. Dar atentatul asupra Cori- nei Zenda mă obliga la noi investigaţii.

Ajuns înapoi la birou, l-am pricopsit pe Varlam cu o nouă misiune.

— Varíame, ce-ai zice de o bere ? i-am propus eu pe neaşteptate. Ar merge de minune pe căldura asta.

— Dom’ locotenent, dacă-i ordin, cu plăcere !

— Din păcate, n-am timp să te însoţesc. Vreau să mă uit puţin peste însemnările voastre făcute la V. Tu însă dai o fugă pînă la hotel Excelsior şi vezi dacă poţi afla cev;i în legătură cu telefoanele alea. Probabil s-a telefonat chiar de la recepţie sau de la bar.

Abia am apucat să parcurg cele citeva pagini notate de Varlam şi să confrunt declaraţiile oamenilor interogaţi cu cele anterioare, cînd sergentul a reapărut, cu figura împodobită de un zîmbet radios.

— Atit de repede?! l-am întrebat. Cum a fost?

— Bună ! Caldă, da bună !

— Lasă asta, Varíame, nu e cazul să mă mai convingi, ţi se citeşte satisfacţia pe figură.

— Aa ! Cu problema ailaltă ? S-a sunat de la bar. într-adevăr. De către unul dintre barmani. Cînd i-am arătat legitimaţia şi l-am luat puţin l-a întrebări, a cam băgat-o pe minecă. Credea că sînt de la economică. Mi-a spus c-a făcut-o pentru un cunoscut, client de bază al localului. Tocmai cînd vorbeam, a apărut şi clientul. Cine credeţi că este ?

— Varíame !

— Gata, spun ! E Cornel Vasiliu, prietenul lui Drăgănescu.

Capitolul unsprezece

întunecase şi un vînt rece începuse să sufle stăruitor. Mă întorceam spre casă cu

gîndurile nu tocmai bine rînduite. Eram puţin trist, puţin resemnat şi nu prea aveam chef de nimic. Sunetul paşilor mei pe caldarim mi se părea asurzitor în liniştea străzii pustii. La un moment dat. am crezut că le aud ecoul undeva. în spate. Să nu fi fost oare singur ? M-am oprit brusc şi m-am uitat în lungul străzii. Nimic . nici un sunet, nici o umbră furi- şîndu-se pe lingă clădiri, atît cit puteam să văd prin bezna compactă. Am pornit din nou, accelerînd ritmul, pentru ca iarăşi să încetinesc brusc : nici un zgomot suspect. Doi tineri, care se îndreptau spre mine, m-au privit lung, apoi au trecut grăbiţi pe trotuarul celălalt. „Stau cam prost cu nervii ! mi-am spus înciudat. Mîine, poimiine mă văd la «glumeţi», îmbrăcat în cămaşă de forţă 1”

Le drept vorbind, aveam toate motivele s-o cam iau razna. Crime, urmăriri, spioni, anchete peste anchete, ore de aşteptare pe culoarele poliţiei, frumuseţi stranii înotînd în whisky, prieteni vechi pe care nu-i mai recunoşti, surprize în lanţ, indivizi cu reacţii ciudate şi alţii care caută să-ţi citească gîn- duriie – toate astea, îngrămădite dintr-odată, sînt cam prea multe pentru un om serios şi paşnic, care vrea să-şi vadă liniştit de treburi.

Am ieşit din lift şi am descuiat uşa apartamentului. în hol, am apăsat pe întrerupător, dar nu s-a intîmplat nimic. „Becurile astea au o viaţă extrem de scurtă ; nu ştiu pe ce principiu sint fabricate m-arn gîndit, îndreptîndu-mâ pe bîjbîitc* spre sufragerie. Deodată, m-am oprit în pragul camerei. înnebunit de senzaţia că degete de gheaţă mi se

plimbă sfios pe spinare. Un al nu-şţiu-cîtelea simţ mă avertiza că ceva nu e-n ordine. Nu eram singur. Am văzut o pată mare, neagră, îndreptîndu-se spre mine şi o voce groasă, gijîită, a răsunat în încăpere :

— Faţa la perete şi miinile la ceafă !

Văzusem scena asta în multe filme. întotdeauna cel care primise o asemenea invitaţie o urmase supus. Nu era momentul să fac opinie separată, mai ales că abi:t mă mai puteam mişca. Am simţit un obiect tari; înfingindu-mi-se în coaste şi o mină pipăind u-mi buzunarele.

— Mi-am lăsat pistoalele la serviciu. N-am decît citeva grenade în servietă ! am încercat eu să fac pe viteazul, ca să văd cum reacţionează.

Vocea îmi tremura totuşi, semn de nu prea mare siguranţă.

— Gura ! se auzi din celălalt colţ glasul unui alt individ. Vorbeşti cînd eşti întrebat!

N-au simţul umorului ! am constatat.

— E-n regulă, deşteptule ! m-a complimentat gî- jiitul, după ce s-a asigurat că n-am arsenalul la mine. Dă-i drumu’ la muzicuţă ! Unde-ai ascuns-o ? Mai repede, că ne grăbim, şi fără şmecherii !

— Trebuie să fie o confuzie, am spus nedumerit. N-am ascuns nimic, nicăieri.

— Poate-ai uitat, ia mai gindeşte-te ! m-a în-demnat, împungîndu-mă din nou cu pistolul. Te putem ajuta să-ţi aminteşti, nu-i aşa, Bill ?

— Yes, boss! a răspuns celălalt, cu • un rîs cavernos.

Parcă mai auzisem vocile astea pe undeva.

Neliniştile mele de pe stradă mă urmăreau şi aici.
— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Ce Sii ascund ?
— Sticla de vodcă, prostule ! a strigat gîjîitul, izbucnind în rîs.
Şi deodată, s-a făcut lumină, la propriu şi la figurat. M-am întors spre ei. Locotenentul îmi zîm- bca dintr-un fotoliu, iar Doru, cu o sticlă de pepsi în mînă rîdea de se prăpădea în mijlocul camerei. Bănuiesc că aveam o figură cam idioată, fiindcă, văzîndu-mă, amîndoi au izbucnit în hohote interminabile.
— O.K. ! Să cheme cineva salvarea ! am zis. Nu ştiu pe cine va lua, dar e, în orice caz, necesară, în alte condiţii, aş fi sunat la poliţie, dar aşa...
— Vă rog să mă scuzaţi ! a intervenit locotenentul, întinzîndu-mi mîna. Eu intenţionam sfi vă fac o vizită mult mai paşnică, dar prietenul dumneavoastră a avut cheia şi a ţinut foarte mult la farsa asta.
— A fost foarte nostimă, am răspuns. în ultima vreme, individul s-u profilat pe glume bune şi pe surprize plăcute.
— Pentru că veni vorba, să ştiţi că am venit cu sacul plin de surprize ! a intervenit locotenentul.
— Sínt imun de acum, nu mă mai miră nimic.
'M-am aşezat şi eu în fotoliu şi am încrucişat braţele.
— înţeleg că toate misterele au fost, în sfîrşit, dezlegate. Aşa e ?
— Cam aşa ceva.
— Perfect. Atunci luminaţi-mă şi pe mine !
— Intii ieşi cu vodca aia, că mă simt ca-n mij- locul deşertului, a sărit Doru.

— Da ce crezi, frate, ce-i aici, depozit ? Regret profund [1] Nu ştiam că vii, aşa că n-am făcut aprovizionarea.
— Las-o baltă, că nu ţine ! Am văzut-o eu în cămară.
M-am ridicat of tind şi m-am îndreptat spre bucătărie.
Am revenit cu cile o ceaşcă de cafea, cu pahare şi cu sticla de vodcă. Am turnat fiecăruia o porţie serioasă, cu gîndul de a pregăti cît mai temeinic momentul dezvăluirilor. Mi-am îngroşat vocea cît am putut, căutind să-l imit pe Doru :
— Hai, daţi-i drumul la muzicuţă, că mă grăbesc !
Au ris amîndoi, au sorbit din pahare şi şi-au aprins cîtc o ţigară.
— Cred că ar fi mai bine să înceapă dînsul ! a fost de părere locotenentul, arătînd către Doru. Ca să scăpaţi de o grijă.
— Cum vreţi, numai hotărîţi-vă odată. E deja tîrziu şi sînt destule de lămurit. Să nu vă-nchipuiţi că vă dau drumul înainte de-a spune tot ce ştiţi, atît despre acţiunea de spionaj, cît şi despre crimă.
— Crime ! l-a corectat locotenentul. Şi Barbu Drăgănescu a fost asasinat. Sînt cam multe de povestit. E vorba de două crime şi un atentat asupra Corinei Zenda...
— De fapt, povestea mea nu-i prea lungă, a început Doru. Dar mai bine s-o iau de la început. Cam la o săptămînă de la întoarcerea din V., m-a vizitat maiorul Tănase. M-a luat, chipurile, pe departe, punîndu-mi tot felul de întrebări în legiiturâ cu Barbu. Aflase, de la director probabil, că lucram împreună la un

program de cercetare. Mai corect spus, făceam amîndoi parte din colectivul respectiv, pentru că, altfel, fiecare lucra independent, la o temă bine delimitată. La sfîrşitul unei etape ne adunam şi corelam rezultatele obţinute, ca să putem stabili ce mai era de făcut. Dosarele erau ţinute într-un seif, la care avea acces şeful colectivului, inginerul Irimia. Ei bine, într-o dimineaţă, acum cîtcva luni. Irimia a găsit hîrtiile în altă ordine decit le lăsase el. L-a alertat imediat pe director, iar acesta, la rîndul lui. a anunţat poliţia. Bineînţeles, eu habar n-aveam de treaba asta şi nu pricepeam de ce maiorul mi-o povestea tocmai mie. Prin urmare, ei intraseră pe fir şi puseseră sub urmărire pe fiecare membru al colectivului, inclusiv pe mine. Interesant lucru să afli că timp de cîteva luni ţi-a fost urmărită fiecare mişcare, fără ca tu să-ţi dai seama. Cu puţin timp înainte de plecarea mea la V., s-a umblat din nou la seif. Noroc că rezultatele unor teste foarte importante, care sosiseră tocmai atunci, fuseseră puse, pentru mai multă siguranţă, în altă parte. Şi noroc că ea intrase deja în concediu, iar urmăritorul meu raportase că nu m-am apropiat de combinat. Practic, eram scos din cauză. Prin eliminarea treptată a suspecţllor, în urma anchetei efectuate, maiorul ajunsese la concluzia că numai Barbu putea fi spionul. Cînd mi-a spus asta, îţi dai seama, am rămas năuc. N-aş fi crezut că lunganul, bleg cum arăta, era în stare de aşa ceva. Numai că nu reuşiseră să afle cui transmitea informaţiile. Ba, mai mult, omul din umbră ii pierduse ia un moment dat urma. Acest

moment coincidea cu plecarea noastră la V. De altfel, ţi-am spus că plecasem mai devreme de data stabilită iniţial. Venise Barbu cu maşina şi mă luase pe sus. Atunci n-am dat importanţă amănuntului, abia acum mă gindcsc că a vrut probabil să scape de eventualii urmăritori.

— Altul era scopul, vă spun eu mai tîrziu ! a intervenit locotenentul.

— În sfîrşit... a reînceput Doru. Prin urmare, ne-am dus la V., unde marele spion a binevoit să dea ortul popii. Nu mă-ntreba ce s-a întimplat acolo, că nu ştiu nimic. Domnul locotenent n-a vrut să scoată o vorbă.

— N-avea rost să spun de două ori acelaşi lucru. Alai ales că povestea e destul de încilcită, s-a scuzat omul legii. Şi, pe urmă, ea se suprapune puţin cu a dumneavostră, aşa că mă scutiţi de o corvoadă.

— Corect ! am zis, apoi m-am întors către Doru. Hai, dă-i drumul mai departe .şi nu te mai rătăci în discuţii colaterale !

Şi-a mai aprins o ţigară, a sorbit din cafea, s-a uitat lung la paharul de vodcă, dar fără să-l atingă, apoi a continuat :

— Bun ! Să revin aşadar la discuţia cu maiorul. După moartea lui Barbu, lucrurile păreau să se fi liniştit. La seif nu s-a mai umblat, iar informaţiile transmise deja spionilor nu erau esenţiale. Materialele cu adevărat importante au fost protejate cu grijă. De fapt, după cum am aflat, dosarul respectiv nu fusese ascuns pur şi simplu, ci inclocuit cu un altul fără valoare deosebită. Prin urmare, proiectul rămînea în continuare secret. Toate bune şi frumoaşe, numai că tot nu înţelegeam de ce ţinea maiorul să mă informeze şi pe mine.

— Asta-i defectul tău : prinzi greu şi uiţi repede ! am spus, grăbit să nu pierd ocazia.

— Nu mai face pe deşteptul ! Nici ţie nu ţi-ar fi trecut prin cap. în sfîrşit, după ce m-a pus în temă, atent să nu scape cumva vreun detaliu, maiorul a trecut la atac. Rămăsese, spunea el, o problemă nerezolvată : prinderea spionilor. E adevărat, acţiunea lor eşuase de data asta, pentru că fusese descoperită la timp şi se luaseră măsuri. Dar indivizii puteau comite oricind alţii tentativă, în altă parte sau chiar tot aici. Maiorul judecase în felul următor : cînd acţionase ultima dată, Barbu n-avea de unde să ştie cîi dosarul cel mai important fusese înlocuit. Mai tîrziu, desigur, deşi era numai tehnician, după ce ar fi studiat atent materialele, şi-ar fi dat seama de substituire, dar asta cerea timp şi anumite condiţii. Atunci, pe loc, însă, el a fost convins că fotografiază nişte documente esenţiale şi probabil, asta urma să fie ultima lui misiune. Cercetările ajuneseserii în faza de finalizare, ceea ce era mai important se realizase. încintat de reuşită, Barbu îşi predase marfa omului de legături şi, în cele din urmă, filmul ajunese la un fel de şef, sau cam aşa ceva. Acesta, ori se pricepea el însuşi, ori, mai degrabă, colabora cu vreun specialst, cert este că avea să studieze materialele şi să-şi dea seama că lipseşte esenţialul. Ce era de făcut ? Odată cu moartea lui Barbu, accesul la documente era deo-camdată blocat. înlocuirea dosarului, de care trebuie să-şi fi dat seama şi ceilalţi, conducea la ideca că Barbu fusese descoperit. Dispariţia lui putea totuşi să-i şi ajute : pericolul se mai

îndepărtase în felul ăsta, iar măsurile de precauţie puteau fi şi ele mai puţin severe. Ar fi fost, prin urmare, ceva mai simplu de obţinut datele, cu condiţia să existe omul dispus ori silit să acţioneze. Şi atunci, ce trebuiau să iacii indivizii ? întrebarea asta mi-a pus-o maiorul.

— Foarte simplu ! l-am întrerupt eu. Să găsească un alt prost, să-i pună în braţe o ţipă dată dracului, care să-i deregleze circuitele şi să-l aducă în stare să facă tot ce-i cere. Nici nu trebuiau să caute prea mult.

— Puteau folosi şi altă metodă, nu asta era problema. Cert este că erau nevoiţi să racoleze urgent pe cineva, dacii voiau să mai pună mîna pe proiect. Şi cum colectivul mai număra, după ce Barbu ne părăsise, numai trei membri, iar eu eram cel mai tînăr, ceilalţi fiind trecuţi de cincizeci de ani, maiorul a presupus că eu voi fi cel ales. De acum încolo începe bîlciul ! Voi accepta eu, om serios, om integru, om cu o înaltă conştiinţă, să mă las atras în jocul lor ? Şi, dacă voi accepta, voi fi în stare să mă prefac cît mai convingător cu putinţă ? După ce m-ar fi racolat sub o formă sau alta, urma să le pasez nişte informaţii fără prea mare importanţă, poate chiar nişte documente false, pînă cînd poliţia ar fi reuşit să pună mîna pe toată reţeaua. Jocul putea deveni periculos la un moment dat, m-a avertizat maiorul, asigurîndu-mă totodată că voi fi permanent supravegheat, cu cea mai mare atenţie. Bineînţeles, am stat o vreme pe gînduri ; nu mi se părea nicidecum o treabă uşoară. Trebuia nu numai să joc un teatru perfect, ci să-mi şi controlez fiecare

mişcare, fiecare gest, fiecare frază. Pe de altă parte, nici indivizii nu era nişte ageamii. Cu siguranţă, aveau să mă testeze şi, dacă li s-ar fi părut ceva suspect, nu se ştie ce s-ar fi putut întîmpla. În cele din urmă, totuşi, am acceptat, poate mai mult în speranţa că cele spuse de maior nu erau decît nişte presupuneri şi că spionii vor acţiona altfel. Lucrurile s-au petrecut însă exact aşa cum a prevăzut el.

— Prin urmare, te-ai dat cu bandiţii ! am sărit eu. Stă scris „spion" pe fruntea ta.

— Orice s-ar spune, a intervenit locotenentul, şi-a jucat foarte bine rolul.

— Cred că nici n-a fost prea greu 1 am replicat eu. Să treci din bar în bar şi dintr-o discotecă în alta, să te plimbi toată ziua cu taxiul, să te bălăceşti în whisky şi s-o ai la tine pe Venus în persoană, gata să-ţi satisfacă orice dorinţă, trebuie să fie destul de plăcut. Aşa spionaj aş face şi eu. Apropo ! m-am adresat apoi lui Doru. Cînd îl mai vezi pe maior, spune-i din partea mea că, dacă mai apar ceva probleme de genul ăsta, îl servesc cu plăcere.

Dar fără să-mi acorde cea mai mică atenţie, Doru şi-a şi reluat istorisirea :

— Mai departe, cunoşti, în linii mari, povestea. Cîteva zile nu s-a întîmplat nimic deosebit. Eram într-o permanentă alertă, numai că fără prea mare folos. N-aveam ideea cum mă vor aborda, dacă se hotărau s-o facă, şi suspectam pe fiecare individ care se apropia de mine, sau mi se părea mie că se uită mai nu ştiu cum. N-am avut însă, mult de aşteptat. Într-o seară, m-am întîlnit

întîmplător cu George, amicul tău. Mi-a propus să bem o bere.

15U

La restaurant am intlnit-o pe Paula. Ţi-am povestit scena pe larg, în scrisoare. Mă simt dator să recunosc că, deşi fusesem prevenit, nu mi-am dat de la început seama ce hram purta, că tocmai ea avea rolul să mă atragă în combinaţie.

— Cred şi cu, l-am întrerupt, te furase peisajul!

— E un lucru lesne de înţeles, i-a luat apărarea locotenentul. Oricum, nu era singura victimă. Colaboratorul meu, aflat şi el pe undeva pe arpoape, rămăsese pur şi simplu extaziat.

— Nu cumva unul mic şi negricios ? l-am întrebat, amintindu-mi de tipul care se ţinea pe urmele lui Doru.

— El este. Mi-aţi relatat cum v-aţi întîlnit cu el. Omul a fost puţin deruţat în momentul acela, neştiind dacă trebuie să vă urmărească pe dumneavoastră sau să văd mai departe de domnul Geor- gescu. Pină la urmă şi-a zis că ordinul e ordin, aşa că l-a respectat întocmai.

— Se pare că m-aţi bănuit serios, odată ce m-aţi pus sub urmărire ! s-a interesat Doru.

— Sincer să fiu, da ! Nu aveam nici o probă împotriva dumneavoastră, dar, aşa cum se desfă- şuraseră evenimentele, candidaţi la locul întii în topul suspecţilor. Despre asta o să vorbim însă la timpul potrivit.

— Oricum, sînt flatat ! a declarat Doru, solemn.

Apoi, după ce şi-a mai încărcat bateriile cu o nouă provizie de vodcă, a continuat:

— După primul „şoc” – sper că termenul te mulţumeşte, m-a consultat el – am înţeles că „jocul” începuse. Nu învăţasem un rol anume, pentru că nu aveam cum să ştiu ce vor întreprinde ei. Trebuia să mă orientez din mers. Pentru început, Paula s-a mulţumit să mă poarte prin localuri şi să-mi toace paralele. E drept, nici cu n-am asistat pasiv, li dădeam de înţeles cii stilul ăsta de viaţă îmi place la nebunie. Am ajuns astfel să cunosc toate barurile din Braşov şi să comand cu nonşalanţă tot felul de băuturi despre care nici nu auzisem pînă nu demult. Nu puteam insă nici să exagerez, pentru că era foarte posibil ca indivizii să mă fi urmărit de mai multă vreme, ca să vadă cam ce învîrt şi să-şi fi dat seama ce persoanîi serioasă şi sobră sînt.

M-am uitat spre locotenent acompaniat de o strimbătură semnificativă : „Uite la el ce poate spune !”

— într-o zi, a continuat Doru, prefăcindu-se că nu observă, Paula m-a şi întrebat dacă mă distram aşa şi mai înainte. Bineînţeles, i-am răspuns că nu, pentru simplu motiv că nu prea aveam cu cine, însă de cîte ori se ivea ocazia... Acum, în compania ei, de bună seamă, era cu totul altceva. Evident, în toată perioada asta, a căutat să mă atragă cu farmecele ei irezistibile, numai că fără să exagereze din păcate.

— Nu e cazul să intri în amănunte ! l-am oprit eu, pudic. Şi nici să-mi faci acum pe durul, că am văzut eu ce topit erai.

— Aiurea ! Am fost un incoruptibil ! Altul,

mai slab de înger, i-ar fi pus urgent în braţe toate documentele de la combinat, cu fişete cu tot.

— Eşti un adevărat erou ! Sînt pur şi simplu copleşit de admiraţie ! Dar, ia spune, tipa nu te-a descusut deloc apropo de proiectul ăla ?

— La început nu, iar cînd a făcut-o a fost cit se poate de naturală. M-a luat, chipurile, pe departe. M-a întrebat întii şi întii cum stau cu banii – întrebare foarte firească, tinînd cont de cheltuielile pe caro le suportam – cit cîştig şi dacă sînt mulţumit. Normal ,m-am declarat nu nemulţumit, ci do-a dreptul indignat : muncă multă, bani prea puţini, pregătirea şi capacitatea mea ar fi meritat altă soartă ctc. Altă dată, s-a interesat ce lucrez la serviciu, cu ce mă ocup, dacă n-ar ii cumva mai bine să mă mut în altă parte, unde se cîştigă mai mult. I-am răspuns, cit am putut de naiv, că-mi place munca pe care o fac, este extrem de interesantă şi că, de curînd. mă ocun oarecum şi de cercetare, ceea ce e şi mai pasionant. Aveam chiar, mă lăudam eu cu modestie, o seric de idei aşa şi pe dincolo, dar, din păcate, nu aveam şi condiţii să mi le pun în aplicare. Lucrurile sînt mult tărăgănate de birocraţie, de lipsa unor materiale sau utilaje etc. I-am dat şi un exemplu, ca să nu creadă că vorbesc în vint : un proiect, început în urmă cu un an, abia acum a ajuns în faza de finalizare. M-a ascultat cu o bunăvoinţă extraordinară. Nu citeam altceva dccit compasiune şi

sinceritate totală în ochii ei albaştri. Într-o scară, i-am declarat că nu mai am bani şi că n-ar fi rău să ne rezumăm la nişte distracţii mai puţin costisitoare. S-a bosumflat fotogenic : nu-i plăcea să se plimbe aiurea pe străzi sau să meargă la filme, în ultimul rînd de scaune. Ea voia să danseze, să vadă lume bună, s-o vadă lumea bună, să bea un whisky, dacă are chef şi aşa mai departe. Ştiam ce avea Sii urmeze foarte curînd.

— .A trecut la atac ! am presupus eu. perspicace.

— D;t ! A fost docilă vreo două zile, a „suportat" situaţia, dindu-mi de înţeles că lucrurile nu puteau rămine aşa. Apoi, în timpul unei plimbări prin parc, mi-a mărturisit că a vorbit cu unchiul ei şi că acesta i-a promis un ajutor substanţial şi dezinteresat. M-am arătat lovit în mîndria mea masculină : o să ne decurcăm noi şi singuri, cumva. A doua zi. a venit cu răspunsul unchiului. Cică el ar cunoaşte un neamţ venit cu nu ştiu ce afaceri pe la noi. N-ar fi o problemă să mi se găsească un post avantajos „acolo", de preferat decit o perspectivă de şomer aici. Peste puţin timp, am fi putut pleca amindoi din ţară spre un viitor lipsit de griji şi veşnic senin. Bineînţeles, neamţul nu făcea treaba asta degeaba. Unchiul era în continuare pe deplin dezinteresat, neamţul însă, ca orice neamţ, era un afacerist. Îmi cerca şi el un serviciu, în schimb.

— Documentele !

— Doar atît. Dacă înainte mă arătasem

entuziasmat de plan, la auzul acestei propuneri am fost total dezamăgit. Toate iluziile mi se prăbuşiseră, una cite una. Cum puteam să fac aşa ceva, mă văicăream eu. neajutorat. Asta se chema furt şi încă unul dintre cele mai grave. în afară de asta, nu vedeam cum i-aş putea îndeplini dorinţa. Apoi, pre- supunînd că aş fi încercat, riscul era enorm. Dacă eram prins, ce avea să se întîmple cu mine ? Mi-a răspuns cu ochii în lacrimi că îi părea nespus de rău. Ar fi fost aşa de frumos ! Totuşi, m-a implorat ea. poate mă mai gîndesc. Nu-i venea să creadă că e aşa de complicat. Mi-a explicat îndelung că nu trebuia să sustrag, în definitiv, hîrtiile, ci doar să

le fotografiez cu un aparat minuscul, atit de mic, incit aducea cu o jucărie, aşa *că* toată operaţia semăna mai do grabă cu o joacă : o joacă din care ieşea, la urma urmei, şi o sumă frumuşică de bani. În sfirşit, m-am mai gîndit ce m-am mai gindit, m-am coclit şi eu cit am crezut că se cuvine şi, în cele din urmă, mai mult mort de spaimă, am acceptat. Bineînţeles, nu mai o nevoie să vă spun, de-a lungul întregii perioade am ţinut legătura cu maiorul Tănase. El stabilea „strategia”, sfătuindu-mă ce anume să spun şi cum să mă comport în anumite situaţii.

Doru a făcut o pauză, necesară ca să-şi aprindă ginditor o altă ţigară. A tras cîteva fumuri, a sorbit din cafea – vodca o terminase de mult – apoi a continuat :

— Aşa a început activitatea mea de spion. Paula nu mi-a făcut cunoştinţă cu nimeni altcineva din reţea. Nici măcar „unchiul” n-a mai apărut. I-am dat un prim film cu nişte fotografii fără prea mare importanţă, pe care ei le aveau deja. „Unchiul” mi-a transmis prompt o sumă de bani, de încurajare, .şi m-a sfătuit, prin intermediul ei, să nu mai risc pentru o pradă atît de „subţire”. Să pun mai repede mina pe datele esenţiale. în acelaşi timp, am fost asigurat că au început demersurile în problema postului meu; afacerea era ca şi încheiată. Stimulat în mod corespunzător de aceste promisiuni, am trecut cu încredere la pregătirea documentelor pe care mi le cereau. Stabilisem o dată precisă pentru marea operaţie. Urma să predau filmul „unchiului[11]

în persoană, în schimbul banilor, în valută, firește. Aveam de gind să-mi cer mai întîi drepturile, ca să le par i'[1]"' degrabă lacom decît suspect. Evident, nu-mi făceam iluzii că voi primi totul de-a gata plus valizii cu bani. Dimpotrivă, se putea prea bine ca individul să devină violent Ştiam însă căi acţiunea era bine pusă la punct şi se va interveni la timp. Cu alte cuvinte, n-avea de ce să-mi fie teamă.

— Sînt convins că nici nu ţi-a fost, nu-i aşa ? l-am întrebat eu binevoitor.

— Aşa e, bineînţeles ! Abia acum tremur, cînd îmi amintesc. Atunci însă eram viteaz nevoie mare. Mai bine dă-mi un întăritor !

I-am scuturat în pahar ultimele picături din sticlă.

— Aşa ! a exclamat el mulţumit. Mai tîrziu am aflat că „unchiul" era supravegheat pas cu pas. O- dată ce Paula fusese pusă sub urmărire, depistarea lui nu mai reprezentase o problemă. Maiorul avea însă convingerea că „unchiul" era doar o verigă intermediară. Prin el voia să ajungă la şeful reţelei, cel care urma să primească în final filmele. Aşadar, în ziua respectivă, eram înarmat cu toate materialele necesare şi pregătit sufleteşte pentru marea aventură. Numai că acasă m-am trezit cu un tip plin de bune intenţii care ţinea morţiş să-mi facă tocmai a- tunci morală.

— De unde naiba era să ştiu cu ce te ocupi tu în timpul liber ? am izbucnit. Trebuia să-mi fi spus. Asta se cheamă lipsă totală de încredere, ca să nu zic altfel.

— Degeaba te superi ! N-aveam voie să bat toba. Şi aşa maiorul mi-a administrat o muştruluială din cele mai severe fiindcă te-am dus la restaurant.

Nu m-am lăsat cu una, cu două :

— Ai vrut să mă vezi plesnind de invidie, nu-i

— Aiurea ! Ştiam câ eşti un insensibil. în orice caz, episodul cu restaurantul nu avea prea mare importanţă. În schimb, a doua zi era cit pe-aci să-mi încurci toate planurile.

— Ce ziceţi de el ? m-am adresat locotenentului, care ne privea pe amindoi amuzat. Eu mă zbat pentru soarta lui, am grijă să nu facă prostii, iar el, ingratul, după ce mă lasă să plutesc în ceaţă, mă mai şi acuză că-i încurc socotelile !

— Lasă că asta mai discutăm noi ! a sărit Doru. Noroc că ai fost neutralizat la timp. Ce s-ar fi în- timplat dacă „unchiul" observa că sînt urmărit ? Nu numai că putea fi compromisă toată acţiunea, dar puteai intra şi tu într-o încurcătură de mai mare dragul. Mai ales că băieţii şi-au arătat, într-adevăr, colţii, aşa cum prevăzuse maiorul. Paula m-a dus la o adresă pe strada Lungă, unde trebuia să facem schimbul de „mărfuri". Acolo ne aştepta scumpul ei „unchi" împreună cu un tip cit un dulap, cu mutră de gorilă. Ca nişte oameni de afaceri serioşi, nu neam pierdut vremea cu politeţuri. „Aţi adus filmele ?" m-a întrebat „Unchiul". I-am spus că le am, dar aş dori să văd banii. Mi-a arătat

o servietă diplomat, pe care am dcschis-o : era plină cu bancnote verzi. I-am dat flmele. în loc să-mi mulţumească, tipul m-a privit crunt, a luat geanta diplomat în mînâ, şi-a pus pălăria pe cap şi s-a întors spre celălalt. Sînt ai tăi, a zis cl. Gorila a băgat mîna în buzunar, de unde a scos un pistol cît o cărămidă de mare. -,Nu înţeleg", am făcut eu pe prostul, indreptindu-mi privirea spre Paula. Căutam să par oarecum calm, nu ştiu dacă şi reuşeam. Paula s-a uitat la mine ca la o gazetă de perete, şi-a luat geanta şi a pornit către uşă. „Unchiul" a oprit-o cu un simplu gest, iar gorila i-a barat de-a binelea calea. Cu un rânjet sardonic, „unchiul" s-a scuzat apoi că are nişte probleme urgente şi ieşit. Paula a rămas o vreme blocată, fără să realizeze situaţia ; abia mai tîrziu, îngrijorată, mi-a aruncat o altă privire, mai omenească. Devenisem singura ei speranţă. Numai că eu nu puteam face mare lucru. Dacă încercam ceva, tipul mu împuşca pe loc. Nu-mi rămînea decît să aştept o clipă de neatenţie din partea lui sau să sper că maiorul e „pe fază" şi va interveni la timp. „Dacă nu vă deranjează, o să facem o mică plimbare cu maşina", ne-a propus gorila, cu faţa lăţită de un rinjet. Acum, cînd îmi rememorez scena, o fac cu oarecare detaşare, atunci însă o cam băgasem pe mînecă. Dacă totuşi maiorul nu putea interveni ? Sau dacă reuşea să apară, dar cu vreo două-trei minute mai tîrziu ? .Afară s-a auzit maşina „unchiului" demarind. Gorila tocmai ne făcea semn cu pistolul s-o cîrmim spre uşă, cînd au dat

buzna oamenii maiorului. Am răsuflat uşurat, în vreme ce Paula m-a privit complet derutată : nu ştia dacă e cazul să se bucure sau nu.

— /Avusese o zi grea săraca ! am compătimit-o eu. Şi „unchiul” ?

— Cu el nu ştiu exact cum a fost. în orice caz. a fost prins. Poate ne lămureşte dînsul mai bine, a arătat el spre locotenent.

— „Unchiul” a fost lăsat să plece şi urmărit discret. a spus acesta. S-a întîlnit într-adevăr cu „şeful” şi au fost surprinşi de oamenii maiorului. Cu ocazia asta s-au găsit suficiente probe, care să le asigure la amîndoi un viitor lipsit de griji. Nici eu nu cunosc prea multe amănunte. Ca să fiu sincer, nici nu m-a interesat să aflu mai mult. Pe mine mă pre-ocupa autorul crimelor din V.

— Dun ! Se pare c-a venit rindul dumneavoastră ! a rostit Doru. Eu unul mi-am încheiat rolul.

S-a tolănit pe canapea, picior peste picior, cu ceafa rezemată de spătar.

— Aştept cu nerăbdare povestea ! a spus el.

Capitolul doisprezece

Deodată, mi-am dat seama că se făcuse liniştе deplină. Mă cufundasem în gînduri şi uitasem cu totul de ceilalţi. Fumam absent, privindu-i cu un zimbet înţelegător ; într-un fel mă amuzau acrele de detectivi pe care şi le dădeau.

Radu Enescu s-a întors spre mine, ca să mă îndemne încă o dată :

— Sîntem amîndoi nerăbdători să aflăm cine i-a ..sinucis" pe cei doi. Acum, că l-aţi scos pe Doru basma curată, nu văd cine-ar mai putea fi.

— Pînă nu demult, susţineaţi altă versiune.

— Era un bluff, mai mult ca sigur, a intervenit Georgescu. I se trage de la bridge. Nu voia decit să vă îndrepte spre o pistă falsă. N-a înţeles niciodată cum a putut z\.na să-l prefere pe Barbu în locul lui. Asta poate fi un motiv foarte serios pentru crimă, nu ? Sper că aveţi cătuşele la dumneavoastră.

— Din fericire, am un alibi solid, a răspuns Encscu, luindu-l, oarecum, în serios. Cel puţin pentru prima crimă. Iar pe Barbu ce rost ar fi avut să-l ucid, odată ce Ana tot nu mai era ? Oricum, dacă ar fi să aleg pe cineva, cu aş merge pe „unchiu". M-am gîndit de mult că ar putea să fie cineva din afară. Nu ştiu ce-o fi avut cu biata fată, dar pe Barbonc avea destule motive să-l omoare. Şi-o fi dat scama că fusese dccoperit şi de frică să nu trăncănească. Ceea ce nu înţeleg c de ce a încercat s-o lichideze şi pe doamna Zcnda şi, ma'i ales, cum a făcut-o. Oricum, rămînc favoritul meu.

— Nu faceţi pariu, că o să pierdeţi ! l-am

sfătuit. Tocmai pe Barbu Drăgănescu n-avea cum să-l omoare. Doar dacă admiteţi că ar fi pătruns pe furiş în casă, fără să-l observe nimeni, coca ce ora aproape imposibil. Vă dau şansa să mai ghiciţi o dată, după ce vă prezint toate datele.

Radu Enescu s-a aşezat mai comod în fotoliu, numai ochi şi urechi.

— S-o luăm în ordine cronologică ! am continuat cu. Moartea Anei Carp s-a produs între nouă şi jumătate şi zece, după raportul medicului legist. Cauza morţii, evidentă : împuşcarea. Conform expertizei balistice şi medicale şi amprentelor găsite pe pistol se poate trage concluzia că este vorba de o sinucidere. Spun „se poate”, pentru că acest mod

de sinucidere este relativ uşor de simulat. Trebuie Să mărturisesc că, încă de la începutul anchetei, moartea Anei Carp mi s-a părut suspectă. Nu aveam nici un element concret pe care să mă bazez, simţeam însă că ceva nu-i în regulă.

— Flerul, nu ? a întrebat Doru Gcorgescu.

— Flerul ! ín meseria noastră contează şi asta foarte mult. Nici nu era vorba numai do fler. În primul rind, m-am întrebat de ce şi-a ales Ana această calc de a-.şi lua viaţa. Statisticile arată că sinuciderea prin împuşcare este foarte rară în rîn- dul femeilor. Ori ca putea foarte bine să-şi aleagă alte mijloace. De exemplu, putea să folosească ea somniferele. Existau toate condiţiile să fie descoperită tîrziu, deci n-avoa de ce să se teamă că ratează.

— Şi aţi tras concluzia c-a fost crimă ! a presupus Enescu.

— „Concluzia” e cam mult spus. Repet : nu mă bazam pe nici un fapt concret în presupunerile mele. Ori, pentru a trage concluzii, trebuie să ai probe. Din păcate, asasinul n-a lăsat nici o urmă, nici cel mai mic indiciu.

— Destul de urît din partea lui 1 a continuat Radu Enescu, dueîndu-şi un deget la obraz. Prin cărţi şi prin filme criminalii sínt ceva mai cumsecade, îşi mai avertizează victima cu cîte-o scrisoare, mai uită la locul faptei cîte-un nasture, cite-un muc de ţigară...

— Sau, dacă înscenează sinuciderea, mai lasă cîte-un bileţel de adio 1 a completat Georgescu pe acelaşi ton.

— N-a fost cazul aici ! am încercat ou să aduc discuţia pe un făgaş serios. Asasainul Anei a vrut sâ comită o crimă perfectă şi ?. fost pe punctul de a reuşi. Totuşi, chiar presupunind că era vorba de crimă, apărea din nou întrebarea : de ce nu s-a folosit un alt mijloc ? Se putea înscena sinuciderea şi prin otrăvire, de exemplu. De ce asasinul a preferat pistolul ? Cînd am aflat răspunsul la întrebarea asta, lucrurile s-au lămurit destul de repede. Dar pînă atunci au apărut multe alte probleme. în sfir- şit, ancheta privind moartea Anei Carp nu mi-a adus nici un rezultat promiţător. V-am interogat atunci pe toţi, cu excepţia lui Drăgănescu. fără să aflu marc lucru. Mai corect spus, cele aflate nu însemnau atunci mare lucru. O scrie de amănunte aveau să devină foarte importante ceva mai tîrziu. Din nefericire, singurul om capabil să-mi furnizeze mai multe date n-a mai avut cum s-o facă. în legătură cu moartea lui, am avut posibilitatea să elimin destul de repede ipoteza sinuciderii sau accidentului. De data asta, dispuneam şi de aşa numite ,.corpuri delicte” : tuburile de somnifere. După cum ştiţ-i, am căutat prin toată casa, dar n-am găsit altele, iar cele găsite nu purtau amprentele lui. Am întrebat dacă a aruncat cineva vreo cutie sau vreun flacon de medicamente şi toată lumea mi-a răspuns negativ. Nu puteam crede că Drăgănescu a luat pilulele fără să lase amrpente pe tubul respectiv. De fapt, asta a fost una din greşelile criminalului. Poate că nu e tocmai o greşeală. Mai curînd cred că n-

a mai avut posibilitatea să-i imprime amprentele pe tub, condiţiile nu i-au permis. în noaptea aceea, domnişoara Dinu s-a culcat în hol, şi, cum intrarea în camera lui Drăgănescu se face pe acolo, riscul de a fi văzut era foarte mare. Fără această eroare, poate câ ancheta s-ar fi încheiat demult şi asasinul ar fi dormit liniştit. Concluzia ar fi fost fie câ cei doi s-au sinucis, eventual, Drăgânescu involuntar, fie câ el a omorit-o pe fată şi apoi s-a sinucis. Cum, de altfel, aţi presupus şi dumneavoastră la un moment dat ! l-am flatat încă o dată pe Radu Enescu.

— După eite am aflat în seara asta, bărbosul putea fi foarte interesat ca .Ana să moară, nu ? a în- intervenit, sigur pe el, acesta.

— E adevărat. De altfel, abia cînd am aflat că el era spion, mi-am putut face o idee despre mobilul primei crime. Nu aveam, iarăşi, nici o dovadă concretă, însă era cel care se potrivea cel mai bine. Rină atunci, exciusosem din calcule doar interesul material, dar nu puteam să nu mă gindesc şi la altă posibilitate : la un mobil de ordin sentimental, spre exemplu.

— Aha, ce spuneam eu ? ! Propun ?-’i-l legăm iutii şi pe urmă să povestiţi mai departe ! a sărit Doru Georgescu. arâtînd spre prietenul lui.

Enescu a mimat o figură fioroasă.

— Prin urmare, după ce aţi aflat cu ce se ocupa Barbu, aţi ştiut mobilul ! mi s-a adresat ol.

— N-am spus asta. Am ştiut cu certitudine

mobilul abia spre finalul anchetei. Pînă atunci, nu puteam neglija nici o variantă, de teama să nu-l elimin dintre suspecţi chiar pe asasin. Să revin însă la Barbu Drăgânescu. Incercînd sâ aflu cit mai multe despre el, am ajuns şi la combinat, unde directorul m-a informat despre fotografierea documentelor. Am luat legătura cu maiorul Tânase, care m-a asigurat de vinovăţia lui Drăgânescu. Era deci normal sâ ajung la următoarea ipoteză : Ana şi-a dat seama că prietenul ei învîrte ceva necurat, iar el, de teamă să nu fie denunţat, a suprimat-o. Foarte plauzibil. Mai mult, cum el făcea parte din reţeaua de spionaj, se explica şi proveniența pistolului. Exista deci un mobil foarte serios, iar individul nu avea alibi, ba chiar se comportase suspect atît scara cit şi dimineaţa. Beţia de după aceea putea fi şi puţin simulată ca să se sustragă de la anchetă.

— Da, dar atunci cine l-a omorît pe el ? a întrebat Radu Enescu.

— Tocmai asta era problema. Apărea o a treia persoană : asasinul lui Drăgăncscu. Cine să fie şi ce interes să fi avut ? La prima întrebare n-aveam cum să răspund, pentru că nimeni nu avea alibi. Oricine putea s-o facă, fără prea mare dificultate. Nici în privinţa mobilului lucrurile nu păreau mai clare. Putea fi omorît de unul din spioni, pentru că devenise periculos şi, oricum, îşi îndeplinise misiunea – la ora aceea probabil nu descoperiseră încă lipsa ultimelor rezultate – sau nici n-o ucisese el pe Ana Carp, în schimb, văzuse, fără să vrea, ceva şi

adevăratul asasin era obligat să-l elimine. Cele două ipoteze se puteau combina şi într-una singură. Dacă Drăgăncscu avea vreun complice printre cei prezenţi ? Hotărîseră împreună s-o ucidă pe fată, iar apoi celălalt, ca să scape de un martor incomod îl omorîse şi pe el.

— Asta însemna că tot celălalt o omorise şi pe Ana, nu ? a ţinut să precizeze gazda.

— De ce ? s-a interesat Doru Georgescu.

— Păi, dacă o omora Barbu, celălalt îl avea la mină şi n-avea nici un rost să se mai complice, înfăptuind o crimă pentru care nu poseda alibi ! a răspuns perspicace Enescu, cerîndu-mi din priviri aprobarea.

— într-adevăr, dacă mergem pe ipoteza complicităţii, cam asta era concluzia logică. Şi atunci, ncavînd alte date, nu-mi rămînea decît să descopăr cine putea fi complicele. Problema era foarte dificilă, pentru că nici unul nu avea alibi.

— Iar o anumită persoană a făcut totul pentru a deveni suspectul numărul unu ! m-a completat Radu Enescu, arătînd spre prietenul lui.

— Cam aşa este ! am admis eu. Maiorul Tănase mă asigurase că Drăgănescu fusese autorul furtului de la combinat, dar asta nu excludea posibili- tatea unei complicităţi. Discuţia cu maiorul a avut loc înaintea ..recrutării" domnului Gcorgescu. L-am urmărit deci pe acesta o scurtă perioadă, iar comportarea dînsului mi s-a părut, evident, suspectă. Mai tîrziu, am fost înştiinţat de manevra pusă la cale şi am

abandonat pista, recunosc, nu fără oarecare părere de rău. Oricum, între timp i-am avut în vedere şi pe ceilalţi : Haralambie şi Corina Zcnda, George Ulmeanu şi Florenţa Dinu.

— Şi pe mine ? ! s-a interesat Enescu, sincer curios.

— Nu pentru multă vreme. Nu vă puteam pune în circă nici un mobil serios. Eventual, puteam presupune că-l uraţi pe Barbu Drăgănescu şi aţi vrut să vă răzbunaţi. Mi s-a părut totuşi prea puţin pentru crimă. În definitiv, nu aveam nici o dovadă că Ana Carp însemna foarte mult pentru dumneavoastră.. M-am informat şi n-am găsit pe

nimeni care să vă fi văzul împreună. în plus, pentru prima crimă aveaţi un alibi tabu.

— Ei, vezi I s-a intors el, foarte satisfăcut, către Georgescu.

— Uneori, însă, tocmai asta mă punea pe gin- duri ! am încercat eu să-l necăjesc puţin. Prea păreaţi curat, prea n-aveaţi nici o pată. Pe urmă, insistenţa dumneavoastră de a pleca din V. cit mai repede ora şi ca suspectă şi. dacă v-am dat drumul, a fost tocmai pentru a-mi lămuri motivul acestei insistenţe. Prin urmare, n-aţi scăpat nici dumneavoastră : un colaborator de-al meu v-a însoţit pas cu pas în prmele zile ale turneului de la Tuşnad. Abia după aceea v-am tăiat de pe lista suspecţilor.

— Mai bine mai tîrziu ! a suspinat Enescu, ră- suflînd uşurat.

Mi-am aprins o altă ţigară – a cita, oare ? – inainte de a-mi continua relatarea.

— Do altfel, în prima fază a anchetei, n-am reuşit, practic, să tai pe nici unul de pe lista neagră. Făceam o mulţime de speculaţii, formulam o mic de ipoteze, fără să găsesc nici o probă solidă pentru susţinerea lor. Dacă totuşi am pornit greşit ? m-ain gîndit la un moment dat. Am reluat ecuaţia, încercînd să analizez datele dintr-un alt unghi. Şi iată că o nouă variantă a început să prindă con- tur, dar nici ea nu era verificată de vreo dovadă materială. Aveam să mă conving insă foarte cu- rind că sînt pe drumul cel bun : în rîul din V., aproape de casa familiei Zenda, am găsit un alt pistol...

S-au uitat la mine, uimiţi. Nu i-am lăsat să înceapă din nou cu cine ştie ce presupuneri, aşa că am continuat :

— La început nu înţelesesem de ce se folosise un pistol pentru asasinarea Anei. Probabil că vă întrebaţi : ce rol avusese acest al doilea pistol ? Dacă veţi răspunde la cele două întrebări, veţi descoperi imediat asasinul...

M-au privit amîndoi lung, apoi s-au uitat ne-ajutoraţi unul la altul. Dîndu-.şi seama că se afla într-o situaţie dificilă, ceea ce, desigur, nu-i prea era la indemînă, Enescu s-a întors către mine :

— Sînteţi mult prea ermetic. Mai aveţi niscaiva elemente din astea, numai bune pentru clarificări ?

— Nici nu mai sînt necesare. Odată rezolvată problema pistoalelor, toate micile amănunte se imbinfi perfect în imaginea de ansamblu.

M-a privit neîncrezător. S-a luptat o vreme cu sine însuşi, pînă cînd, în cele din urmă, curiozitatea» a învins.

— Mă dau bătut ! a zis. Spuneţi-ne cine e. nu ne mai fierbeţi !

Apoi către Doru Georgescu :

— Tu ai vreo idee ?

— Nu, dacă nu eşti tu, nu ! Poate are dînsul vreun asasin de rezervă.

— Totuşi, chiar răspunzînd la întrebările astea, nu obţii nici o probă împotriva criminalului ! mi s-a adresat Enescu, intrigat.

— Aveţi dreptate ! Logic însă, totul se clarifică. Iar odată găsită soluţia, e mult mai

uşor să aduni probe pentru susţinerea ei. Ceea ce e mai nostim e că cineva a ştiut de multă vreme, fără nici un dubiu, cine e asasinul. Şi, mai ales, a avut totul de-a gata, fără să facă aproape nici un efort.

— Asta-i chiar culmea ! a strigat Georgescu, revoltat.

— Într-una din vizitele la V., m-am simţit cu dator să le explic, am aflat de la sora colonelului că fusese interogată de un aşa zis ,.coleg" de-al meu. în cclc din urmă, am pus mina pe acesta. Aflase, cu ocazia unor alte investigaţii prin sat, că dumneavostră, bridge-iştii aţi plecat la Tuşnad. A găsit cu uşurinţă hotelul la care aţi fost cazaţi şi a urmărit-o pe domnişoara Dinu. Chiar dumneavoastră mi-aţi povestit asta ! i-am amintit lui Enescu.

— Da ! a recunoscut el intrigat. Nu văd însă care e legătura.

— O veţi vedea imediat. Vă amintiţi că, în ziua crimei, aţi făcut un drum la poştă şi aţi expediat un colet pe care vi-l dăduse Barbu Drăgăncscu ? Pacheţelul conţinea tocmai dovada despre care v-am vorbit.

— Expediată de Barbu ? s-a minunat Georgescu.

— Chiar de el ! Pentru că, uitaţi, să vă mai ajut puţin, varianta complicităţii lui s-a dovedit valabilă. El a avut, într-adevăr, un rol important în uciderea Anei Carp : acela al asasinului de rezervă, ca să reiau ideea domnului Georgescu. Iar greşeala esenţială a „titularului", ca să mă exprim aşa, a fost că l-

a subestimat. Drăgănescu ştia că devenise un martor periculos. Mai mult, şi-a dat seama de asta încă dinaintea comiterii crimei'şi şi-a luat unele măsuri de[1] precauţie. În ajunul acelei zile nefaste a avut o discuţie cu asasinul, în care au pus la punct amănuntele. Ei bine, el a înregistrat convorbirea.

— Asta-i bună ! ii exclamat Enescu, începînd să se agite. Şi asasinul nu şi-a dat seama ?

— Nu ! Drăgănescu a fost precaut: a folosit două casetofoanc.

— Ah, ştiu ! a sărit Doru Georgescu. În seara aceea, mi-a cerut mie casetofonul şi o casetă. Spunea căi vrea să imprime ceva de la mine. Bănuiesc că l-a pus pe al meu la vedere şi a imprimat cu al lui, ascuns undeva..

— Aşa trebuie să fi procedat. Nu numai că l-a pus pe al dumneavoastră la vedere, dar l-a şi lăsat să cînte în surdină. Pe bandă, în afară de vocile celor doi, se aude şi muzică. Dar el a mers şi mai departe : după descoperirea cadavrului, a avut o nouă discuţie cu asasinul, tot în camera lui.

— Şi a imprimat-o şi pe asta ! a anticipat Georgescu.

— Exact. Voia probabil să-l aibă pe celălalt la mînă, eventual chiar să-l şantajeze, insă n-a mai avut timp.

Am făcut o scurtă pauză apoi, lăsîndu-mă pe spate. în fotoliu, am adoptat un ton uşor ironic :

— Ei, ia spuneţi, domnilor detectivi, a cui voce o s-o auzim ? Prietenul dumneavoastră

m-a asigurat că aveţi casetofon ! m-am adresat apoi lui Encscu. Pentru mai multă autenticitate am adus chiar banda. Cc-aţi zice de o mică audiţie ? Am putea organiza chiar şi un concurs „Cine ştie cîştigă”. Cu premii, bineînţeles.

Cei doi intraseră deja în concurs, fără să mă mai asculte sau să se gîndească la vreun premiu.

— Habar n-am ' a cedat Enescu destul de repede.

Apoi a adăugat iară prea mare convingere :

— După mine, numai colonelul poate li, dar nu reuşesc deloc să leg ideile între ele. Doar atît că pe ceilalţi nu-i pot bănui.

— îmi pare rău, dar o să vă dezanuigesc ! i-am spus. La ora comiterii crimei colonelul era în sat, e un lucru verificat.

— Bine, dar parcă mi-aţi spus odată că nu are alibi ! mi-a replicat el intrigat.

— Aşa credeam atunci, pentru că nu ştiam un amănunt esenţial : împuşcătura pe care aţi auzit-o dumneavoastră din grădinii nu era cea care a omo- rît-o pe Ana Carp.

M-au privit uluiţi. Privirile lor păreau să-mi reproşeze că îmi cam bateam joc de ei.

— Nu mai pricep nimic ! a mormăit Radu Enescu, în timp ce pregătea casetofonul. Primul pistol, al doilea pistol, Pâsărilă complice şi victimă, Florenţa urmărită ! Şi, mă rog, de ce a urmărit-o individul ăla pe Florenţa ? Nu s-a ţinut după ea degeaba- nu-i aşa ? Ce legătură are cu povestea asta ? încă nu ne-aţi explicat.

— Are ! i-am răspuns, întinzîndu-i caseta. Pentru că vocea pe care o s-o auziţi alături de a lui Drăgânescu nu aparţine unui bărbat.

Au îngheţat.

— Nu cumva vreţi să insinuaţi... a îngăimat Radu Enescu.

însă deodată s-a întrerupt şi a apăsat precipitat pe butonul PLAY.

Capitolul treisprezece

lipii cîteva minute, Matcescu a oprit casctofo- nul. Eram literalmente interzişi !

— Extraordinar ! am izbucnit cu. Dacă nu i-aş fi auzit vocea cu urechile mele, aş spune că-i o glumă !

-- Parcă nici aşa nu-mi vine să cred ! a completat Doru. Ne sînteţi dator nişte explicaţii, domnule locotenent.

— Nu văd ce ar mai fi de explicat ! s-a eschivat el. însă n-a reuşit decit să ne aţiţe curiozitatea.

Nu se poate să ne părăsiţi aşa ca pe nişte copii orfani ! ¿un insistat şi cu, bănuind că, de fapt, se cam lasă rugat. Cîte ceva am mai priceput noi, dar tot au rămas destule lucruri nelămurite. Am înţeles, do exemplu, ce-a fost cu urmărirea Florenţei. Tipul care a primit caseta de la Păsărilă aflase că asasinul e o femeie. îi rămînca doar să afle cine anume. S-a dus la V., unde s-a informat care sînt persoanele implicate.

— Exact ! m-a aprobat locotenentul. Din

fericire pentru el, nu erau decît două femei. Pe Corina Zenda nu a găsit-o acasă, aşa că a pornit pe urmele Florenţei Dinu. Probabil că a căutat un prilej ca să-i audă vocea .şi, mai mult, s-o înregistreze.

— Ah. ştiu ! am sărit eu, luminat, deodată. S-a deghizat în reporter şi. chipurile, ne-a luat un interviu. Am urmărit în fiecare zi rubricile din ziarul judeţean. N-am găsit nici o referire la turneul de bridge.

— Oricum, după acel ,.interviu", Cornel Vasiliu, cum îl cheamă pe falsul reporter, a ştiut cu siguranţă că asasina Anei Carp nu era Florenţa Dinu.

— Dar dumneavoastră cum aţi reuşit să daţi de urma lui ? a întrebat Doru.

— Vasiliu a căutat-o pe Corina Zenda, evident, cu intenţia de a încerca un mic şantaj. După cum aflasem, era un tip într-o permanentă jenă financiară. Intenţiile, de fapt, i le-am bănuit cu, el nu era chiar atît de naiv incit să compună scrisori do şantaj şi nici n-a vrut să recunoască mai tîrziu că asta urmărea. Cîtcva zile la rind a tot încercat sâ vorbească la telefon cu doamna Zenda, care însă era plecată din sat. O cercetare sumară întreprinsă la barul de unde se ceruse convorbirea ne-a pus pe urmele lui Cornel Vasiliu. De altfel, colaboratorul meu l-a întîlnit chiar acolo, unde venise probabil cu gîndul de a repeta apelul, şi l-a adus cu el la secţie. De cum am auzit despre cine e vorba, mi-am amintit de declaraţia dumneavoastră, mi s-a adresai locotenentul, referitoare la expedierea pachetului dat de Drăgănescu. L-

am luat astfel la sigur pe Vasiliu, obţinînd informaţiile dorite şi, bineînţeles, caseta.

— După cite am înţeles, am ţinut eu să subliniez, dumneavoastră aflaseţi însă totul, sau aproape totul, încă înainte de a avea înregistrarea.

— V-am spus doar : găsisem rezolvarea pe calea deducţiei. De ce nu folosise oare criminalul un alt mijloc pentru suprimarea Anei Carp ? De ce a ales pistolul ? Nu exista dccît un singur răspuns : pentru că numai aşa îşi putea asigura un alibi. Cum altfel ar fi putut proceda ? Prin otrăvire ? Ar fi simulat sinuciderea, c adevărat, dar era o treabă pe care putea s-o facă oricine, deci, dacă s-ar fi emis ipoteza crimei, toţi intrau pe lista suspecţilor, inclusiv el însuşi. Prin sugrumare, prin lovire ? Şi mai rău : era mult mai greu de înscenat o sinucidere, iar problema alibiului rămînca nerczolvată. Mai departe, raţionamentul este cît se poate de simplu : care sînt persoanele cu alibiuri solide ? Nu sînt decît trei : Corina Zcnda, Florenţa Dinu şi dumneavoastră- domnule Enescu. Cum dumneavoastră şi domnişoara Dinu eraţi împreuna la ora crimei, mai râmînca o singură posibilitate.

— Bine, dar cum a procedat ? s-a interesat Doru, destul de nedumerit.

— Asta am aflat numai după ce am ajuns la ideca celui de al doilea pistol. Cum îşi putea asigura asasinul un alibi sigur ? Numai înşelîndu-ne în privinţa momentului crimei. Cînd Florenţa Dinu şi prietenul

dumneavoastră au ajuns în spatele grădinii, s-a auzit o împuşcătură. Descoperind cadavrul Anei Carp, era normal sâ creadă că ea fusese ucisă de împuşcătura pe care tocmai o auziseră. În realitate, în acel moment se auzise focul tras cu al doilea pistal, în timp ce glonţul fatal fusese tras cu vreun sfert de oră mai devreme.

— A fost probabil împuşcătura auzită şi do noi în drum spre casă. Am crezut că fusese trasă de vînători. f'lorcnţa era chiar îngrijorată că Gcorge o să întîrzic.

— Do fapt, Corina Zenda ora cca care începuse vînătoarca ! a precizat locotenentul. îmi pusesem în repetate rînduri problema timpului necesar pentru înscenarea sinuciderii. Din momentul împuşcăturii şi pînă la pătrunderea dumneavoastră în camera .Anei Carp trecuse mai puţin de un minut. Or. în acest interval[1], asasinul trebuia să şteargă pistolul, să imprime pe el amprentele fetei, să-i aranjeze poziţia corpului, în sfîrşit, să sării pe fereastră şi să se pună la adăpost. Era obligatoriu deci să se mişte cu mare agilitate şi să acţioneze cu mult sînge rece. Chiar şi aşa însă, riscul era foarte mare. în realitate, Corina Zenda a procedai mult mai simplu : a intrat în cameră, a omorit-o pe Ana. a simulat pe îndelete sinuciderea, a tras chiar un al doilea foc- cu pistolul în mina Anei, pentru ca proba cu parafină să nu dezvăluie înscenarea, iar apoi a ieşit frumos în grădină, aşteptindu-vă.

— Aha, am intervenit eu, înseamnă că în timpul ăsta complicele oi. adică blegul ăla de

Barbu, se pregătea să ne tragă cacialmaua.

— într-adevăr, Drăgănescu s-a postat în casă. Cind aţi intrat în grădină, îl tras în aer, apoi a ieşit pe fereastră, furişîndu-se pînă la rîu, de unde a revenit cîtova minute mai tîrziu. O crimă aproape perfectă, am putea spune. Asasinul n-a lăsat nici o urmă, asigurîndu-şi în acelaşi timp un alibi imbatabil. Totuşi, Corina Zenda nu s-a mulţumit numai cu atît ; ea a încercat să-şi rezerve cît mai multe şanse. în primul rînd, a mizat pe reuşita înscenării, în caz contrar avea do partea oi alibiul : doi martori se aflau lingă ca cînd s-a auzit împuşcătura. Mai mult, s-a gînditcă nu strică să se asigure şi pentru perioada dinainte- astfel incit s-a dus în sat, chipurile după cumpărături, şi a avut grijă să intre în vorbă cu cîţiva oameni. Ulterior, am făcut alte cercetări şi am stabilit c;â nimeni n-o văzuse după ora nouă. îu sfii şit, mai era o şansă : chiar dacă ne dădeam .seama cu Ana *a* fost asasinată, chiar dacă aflam şi momentul exact al crimei, nu aveam nici o probii care s-o acuze. Singurul pericol venea din partea lui Barbu Drâgănescu.

— Dar a rezolvat şi problema asta ! a constatat Doru. parcă încântat de descoperirea făcută.

— Şi încă foarte simplu! a răspuns Mateescu. Vedeţi, în perioada în care v-am bănuit pe dumneavoastră. unul din argumentele mele era zelul cu care îl ajutaseţi pe Drâgănescu sâ se „consoleze”. Mă gîndeam că aţi făcut-o dinadins, ca să nu

mai pot discuta cu el. Mai tîrziu mi-am dat seama că problema se putea pune şi altfel : o adevărat, aţi avut grijă să-i tot umpleţi paharul, dar, de fapt, cine adusese vodcii ? Şi n-a fost vorba de o sticlă. Cineva s-a îngrijit să nu duceţi lipsă. Profitînd de un moment cînd complicele ei rămăsese singur- Corîna Zenda i-a servit încă un păhărel, ca o gazdă atentă ce era. în orice caz, soarta lui fusese hotărîtâ mai de mult. Barbu Drâgănescu ar fi fost lichidat oricum. Devenise periculos, odată ce misiunea sa fusese îndeplinită.

— Înţeleg că doamna Zenda făcea şi ea parte din reţea, s-a interesat Doru.

— Era chiar o persoană destul de importantă. Ea aranjase în urmă cu un an racolarea lui Barbu Drăgânoscu, tot ei îi preda acesta materialele. De obicei, se întilneau în oraş, unde erau amîndoi mai puţin expuşi. Da data asta, însă, l-a chemat la V., spunindu-i cii organizează o mică petrecere. Poate chiar i-a dat de înţeles că o să vă invite şi pe dumneavoastră. În realitate, era o cursă. Drăgânescu urma probabil să păţească un mic „accident”.

— Şi de ce au abandonat ideea ? am ţinut cu sâ aflu.

— Au fost obligaţi. în primul rînd de Barba Drăgânescu, care s-a dovedit chiar de la început precaut. Ori a bănuit ceva, ori îi vrut doar sâ-şi ia toate măsurile de siguranţă, cert este că le-a dejucat planul. A venit cu două zile înainte şi, mai mult, nici n-a venit singur.

— Cu mine şi cu Ana ! a precizat Doru,

prompt. Deci ăsta era motivul pentru care m-a luat aşa pe sus. Am impresia că eram pe post de paravan.

— Aşa s-ar părea. Cu dumneavoastră în preajmă şi. mai ales, cu Ana Carp, Drăgânescu era oarecum ferit de „accidente”. Aşadar, acţiunea a fost amî- nată. Corina Zenda a primit filmele şi trebuia să le predea şefului reţelei. Între timp, însă, probabil că Ana a aflat ceva. Poate că bănuise mai demult şi a avut atunci confirmarea. în orice caz, s-a certat cu Drăgânescu. Lucrurile se complicau. Corina Zenda trebuia să ia rapid o decizie, altfel totul era compromis. în ziua aceea a plecat în oraş împreună cu domnişoara Carp. în Braşov, s-a întîlnit cu „şeful”, căruia i-a predat filmele. L-a avertizat despre pericolul ivit, iar el a decis că coi doi trebuiau eliminaţi. Au pus totul la cale în amănunt. Seara, Corina Zenda a avut o discuţie cu Drăgânescu. O parte din convorbire aţi auzit-o pe bandă, deci ştiţi cum s-a pus problema.

— Se pare însă că madam Corina devenise ea însăşi incomodă 1 ani dedus eu, inteligent. Atentatul asupra ci, do care vorbeaţi la început, o dovedeşte cu prisosinţă.

— Bineînţeles ! a întărit Matcescu. Atentatul este opera „şefului". Iniţial mă gîndisem că acesta putea fi colonelul Zenda însuşi. Nu avea alibi pentru scara cînd îi dispăruse soţia- iar comportamentul lui de pînă atunci mi se păruse, nu o dată, suspect. De data asta, mă înşelasem. Adevăratul şef se

hotârisc să şteargă urmele, pregătindu-şi retragerea. A dictat înlăturarea Paulei Vcrnovski şi a curajosului nostru colaborator, aici de faţă, după care s-a ocupat personal de Cori na Zenda.

— Emule ! Puteai să mă anunţi din timp, să-mi comand un costum negru ! Ştii că cu cu garderoba... n-am pierdut ocazia să-l atac pe Dorn. Şi cu Afrodita ce s-a întîmplat ? am continuat cu imediat, în- dreptindu-mă spre locotenent, pentru a nu-i lăsa prietenului meu timp de replică.

— A ! Vreţi să spuneţi Paula Vcrnovski ! a dedus Matcescu amuzat. A fost destul de şocată că ceilalţi au vrut s-o omoare, astfel îneît, la interogatoriu, ne-a relatat totul fără prea multe nazuri. Nu ştia foarte multe, dar pentru noi era destul. Ne-a declarat că primise ordin de la Corina Zenda să ia legă- tura cu „unchiul” şi să încerce atragerea dumnealui ! a arătat ca către Doru.

— Şi-a jucat bine rolul, ce-i al ei c-al ci ! Dumnealui a leşinat de cum a văzut-o.

— Urlă invidia în tine ! a replicat Doru. Doar ţi-a zimbit o dată şi ai rămas tablou, recunoaşte 1 Erai aşa de derutai, că ai achitat şi nota pînă la urmă.

— Mi-a fost milă de tine, că te adusese la sapă de lemn.

— Sper că acum vă c totul clar ! ne-a întrerupt locotenentul, inspăimintat poate de ceea ce ar fi putut urma. Eu am rămas insfi cu o mică nelămurire, a continuat el, întorcindu-se spre Duru. Cmn să înţeleg

intîlnirca dumneavoastră cu colonelul Zenda şi cu Ulmeanu ? A fost o perioadă cînd am considerat-o suspectă.

— Ah, nimic important ! a răspuns el. Gcorgc avea o afacere cu colonelul : ii căşunase deodată să cumpere o grădină în V. .şi se ţinea scai de Zenda să-l ajute.

— Oh, săracu ! De cînd visează el asta ! m-am simţit dator să precizez. Şi-a construit o maşină de tuns iarba şi n-are ce face cu ea.

Mateescu s-a declarat mulţumit. Se făcuse destul de tîrziu şi mă simţeam îngrozitor de obosit. Tocmai mă pregăteam să sun stingerea, cînd Dorn, profitind de un moment de reculegere, s-a lansat într-un atac cit se poate de violent pentru orele acelea înaintate. Voia să-mi plătească, în şfîrsit, pentru micile răutăţi pe care le plasasem, recunosc, destul de strategic, întreaga seară. Aşa e el, nu pierde niciodată ocazia, are un principiu solid după care se conduce şi care sună cam aşa : „Nu lăsa pe miine...", ...ce poţi face poimîîne", îl completez eu mereu, ştiind că-l scot din sărite. N-aveam cum să scap, dar nici chef de controverse nu prea mai aveam, aşa că totul a degenerat într-o autentică ciorovoială.

La un moment dat, mi-am dat seama că rămăsesem singuri. Locotenentul Mateescu profitase de

conjunctură şi se retrăsese discret. Am conchis în unanimitate că omul legii avea tot dreptul la un somn zdravăn, avînd în vedere tensiunea relatărilor. Ne-am declarat aşadar satisfăcuţi de acordul care punea capăt, pentru moment, ostilităţilor dintre noi.

Epilog unu

S ncheiasem de două zile dosarul referitor la misterioasele decese din casa familiei Zenda, lucru ştiut nu numai de maiorul Zamfir, şeful meu nemijlocit, ci şi de întreaga armată de „detectivi*[1] de la Poliţia judeţeană din Braşov. Mă invirteam aşadar nehotărît prin sediu, avînd încă proaspete în minte evenimentele care mă preocupaseră atîta timp.

— Dom’ locotenent, m-a acostat sergentul Variam pe culoar, tocmai vă căutam.

— Ce-i, Variamé, vrei sâ te-nsori de eşti aşa de dichisit ?

— Păi, cu fizicul meu, n-ar fi de mirare ! Vedeţi că vă caută şefu. Cum ştiam că vă port noroc, am venit să vă anunţ eu. Dîi „repede !”

„Şi-aşa începusem sâ mă cam plictisesc 1” îmi spuneam, presimţind motivele pentru

care maiorul Zamfir mă invitase de urgentă la el. Desigur, un alt caz, o altă anchetă care nu suferă aminare.

— Ascultă, Mateescule, m-a abordat el grav, ce mai arzi gazu pe-aici ? Dă-i drumu acasiă 1 De azi eşti în concediu. Vezi, poate mai prinzi vreun bilet la mare.

— Pentru asta, i-am răspuns, mi-ar trebui o „aprobare" şi de la contabilitate.

O convorbire atît de neaşteptată şi cu un final atit de optimist era normal să mă descumpănească.

Ajuns înapoi pe culoar, mă întrebam, înspăimin- tat oarecum, ce aveam să iac cu amarul acela de timp care de a doua zi urma să-mi aparţină în exclusivitate. Sugestia şefului, interpretată de mine drept o ironic subtilă, îmi dădea tîrcoale din ce în ce mai stăruitor. „Aş putea să-mi iau revanşa 1" mi-am zis, gîndindu-mă, cît se poate de satisfăcut, la zbuciumul sufletesc pe care i l-aş fi provocat ne- vesti-mi, dacă m-ar fi ştiut, la rîndul ei, singur la mare. Numai că, argumentul înfăţişat maiorului Zamfir nu era, din păcate, o glumă decît pe jumătate. Nici nu îndrăzneam să mai trec pe la contabilitate pentru a obţine fondurile necesare „deplasării" mele. Dar cînd, în cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi, teama de încurcăturile financiare s-a dovedit absolut neîntemeiată. Mi se pregătise, într- adevăr, o nouă surpriză, însă, de data asta, una plăcută.

Cu toată întorsătura fericită pe care o luaseră evenimentele pe plan profesional şi cu toate redresările favorabile survenite în

bugetul personal, tot nu m-am hotărît să-mi pun în aplicare planul. în concediul acela, mi-am permis totuşi să-mi ofer o

plăcere, singura, de altfel, în afară de zilele dormite pe săturate : am făcut o mică excursie la munte, unde am petrecut cîteva zile de neuitat împreună cu bunii mei prieteni Doru şi Radu.

Epilog doi

rabantul lui George experimenta cu deplin succes mersul tîrîş. Doru işi privea cu insistenţă ceasul : şansele lui de a prinde trcnul spre Braşov erau direct proporţionale cu viteza maşinii.

— Nu e cazul să-ţi forţezi limuzina ! l-am temperat pe pilot. Acum nu ne mai grăbim. Tronul a plecat de mult.

— Hai, dragă, odată ! l-a luat în primire Florenţa. Nu vezi că e verde ? Vrei să mai ajungem şi la gară sau înnoptăm aici, lingă semafor ?

— Da ! a răspuns laconic şoferul, acţionînd schimbătorul de viteze cu un calm imperturbabil.

—Nu-l mai stresaţi, nu e vina lui ! i-am luat eu apărarea. Cînd i-am spus că vrem să prindem rapidul de ora zece, n-am precizat şi ziua.

— Să fie foarte clar, ne-a avertizat Doru. dacă nu ajung la timp, staţi cu mine pînă la trenul următor.

—Mai avem puţin ! a încercat Florenţa sâ-l liniştească. Ştiţi, Gogo a cam pierdut noţiunea timpului de cînd s-a apucat să înveţe limba suedeză, fără profesor.

— La ce-i trebuie ? m-am interesat eu cu nepăsare.

Florenţa a ridicat din umeri.

— Ai grijă, i-am spus, am auzit că anul ăsta au poposit o mulţime de suedeze pe litoral. Poate-şi găseşte şi profesor.

— Nici o problemă, mi-a ripostat ea calmă, el nici în româneşte nu prea se omoară cu vorba 1

În sffrşit, Trabantul a frînat brusc în faţa Gării de Nord, dacă la viteza aia mai putea fi vorba de frînare bruscă. Doru şi-a luat rămas bun de la cei doi, mulţumit că ajunsese totuşi la timp. L-am condus pe peron. Rapidul spre Braşov pleca peste cinci minute, dacă era să credem vocea fonfăită care tocmai făcea anunţul. Ne-am îndreptat spre scara vagonului.

— Dacă acum două luni cineva îmi spunea c-o să trec prin toate astea, ii recomandam un psihiatru ! am cugetat eu.

— Tu te vaiţi ? Eu ce să mai zic ? a replicat Doni.

— Ai dreptate, trebuie să recunosc. Sínt de-a dreptul copleşit de faptele talc eroice. Cum naiba ai fost în stare de aşa ceva ?

— Ce era să fac ? N-ar fi fost păcat ? Muncim pe brînci de un an la problema asta şi, cînd, în sfirşit, e finalizată, vin nişte nenorociţi s-o ia de-a gata ! Tu n-ai fi procedat la fel ?

— Ştiu eu ?! Cred că da ! i-am răspuns. în orice caz, Dorulcţ, mamă, să nu mai îndrăzneşti să vii cu sugestii !

— Gata, m-am lecuit! Te propun şef cu organizarea concediilor şi te votez în unanimitate. De acum, mergem unde spui tu, fie şi la băi. Dacă vrei, învăţ bridge şi vin cu tine la concurs.

— Ferească sfintul ! Tocmai cînd mă hotărisem şi cu să cîştig !

Trenul s-a pus în mişcare, ca şi cum i-ar fi părut rău că pleacă.

Te mai sun sau trec pe la tine ! mi-a mai strigat Doru. Chiar inopinat, să văd dacă nu-ţi faci de cap...

M-am întors agale spre casă, fericit că tot balamucul se terminase şi că viaţa mea avea să redevină. în sfirşit, liniştită şi lipsită de griji.

în uşa apartamentului, am găsit un bilet. L-am aruncat fără să-i acord nici cea mai mică atenţie. Pentru vara asta mi-cra de-ajuns !...

Lector : MIHAELA NECULA
Corector : ELENA RUSU
Tehnoredactor : CONSTANŢA VULCAN ESCU

România

Tiparul rxcculnt sub comanda nr. „07 la I. r. ,,Filaret~. str. Fabrica de chibrituri nr. 0—11, Bucureşti

ISBN 0 7069 1277 0